

பழமொழிக் கதைகள்-9

கே.வி. குணசேகரம்.

நூல் விபரம்

நூலின் பெயர் : பழமொழிக் கதைகள் 40
கதைகள்) (சுவிதை, உரை, பழமொழி, விளக்கம் ,

நூலாசிரியர் : கே. வி. குணசேகரம்.

பதிப்பாண்டு :

மொத்தப்பக்கங்கள் :

விலை :

விநியோகம் : லங்கா புத்தகசாலை
F.L. 1.14, டயஸ் பிளேஸ்
குணசிங்கபுர,
கொழும்பு – 12.
Tel : 011-2-341942

அணிந்துரை

எடுத்தகருமத்தை மிகவும் சிறப்பாகச் செய்து முடிக்கும் வல்லமை உள்ளவர் திரு. கே.வி. குணசேகரம் அவர்கள். யாராலும் செய்ய முடியாத பல அரிய செயல்களை இலக்கியத்திலும் கல்வியிலும் செய்து சாதனைகள் புரிந்தவர் குணசேகரம். அவர் ஆசிரியராக இருந்து அதிபராகப் பதவி உயர்வு பெற்று நாவலர் பெருமான் நிறுவிய கோப்பாய் நாவலர் தமிழ் வித்தியாலயத்தைப் பொறுப்பேற்ற போது அப் பாடசாலை பெயரளவிலேயே ஒரு பாடசாலையாக இருந்தது. அதன் கல்வித்தரத்தை இலங்கையில் உள்ள பிரபல பாடசாலைகளின் தரத்திற்கு உயர்த்திப் பிள்ளைகளின் அனுமதியில் கல்வித் திணைக்களத்தைத் தலையிட வைத்தவர். அத்துடன் எதுவுமில்லாதிருந்த அப்பாடசாலைக்கு எல்லாம் பெற்றுக் கொடுத்தவர்.

அதன்பின் நல்லூர்க்கோட்டக் கல்விப் பணிப்பாளராக நல்லூர்க் கல்விக் கோட்டத்தைப் பொறுப்பேற்றுத் தரம் 5 புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் இலங்கையிலேயே அதிகூடிய மாணவர்கள் சித்தியடைந்த கோட்டமாக மாற்றியவர். பெரும் போர் நடைபெற்ற காலத்தில் இவை நிகழ்த்தப் பெற்றன. எந்தவிதமான கற்றல் உபகரணங்களோ, வசதிகளோ, உணவோ இல்லாதிருந்த நிலையில் நாவலர் தமிழ் வித்தியாலயமும், நல்லூர்க் கல்விக் கோட்டமும் கல்வியில் அகில இலங்கை ரீதியாக முதலிடம் பெற்றன. அத்துடன் 65 இற்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுப் பெரும் சாதனை படைத்தவர். இவற்றுள் பத்து நூல்கள். ஐந்நூறு ரூபாவுக்கு மேற்பட்டன. அந்நூல்கள் இதுவரை யாராலும் எழுதப் பெறாதவை. தத்துவங்களாக இருந்த திருக்குறள்,

திருமந்திரம், ஆசாரக்கோவை, பகவத்கீதை, திருவருட்பயன் போன்றன நூல்கள் கதைகளாக்கப்பட்டன. இது ஒரு பெரும் சாதனை. அதை விட இந்நூல்கள் இதுவரை கதையாக எழுதப்பெறாதவை.

யாரும் செய்யாத சாதனைகள் பல புரிந்த குணசேகரம் இப்பொழுது சாதனையாகப் பழமொழி நானூறு என்ற கவிதை நூலுக்கு உரை விளக்கம், கதைகள் எழுதியுள்ளார். இதுவும் யாரும் இதுவரை நினைத்துக்கூடப் பாராத ஒன்று. இப்போது வாழும் அறிஞர்கள் குணசேகரம் அவர்கள் தொடக்கி வைத்த புதிய பணியைச் செய்தல் வேண்டும். அதை விடுத்து நமது முன்னோர் இரண்டாயிரம் வருடங்களாக எழுதி வரும் உரை நடையையும் ஆய்வையும் கைவிடல் வேண்டும். உரை நடைகூடப் பலருக்கு விளங்குவதில்லை. விளங்காத உரைநடையை விட்டுத் தத்துவங்களை விளங்கிக் கொள்ளப் புதுப்புது கதைகள் எழுதுங்கள். திரு. குணசேகரம் அவர்கள் இப்பொழுது தான் எழுதிய தத்துவங்களுக்குத் திரும்பவும் கதைகள் எழுதத் தொடங்கியுள்ளார். இந்த வகையில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட திருக்குறள் பாக்களுக்கு மீண்டும் கதைகளை எழுதிப் புத்திரிகையில் வெளியிடுகிறார். குணசேகரத்தைப் போலப் பழந்தமிழ்த் தத்துவங்களுக்குப் புதிது புதிதாகக் கதையெழுதுவோம். குணசேகரம் அவர்களும் இன்னும் இன்னும் எழுது வேண்டுமென நான் அவரது குலதெய்வமான நாவலர் ஸ்ரீ வித்தியா மகா கணபதியைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ஆ. தில்லை நடராசா.

என்னுரை

‘பழமொழி’ என்பது பழையமொழி என்றும், நம் முன்னோரின் அனுபவமொழி என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. மக்களின் செம்மையான நல்வாழ்விற்கு உதவுவனவாகப் பழமொழிகள் விளங்குகின்றன. பழமொழியை ‘முதுமொழி’ என்றும் சொல்வர். இலக்கண இலக்கியங்களை வரையறை செய்த தொல்காப்பியர் பழமொழியையும் வரையறை செய்துள்ளார்.

**“நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியுடை மையும்
ஒண்மையும் என்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்
ஏது நுதலிய முதுமொழி என்ப’**

என்பது தொல்காப்பியரது

கூற்று.

அரையனார் என்ற புலவர் பாடிய கவிதையிலான இந்நூலின் முதல் இரு அடிகள் பழமொழி சம்பந்தமான தத்துவங்களைக் கூறுகிறது. பின் இரு அடிகள் முதலிரு வரிகளிற் கூறப்பட்ட தத்துவங்களைக்கான பழமொழியைக் கூறுகின்றது.

பழமொழி நானூறு என்ற இக் கவிதை நூலை முதன் முதலில் அச்சேற்றி வெளியிட்டவர் சோடசாவதானம் சுப்பிராயச் செட்டியார் அவர்கள். 1874ஆம் ஆண்டு இந்நூல் அச்சிடப்பட்டது. இதனை அடுத்து 1914 ஆம் ஆண்டு திருமணம் செல்வக் கேசவராய முதலியார் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். 1918 -1922ஆம் ஆண்டளவில் திரு. நாராயண ஐயங்கார் அவர்கள் 200 பாடல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். இதனை அடுத்துத் திரு. புவியூர்க்கேசிகன் அவர்கள் 1989 இல் செய்யுள்களை உரை நடையுடன் பதிப்பித்து வெளியிட்டார்.

வேதங்கள், உபநிடதங்கள், திருக்குறள், ஆத்திகூடி, பகவத்கீதை, திருமந்திரம், திருவருட்பயன், ஆசாரக்கோவை என்பன தத்துவங்களாகவும் உரைநடைகளாகவுமே இருந்தன. அவற்றை முதன் முதலில் இலகுபடுத்தி உரை, விளக்கம், கதைகள் எழுதியதைப் போல பழமொழி நானூறு என்ற கவிதைகளுக்கும்

உரை விளக்கம் கதை என்பன எழுதியுள்ளேன். பழமொழிகளின் பொருளைச் சிறுவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே எனது நோக்கம்.

உரை எழுதுவதும், ஆய்வுகள் செய்வதும் மிகவும் இலகுவானது. உரையை ஆயிரக்கணக்கானோர் எழுதியுள்ளனர். அதை அப்படியே பின்பற்றி உரை எழுதலாம். ஆய்வையும் ஆயிரக்கணக்கானோர் செய்துள்ளனர். அதில் சில ஆய்வுகளைப் படித்து விட்டு அதைப் பார்த்து மொழி மாற்றம் செய்து புதிய ஆய்வொன்றைச் செய்யலாம். ஆனால் கதைகள் எழுதுவது மிகவும் சிரமமானது. அதனால் தான் யாரும் இந்நூல்களுக்குக் கதைகள் எழுதவில்லை.

காலங்காலமாக எழுதப்படும் உரைகளாலும் ஆய்வுகளாலும் சமூகம் எந்தப் பயனையும் அடையவில்லை. ஒரு சில மாணவர்கள் மட்டும் பயனடைந்தனர். உரைகளை, ஆய்வுகளை சாதாரண மாணவர்கள் விளங்கிக் கொள்ள மாட்டார்கள். அதனால் தத்துவங்களை மாணவர்கள் விளங்கிப் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதற்காகவே அவற்றைக் கதைகளாக எழுதி வருகிறேன். இந்நூல்களை ஆராய்ந்து ஆலோசனைகள் கூறி எழுத்துப் பிழைகளைச் சீர் செய்து தந்த செல்வி. ப. இறைமகள் ஆசிரியைக்கும், இதைக் கணணி மயப்படுத்தித் தந்த திருமதி. கௌசலா நாகராஜன் அவர்களுக்கும், இந்நூலை வெளியிட்டு விற்பனை செய்து தரும் லங்கா பதிப்பக உரிமையாளர் திரு. கந்தசாமி இராசேந்திரனுக்கும் நன்றி கூறிக் கொள்கின்றேன். மீண்டும் சந்திப்போம். எனது ஆக்கங்களை www.kvkuna.com இல் பார்வையிடலாம்.

கே.வி. குணசேகரம்.
பிள்ளையார் கோவிலடி,
கோப்பாய் மத்தி, கோப்பாய்.
ஸ்ரீலங்கா.

1

“அன்பானவர்களே, சான்றோர்கள், கீழ்மக்களோடு சேர்ந்து இருப்பது, தாம் சேர்ந்திருப்பதினாலாவது கீழ்மக்கள் உயர்ந்த பண்புகளைப் பெறல் வேண்டும் என்பதற்காகவே. இச் செயலானது பலவண்ண நறுமலர்களை மணமற்ற நாரோடு சேர்த்துக் கட்டுவது போன்றதாகும். பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மகிமை பெறுவது போன்று பெரியவர்களுடன் சேர்ந்த சிறியவரும் மதிக்கப்படுவர். நீரானது , சேரும் நிலத்தின் தன்மையை அடைந்து இயல்பான தன்மையிலிருந்து வேறுபடுவது போலச் சிறியோர், தாம் சேரும் பெரியவர்களின் குணத்தைப் பெறுவார்கள்”

“கோவிலூர்ச் சிவன்கோயிலில் சுப்பிரமணியம் என்றொரு சுவாமியார் வசித்து வந்தார். அவர் பக்தர்கள் கொடுக்கும் உணவு வகைகளை உண்டு வந்தார். கோயிலின் தெற்கு வீதியில் ஒரு பெரிய வேப்பமரம் நின்றது. அதன் கீழ் ஆசனம் அமைத்து அவர் நிஷ்டையில் இருப்பார். மாலை நான்கு மணிப் பூசைக்கு அவர் வருவார். சுவாமியைத் தரிசனம் செய்வார். பூசை முடிவடைந்த பின்பு வேப்பமரநிழலில் அமர்ந்து விடுவார். சிலர் அவருக்கு அருகிற் சென்று இருப்பார்கள். அவர் அவர்களுக்குச் சமயப் பிரசங்கங்கள் செய்வார். சோதிடம் சொல்வார். காலப்போக்கில் அவ்வூர் மக்களும் பிறஊரவர்களும் அவரைத் தரிசிக்க வந்தனர்”

“அவ்வூரில் வாழ்ந்த அம்பலவாணர் என்பவரிடம் வீமன் என்றொரு நாய் நின்றது. அந்நாய் வெறி நாயைப் போல மனிதர்களைக் கடிக்கும். ஊரவர்கள் பலருக்கு அந்நாய் கடித்ததால்

அம்பலவாணர் அந்நாயை வீட்டை விட்டுத் துரத்தி விட்டார். அந்நாய் உணவில்லாமல் அலைந்து திரிந்தது. அதைக் கண்டால் காண்போர் அதைத் தடிகளாலும், கல்லாலும் அடித்தனர். அதனால் அந்நாய் சிவன் கோயிற் பக்கம் வந்தது. அதன் நிலையைக் கண்டு இரங்கிய சுப்பிரமணியம் சுவாமியார் அதை அழைத்து வந்து தன்னுடன் வைத்திருந்தார்”

“சில மாதங்களின் பின் வீமன்பழையபடி கொழுத்து விட்டது. அதனால் மக்கள் சுவாமியாரிடஞ் செல்ல அஞ்சினர். சுவாமியார் வீமன் இனிமேல் மக்களைக் கடிக்காது என்று கூறி மக்களைத் தன்னருகில் அழைப்பார். வெறிகொண்ட நாயாக இருந்த வீமன் சாதுவான பசுவைப்போல மாறியது. சுவாமியாரோடு அது எந்நேரமும் இருப்பதால் மக்கள் அதைச் சுவாமியாரின் நாய் என்று அழைத்தனர். பின் அப்பெயர் சுவாமி நாய் என மருகியது”

“மக்கள் சுவாமியாருக்கு உணவு கொண்டு வரும் போது நாய்க்கும் உணவு கொண்டு வந்து கொடுத்தனர். சுவாமியார் தனது பக்தர்களின் வீட்டுக்குச் சென்றால் அதுவும் கூடச் செல்லும். சில வீட்டார் சுவாமிநாய் வருகிறதென்று கூறி அதை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று உணவு வைப்பர். அப்படி உணவு வைப்பவர்களில் ஒருவனுக்கு அதிஷ்டலாபச் சீட்டு மூலம் பல இலட்ச ரூபா கிடைத்தது. அதனால் சுவாமி நாய் தமது வீட்டுக்கு வராதா எனப் பலரும் ஏங்க ஆரம்பித்தனர். வழி தெருக்களில் அதைக் கண்டால் அதற்குச் சுப்பிரமணியம் சுவாமியாருக்குக் கொடுக்கும்

மதிப்பைக்கொடுத்தனர். அதனால் அன்பானவர்களே, பெரியவர்கள் கீழோர் தம்மைப் பார்த்துத் திருந்த வேண்டுமென்பதற்காகவே கீழோரையும் தமது சுற்றமாக்கிக் கொள்வர். பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணம் பெறுவது போலப் பெரியோரோடு சேரும் சிறியோரும் மதிக்கப்படுவர். அதனால் பெரியவர்களை உங்கள் சுற்றமாக்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**பெரிய குடிப்பிறந் தாரும் தமக்குச்
சிறியார் இனமாய் ஒழுகுதல் - எறியிலை
வேலொடு நேரொக்கும் கண்ணாய்! அஃதன்றோ
பூவொடு நாரியைக்கு மாறு**

பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணம் பெறும். அதனால் பூவின் சிறப்புக் கெடுவதில்லை. அது போலப் பெரியோர் சிறியவர்களுடன் சேர்வதால், அவர்களின் மதிப்புக் குறைவடையாது ; அவர்களின் இயல்பும் மாறாது. “**பூவோடு நாரியைக்கு மாறு**” என்பது பழமொழி.

2 “அன்பானவர்களே, அரசர்கள் தம்முடைய புகழானது உலகத்திலே நிலைத்து நிற்கும்படியான காரியங்களையே செய்வார்கள். அவர்கள் தம்மை வந்து இரப்பவர்களுக்குத் தம்மிடமுள்ள பொருட்களையெல்லாம் இல்லை என்று சொல்லாது கொடுப்பார்கள். இல்லையென்று சொல்லாமற் கொடுப்பது தான் வள்ளன்மை என்று தெரிந்தமையால் தான் கொடுப்பார்கள். இப்படியான வலிமையுள்ள அரசர்கள் தம் பகைவரத் தாமாண்ட நாட்டினின்றும் அகற்றி அதனையும் தன் நாட்டோடு சேர்த்துக் கொள்வர். இப்படியான ஆற்றல் உள்ளவர்களுக்கு அறிதான

செயல்களென எதுவும் இல்லை. இவ்வாறான ஆற்றல் உள்ள ஒருவன் தன் மனைவிக்கோ அல்லது தனது மகளுக்கோ பெறுமதியானவற்றை வாங்கிக் கொடுப்பதற்கு அஞ்சுவானா என்ன?”

“வறுமைப்பட்டவர்கள், இரப்பவற்றைக் கொடுப்பதால் வருவது தான் உண்மையான புகழ். அது வாழ்நாளாளுக்கப்பாலும் நின்று நிலைத்து நன்மைகளைச் செய்யும்.”

“அசோகவனத்தின் அரசனான சிங்கத்திற்குப் புகழின் மீது அதிக ஆசை. ‘ஒருவர் இந்த உலகத்தில் என்றும் நிலைத்து நிற்கும் புகழைப் பெற்றால், வானுலகம் தேவர்களைக் கூடப் போற்றாமல் தன்னையே போற்றும்’ என்று எண்ணி இரப்பவர்களுக்கெல்லாம் இல்லையென்று சொல்லாது அள்ளிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அசோகவனம் வளமான வனம். அங்கு மாதம் மும்மாரி பொழியும். அதனால் அங்கு எந்தவகையான குறைகளும் இருப்பதில்லை. சிங்கம் நீதிநெறி வழுவாது ஆண்டு வந்தது. அளவுக்கதிகமான வரி அறவிடுவதில்லை. யாராக இருந்தாலும் அவர்களது தகுதிக்கேற்றவாறு சிங்கம் நடந்து கொள்ளும். அந்தக் காட்டில் வாழ்ந்த கஜேந்திரன் என்ற யானைக்குட்டி அதே காட்டில் வாழ்ந்த காயத்திரி என்ற யானைக்குட்டியைக் காதலித்தது. கஜேந்திரனின் பெற்றோர் பெருந் தனவந்தர்கள். காயத்திரியின் குடும்பத்தினர் மிகவும் வறியவர்கள். அதனால் கஜேந்திரனது பெற்றோர் காயத்திரியைத் தமது மகனுக்குத் திருமணம் செய்யச் சம்மதிக்காது

வேறொரு பணக்காரக் குடும்பத்தில் திருமணம் பேசி முற்றாக்கித் திருமண நாளும் குறித்தனர்”

“இதை அறிந்த காயத்திரியின் தந்தை சிங்கத்திடஞ் சென்று முறையிட்டது. சிங்கம் கஜேந்திரனின் பெற்றோரை அழைத்துப் பேசியது. அவர்கள் சீதனமாகப் பொன்னும் மணியும் இரத்தினங்களும் தந்தால் செய்வோம் என்றனர். உடனே சிங்கம் அவர்கள் கேட்ட பொருட்களைக் கொடுத்துத் திருமணம் செய்து வைத்தது”

“மிருகங்களின் குட்டிகள் படிக்கும் பாடசாலைக்கு ஒரு மூன்றடுக்கு மாடிக்கட்டிடம் கட்டித் தருமாறு மிருகங்கள் சிங்கத்திடம் கேட்டன. சிங்கம் மறுப்புச் சொல்லாது உடனே கட்டிக் கொடுத்தது”

“நரி நீண்ட காலத்திற்கு முன் நூல் ஒன்றை எழுதி விட்டு அதை வெளியிட முடியாது அவதிப்பட்டது. அதைப் பற்றி நரி சிங்கத்திற்குச் சொல்லிக் கவலைப்பட்டது ; “ ஏன் கவலைப்படுகிறாய். எழுதியவுடன் என்னிடம் தந்திருந்தால் அதை நான் வெளியிட்டிருப்பேன் என்று கூறி அதை வெளியிட்டது”

“சிங்கத்தின் கொடையைப் பாராட்ட யானையின் தலைமையில் ஒரு பாராட்டு விழா நடைபெற்றது. அசோக வனத்தில் வாழும் மிருகங்களெல்லாம் காட்டில் ஒன்று கூடின. பெரியதொரு அலங்கார மேடை அமைத்துச் சிங்கத்தை சிங்காசனத்தில் இருத்திப்

பொன்னாடைகள், மாலைகள் அணிவித்துக் கோலாகலமாக விழா நடைபெற்றது. அயற்காடுகளில் இருந்தும் மிருகங்கள் வந்திருந்தன. அன்று மிருகங்கள் கேட்கும் பொருட்கள் அனைத்தும் வழங்கப்படுமென்று சிங்கம் அறிவித்தது. அதனால் அயற்காடுகளில் இருந்தும் ஏராளமான மிருகங்கள் வந்திருந்தன. சிங்கம் அவை கேட்ட பொருட்களையெல்லாம் வழங்கியது. மிருகங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் சிங்கத்தைப் புகழ்ந்தன” அதனால் அன்பானவர்களே, பொருள் உள்ளோர் கொடுத்துப் புகழ்பெறுங்கள்’ என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**ஏற்றார்கடட் கெல்லாம் இசைநிற்பத் தாமுடைய
மாற்றார் கொடுத்திருப்ப வள்ளன்மை – மாற்றாரை
மண்ணகற்றிக் கொள்கிற்கும் ஆற்றலார்க்கு என்னரிதாம்
பெண்பெற்றான் அஞ்சான் இழவு**

பேரரசர் புகழுக்காக இரப்பவர்களுக்கு, அவர்கள் கேட்பவற்றை எல்லாம் வழங்குவார்கள் ; “பெண் பெற்றான் அஞ்சான் இழவு” என்பது பழமொழி.

3 “அன்பானவர்களே, மழையானது பெய்யுங் காலத்தில் பெய்யாது விட்டாலும், அது அடுத்த பருவத்தில் கட்டாயம் பெய்யும். அது போல உறவினர்கள் சிலருக்கு உதவாமல் இருப்பார்கள். ஆனால் நெருக்கடிகள் வந்த நேரம் தாமாக வலிய வந்து உதவுவார்கள். இது உலக இயல்பு. சிலரின் வாழ்க்கை முறைகள் பிடிக்காததால் சில உறவினர்கள் அவர்களை விட்டு விலகி

வாழ்வார்கள். இதுவும் உலக இயல்பு. ஒருவன் திருடனாக இருக்கலாம் அல்லது பெருங்குடிகாரனாக இருக்கலாம். அதனால் அவர்களுடன் சேர்ந்திருப்பது தமக்கு மானக்கேடு என்றும் சிலர் நினைப்பார்கள். இவர்கள் அவர்களுடன் உறவாடாமல், உதவி செய்யாமல் ஒதுங்கி இருப்பார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு ஆபத்து வந்த காலத்தில் அவர்கள் கட்டாயம் உதவுவார்கள்”

“சிவபுரியில் வாழ்ந்த சிவநேசன் என்பவரின் சகோதரி கஸ்தூரி. அவ்வூரில் வாழ்ந்த வறிய குடும்பத்தவனான ஆரூரனைக் காதலித்தாள். கஸ்தூரியின் குடும்பத்தினர் அதை விரும்பாததால் அவள் யாருக்கும் சொல்லாமல் ஆரூரனுடன் சென்று விட்டாள்”

“ஆரூரனின் குடும்பம் வறியது மட்டுமல்ல தீய செயல்களை அஞ்சாயது செய்வது. ஆதனால் கஸ்தூரி இறந்து விட்டதாகவே அவளது குடும்பம் கருதியது. ஆரூரன் சோம்பேறி. பெற்றோரின் உழைப்பில் வாழ்ந்து வந்தான். திடீரென்று கஸ்தூரி அவனது வீட்டுக்கு வந்ததும் திகைத்துப் போனான். பின் கூலி வேலை செய்து அவளைக் காப்பாற்றி வந்தான். அவர்களுக்கு ஐந்து பிள்ளைகள்”

‘மூத்தமகள் அபிராமி மருத்துவக் கல்வி கற்பதற்குத் தெரிவாணாள். அவளைக் கற்பிக்கக்கூடிய தகுதி ஆரூரனுக்கு இருக்கவில்லை. அதனால் அபிராமியை ஏதாவது வேலை தேடும்படி சொன்னான். மருத்துவக் கல்லூரிக்குத் தெரிவாகு முன் அபிராமி ஆசிரியர் பதவிக்கு விண்ணப்பித்திருந்தாள். அப்பதவி அவள்

மருத்துவக் கல்லூரிக்குத் தெரிவாகு முன் அவளுக்குக் கிடைத்து விட்டது. அவள் அவ்வூரில் உள்ள பாடசாலை ஒன்றில் ஆசிரிய நியமனம் பெற்றாள்”

“மருத்துவக் கல்லூரிக்குத் தெரிவாகியும் அங்கு செல்லாது பாடசாலைக்குச் செல்லும் அபிராமியின் நிலையை எண்ணிக் கவலைப்பட்ட சிவநேசன் கஸ்தூரி கற்பிக்கும் பாடசாலைக்குச் சென்று அபிராமியைச் சந்தித்தார் ; “மருமகளே, உன்மீது எனக்குக் கோபமில்லை. நீ கெட்டிக்காரி. நன்றாகப் படித்து முன்னேறி விட்டாய். உனது தாயார் எமது சொல்லைக் கேளாது நடந்தமையால் தான் இந்த நிலை ஏற்பட்டது. உனது தந்தை, தன்னை நம்பிச் சென்ற பெண்ணைக் காப்பாற்றியிருக்க வேண்டும். அவன் அதைச் செய்யவில்லை. ஐந்து பிள்ளைகளைப் பெற்றவன். அவற்றைக் காப்பாற்றவும் இல்லை. கஸ்தூரி கூலிவேலை செய்து உன்னை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கியுள்ளாள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். பணமின்மை காரணமாக உனது படிப்புக் கெடக்கூடாது. நீ படி அதற்கான செலவை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்” என்றார்”

“கஸ்தூரி திகைத்துப் போனாள். தனது மாமனார் கௌரவத்தை விட்டு விட்டு வருவார் என அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை” “மிகவும் நன்றி மாமா...” உங்களின் நிலையில் யார் இருந்தாலும் நீங்கள் செய்ததைத் தான் செய்வார்கள்” என்றாள்”

“சிவநேசன் சென்ற பின்பு அப்பாடசாலையின் அதிபர் கஸ்தூரிக்குச் சொன்னார் ; “கஸ்தூரி, சிவநேசன் மிகவும் நல்லவர். உனது தந்தையின் செயல்களால் தான் அவர் உதவி செய்யாமல் இருந்தவர். இப்போ உதவி செய்ய வேண்டிய நிலை வந்துள்ளது. அதை உணர்ந்து வந்துள்ளார். உறவினர்கள் வெறுத்து உதவாது இருந்தாலும் கஷ்டம் வந்த காலத்தில் கட்டாயம் உதவுவார்கள்” என்றார். ஆகையால் அன்பானவர்களே, உறவினர்கள் கஷ்டப்படும் போது உதவி செய்யுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

மெய்யா உணரின் பிறர்பிறர்க்குச் செய்வதென்?
மையார் ஈருங்கூந்தல் பைந்தொடி! எக்காலும்
செய்யார் எனினும் தமர்செய்வர் ; பெய்யுமாம்
பெய்யா தெனினும் மழை.

வெறுப்படைந்தவர்கள் போல உறவினர்கள் இருந்தாலும், அவர்கள் ஆபத்து வந்த காலத்தில் கட்டாயம் உதவுவார்கள். “பெய்யுமாம் பெய்யாதெனினும் மழை” என்பது பழமொழி.

4 “அன்பானவர்களே, ஒருவர் மிகவும் நெருங்கிய நண்பராக இருந்தாலும் கூட அவரிடம் தேவையின்றிக் கடமைப்படக்கூடாது. அவர் கொடுக்கிறார் என்பதற்காக அவர் கொடுக்கும் போதெல்லாம் வாங்கவும் கூடாது. ஒருவர் ஒன்றைக் கொடுத்தால் அதற்குப் பிரதியுபகாரமாக நீங்களும் எதையாவது கொடுத்தல் வேண்டும். கொடுப்பவர் பெரும் வசதியானவராக இருந்தாலும், அவரிடம் அடிக்கடி உதவிகள் பெறுதல் கூடாது. அவரிடம் பெறும் சிறு உதவியிலே திருப்திகாணுதல் வேண்டும்.

அப்படிக் காணாது பேராசை மிகுதியால் மீண்டும் மீண்டும் பெற நினைத்தால் அதனால் பெரும் மனஸ்தாபம் கூட ஏற்படலாம்”

“சிவகுருபெரும் வர்த்தகர். அவர் வெளியூர்கள் பலவற்றிற்கு வியாபார நிமித்தம் செல்வார். செல்லும் போது தனது நண்பரான சிதம்பரநாதனையும் அழைத்துச் செல்வார். சிவகுருவும் சிதம்பரநாதனும் நெருங்கிய நண்பர்கள். சிவகுரு வியாபாரத்திற்கென வெளியூர்களுக்குச் சென்றால் நாலைந்து தினங்கள் தங்குவார். அவ்வேளைகளில் உதவிகள் செய்யவும் பேச்சுத் துணைக்காகவும் சிதம்பரநாதனையும் அழைத்துச் செல்வார். அதற்காக அவர் பார்த்துப் பாராது கூலி வழங்குவார்”

“வெளியூர்களுக்குச் செல்லும் போது அங்கு காணப்படும் தனது ஊரில் இல்லாத பொருட்களையும் தின்பண்டங்களையும் அவர் தனது வீட்டாருக்கு வாங்கி வருவார். ஆனால் சிதம்பரநாதன் எவற்றையும் வாங்க மாட்டான். அதனால் அவர் சிதம்பரநாதனுக்கும் வாங்கிக் கொடுப்பார். பின் அவர் சம்பளம் கொடுக்கும் போது தான் வாங்கிக் கொடுத்த பொருட்களுக்கான பணத்தைக் கழிக்காமற் கொடுப்பார். சிதம்பரநாதன் அப்பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணமாட்டான்”

“அந்த முறை சென்ற போது விலைகூடிய சில பொருட்களைச் சிவகுரு வாங்கினார். அவற்றை அவர் சிதம்பரநாதனுக்கு வாங்கிக் கொடுக்கவில்லை. அதனால் அவன்

சொன்னான்; “எனது மனைவிக்கும் நீ வாங்கிய பொருட்களை வாங்கித் தா” என்று. சிவகுரு அவற்றை வாங்கிக் கொடுத்தார். பின் அவர் பணம் கொடுக்கும் போது வழமையாகக் கொடுக்கும் பணத்தைக் கொடுத்தார். சிதம்பரநாதன் தான் கேட்டு வாங்கிய பொருட்களுக்கான பணத்தைக் கொடுக்கவில்லை”

அடுத்தமுறை அவர் வெளியூருக்குச் சென்ற போது மிகவும் பெறுமதியான அழகான சேலைகள் விற்பனைக்காக இருந்தன. சிவகுரு தனது மனைவிக்கும் மகளுக்கும் ஐந்து சேலைகள் வாங்கினார். சிதம்பரநாதன் தனது மனைவிக்கும் மகளுக்கும் அவ்வாறான சேலைகள் வாங்கித் தருமாறு கேட்டான். சிவகுரு இரண்டு சேலைகள் வாங்கிக் கொடுத்தார். சிதம்பரநாதன் இன்னும் இரண்டு சேலைகள் வாங்கித் தருமாறு கூறினான்”

“சிவகுரு அவனது சம்பளப்பணத்தைக் கொடுத்து; “இந்தப் பணத்தில் வாங்கு” என்று கூறினார். அடுத்த முறை அவர் வியாபார விடயமாக வெளியூர் செல்லும் நாளைச் சிதம்பரநாதனுக்குக் கூறவில்லை. அவர் சிதம்பரநாதனுக்குப் புதிலாக இன்னொருவரை அழைத்துச் சென்றார். ஆகையால் அன்பானவர்களே, ஒருவர் தருகிறார் என்பதற்காகப் பேராசை கொண்டு அடிக்கடி அவரைக் கேட்கலாகாது. நிலத்தை ஆழமாகக் கிண்டினால் நிலத்துள்ளே பாம்பும் இருக்கலாம்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

உரிதனிற் றம்மோடு உழந்தமை கண்டு
பிரிவன்றிப் போற்றப் படுவார் - திரிவின்றித்
தாம்பெற் றதனால் உவவார் ; பெரிதாகழின்
பாம்புகாண் பாரும் உடைத்து

ஒருவரிடம் உதவியைப் பெற்றவர், பெற்றதைக் கொண்டு திருப்திப்படல் வேண்டும். அன்றிப்பேராசை கொண்டால் தீமைகள் தான் வரும். “பெரிதாகழின் பாம்புகாண்பாரும் உடைத்து” என்பது பழமொழி.

5 “அன்பானவர்களே, பெரு வாழ்வு வாழ வேண்டும் என்று நினைப்பவன் சோம்பலை ஒழித்தல் வேண்டும். சோம்பலுக்கு அடிமைப்பட்டு முயற்சியை இன்னொருவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு வாழ்கின்றவன் ஒரு போதும் நல்வாழ்வு வாழமாட்டான். சோம்பல், அளவுக்கதிமான தூக்கம், தனது பொறுப்புக்களை ஆராயாது வாழும் தன்மை ஆகியவற்றை உடையவர்கள் உருப்படவே மாட்டார்கள். இவர்களுக்கு நாட்டையாளும் அரசர்களுடைய உதவிகள் அடுத்தடுத்துக் கிடைத்தாலும் அவர்களால் முன்னேற முடியாது. சோம்பலை உடையோர் பிறர் பழித்துக்கூறும் சொற்களுக்குக் கூட அஞ்சமாட்டார்கள்”

“அருணாசலம் பெரும்வர்த்தகன். அவனிடம் பத்துக் கப்பல்கள் இருந்தன. அவை வெளிநாட்டுப் பொருட்களையும், உள்நாட்டுப் பொருட்களையும் ஏற்றி விற்பனை செய்வன. அதனால்

அருணாசலத்தினது கப்பல்களில் வேலை செய்யப் பலர் போட்டி போட்டனர். அருணாசலத்திடம் கணக்குப் பிள்ளையாக வேலை செய்பவர் நடராசா. மிகுந்த கண்ணியவான் ; ஒழுக்கசீலர் ; கடமை தவறாதவர், அதனால் அவரை அருணாசலத்திற்கு மிகவும் பிடிக்கும். நடராசாவினது மூத்த மகன் அங்கஜன். அவன் படித்து விட்டு வேலையில்லாமல் இருந்தான். பல வருடங்களாக அவனுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. நடராசா, அருணாசலத்திற்கு அடிக்கடி தனது மகனைப் பற்றிக்கூறி அவனுக்கு ஒரு வேலை கொடுக்கும்படி கேட்டார்.”

“அன்று அங்கஜன் வீதியால் வரும் போது அருணாசலம் அவனை அழைத்து ; “ நான் இன்று துறைமுகத்திற்குச் செல்லவில்லை. அதனால் நீ சென்று இன்று துறைமுகத்திற்கு வந்த கப்பல்களின் விபரத்தை அறிந்து வந்து சொல்” என்று கூறிவிட்டு அவனது பதிலை எதிர்பாராது சென்று விட்டார்”

“தனது தகப்பன் பல வருடகாலம் கேட்டும் தனக்கு ஒரு வேலை தராத அருணாசலத்தை அவனுக்குப் பிடிப்பதில்லை. அவன் வீட்டிற்குச் சென்றான். வழியில் அவனது நண்பனான செந்தூரனைக் கண்டான். செந்தூரன் முழுச்சோம்பேறி. தனது வேலைகளையே செய்யாதவன். செந்தூரனைக் கண்டதும் ; “எங்கே செல்கிறாய்? என்று கேட்டான் அங்கஜன்”

“அவன்; “நான் துறைமுகத்திற்குச் செல்கிறேன். எனது தந்தையார் வரச் சொன்னார் என்றான்”

“அப்படியானால் துறைமுகத்தில் அருணாசலத்தின் கப்பல்கள் எத்தனை வந்திருக்கிறது என்று பார்த்து வா” என்றான்”

“சென்ற செந்தூரன் வரவில்லை. அதனால் அவன் செந்தூரனைத் தேடிச் சென்றான். செந்தூரன் அவ்வூர் சிவன் கோயிலில் நின்ற வேப்பமரத்தின் கீழ்ப்படுத்து நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தான். அங்கஜன், செந்தூரனை எழுப்பி, துறைமுகத்திற்குப் போனாயா..?” என்று கேட்டான். அவன் எழும்பி “இல்லை” என்று சொன்னான். பின் “நல்ல காலம் என்னை எழுப்பினாய். எனது தந்தை துறைமுகத்திற்கு வரச்சொன்னவர். இப்போ அவர் அருணாசலத்தின் வீட்டுக்குச் சென்றிருப்பார். நான் போய்ச் சந்திக்காவிட்டால் இரவு சாப்பாடு கிடையாது” என்றவாறு எழுந்தான்”

“இனித் துறைமுகத்திற்குச் செல்ல முடியாது. அத்துடன் சம்பளம் கொடுப்போர் பலர் இருக்க எனக்கேன் இந்த வேலை. நீ அருணாசலத்திடம் துறைமுகத்திற்குக் கப்பல்கள் வரவில்லை” என்று கூறு” என்றான் அங்கஜன்”

“செந்தூரன் அருணாசலத்தின் வீட்டுக்குச் சென்ற போதும் அவன் மறதிகாரணமாக அதைச் சொல்லவில்லை”

“மறுநாள் அருணாசலம், நடராசாவை அழைத்துச் சொன்னார்; “நடராசா உனது மகனின் திறமையைப் பரிசீலிப்பதற்காக நேற்று மாலை அவனைச் சந்தித்துத் துறைமுகைத்திற்குச் சென்று, வந்த கப்பல்களின் விபரத்தை அறிந்து வரும்படி கூறினேன். இது வரை அவன் வரவில்லை. ஏதாவது வேலையாக இருந்தால் உடனே சொல்லியிருக்கலாம் அல்லது நம்பிக்கையானவர்களை விட்டாவது பார்த்திருக்கலாம். எதுவும் செய்யாது சொன்ன சொல்லுக்கு மதிப்பளிக்காத அவனுக்கு எப்படி வேலை கொடுப்பது?”

“நடராசா எதுவும் சொல்லத் தோன்றாது நின்றார். ஆகையால் அன்பானவர்களே, ஒரு செயலைச் செய்ய முடியாது விட்டால் நேரிலே சொல்லுதல் வேண்டும். நேரமில்லா விட்டால் நம்பிக்கையான ஒருவரிடஞ் சொல்லிச் செய்வித்தல் வேண்டும். தான் செய்யாத வேலை எப்போதும் முடிவறாது பெரும் துன்பத்தையே தரும் அதனால் பொறுப்பாக நடந்து கொள்ளுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

தலைக்கொண்ட தங்கருமம் தாமடி கொண்டு

கடைப்பிடி யில்லாதார் பால்வைத்துக் - கடைப்பிடி

மிக்கோடி விட்டுத் திரியின், அதுபெரிது

உட்கோடிக் காட்டி விடும்.

தனது வேலையைத் தானே செய்யாமல், சோம்பலுள்ளவனிடம் ஒப்படைத்தால் அதனால் நடடமே உண்டாகும். “பெரிது உட்கோடிக் காட்டி விடும்” என்பது பழமொழி.

6

“அன்பானவர்களே, எந்தக் கஷ்டமான வேளையிலும் நம்பிக்கையை இழக்கக் கூடாது. என்னிடத்தில் யாதொரு பொருளும் இல்லை என்று எண்ணி மனம் தளரக்கூடாது. மனவறுதி தான் நம்பிக்கை. மனம் உறுதி பூண்டால் செய்ய முடியாத செயல் எதுவும் இல்லை. ஒருவரிடம் பொருள்கள் எதுவும் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் ஊக்கமுடையவராக அவர் இருந்தாரேயானால் அவர் விரும்பிய பொருட்களெல்லாம் அவரின் கைக்கு வந்து சேரும். ஊக்கம் தான் ஒருவரை முன்னேற்றமடையச் செய்யும் நிலையான செல்வம். சோர்வில்லாத ஊக்கமுடையவர்களைப் பொருட்கள் யாவும் தேடி வந்து சேரும். அதனால் மனம் தளராது ஊக்கத்துடன் எந்தத் தொழிலைச் செய்தாலும் முன்னேறலாம்”

“நாவலூரில் பாலகுமாரன், சுந்தரமூர்த்தி என்ற இருவர் நண்பர்களாக இருந்தனர். இருவரும் ஒரே பாடசாலையில் ஒரே வகுப்பில் கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்தனர். பாலகுமாரன் பெரிய தனவந்தரின் மகன். அவன் பரீட்சையில் சித்தியடைந்ததும் அவனது தந்தையார் பெருந்தொகைப் பணத்தைக் கொடுத்துப் பெரியதோர் உத்தியோகம் பெற்றுக் கொடுத்தார். சுந்தரமூர்த்தியின் தந்தை வறியவர். அத்துடன் செல்வாக்கு இல்லாதவர்”

“பாலகுமாரன் பெரியதொரு உத்தியோகம் பெற்றதும் ஊரவர்கள் அவனைப் பாராட்டினர். சுந்தரமூர்த்தி தனக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கவில்லை என்று மன வருத்தப்பட்டான். அதனால் மனமுடைந்து போனான். அவனது நிலைமையைக் கண்ட அவனது தாய் மாமன் சொன்னார் ; “சுந்தரா, உனது

நண்பனுக்குப் பெரியதோர் உத்தியோகம் கிடைத்து விட்டதென்று நீ மனவருத்தப்படுகிறாய். நீ மனம் வருந்துவது நியாயம் தான். ஆனால் உத்தியோகம் தான் வாழ்க்கை அல்ல. பாலகுமாரனின் தந்தை பெரும் தனவந்தன். செல்வாக்குள்ளவன். அவன் முன்பு என்னுடன் படிக்கும் போது பரம ஏழை. கஷ்டப்பட்டுத்தான் முன்னேறினான். அவனைப் போல ஊக்கமுடன் செயற்பட்டால் நீயும் பெரும்பணக்காரனாகலாம். எனது மகளுக்குத் திருமணம் செய்ய விரும்புகிறேன். அவளுக்கு ஐம்பது பவுணில் ஆபரணங்கள் செய்யவிருக்கிறேன். அந்த ஆபரணங்களை நீ செய்து தந்தாயானால் அதில் நீ தேர்ச்சி பெற்றுப் பெரும் தங்க வியாபாரியாகலாம்” என்றார்”

“சுந்தரமூர்த்தி அதற்குச் சம்மதித்து ஆபரணங்களைச் செய்வித்துக் கொடுத்தான். அந்த ஆபரணங்கள் புதுவிதமாக தோற்றத்தில் இருந்தன. அதைக் கண்ட ஊரவர்கள் அதைப்போலத் தமக்கும் ஆபரணங்கள் செய்து தருமாறு கேட்டனர். காலப் போக்கில் அவன் பட்டணத்தில் பெரும் தங்க வியாபாரியானான்”

“பாலகுமாரனின் பார்க்கப் பெரும் தனவந்தனானான். இப்போது அவனிடம் காணி, பூமி, வாகனங்கள், கடைகள் என்று சொத்துப் பெருகி விட்டது” ஆகவே அன்பானவர்களே, மனம் தளராதீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்”

எங்கண்ணின் றில்லை எமர்இல்லை என்றொருவர்
தங்கண் அழிவுதாம் செய்யற்க – எங்கானும்
நன்கு திரண்டு பெரியவாம், ஆற்றவும்
முன்கை நெடியார்க்குத் தோள்

துன்பம் வந்த காலத்திலும் மனம் தளராது ஊக்கமுடன் செயற்படல் வேண்டும். “பெரியவாம் ஆற்றவும் முன்கை நெடியார்க்குத் தோள்” என்பது பழமொழி.

7

“ அன்பானவர்களே, ஒருவர் எதை அடைய விரும்புகிறாரோ, அவர் அத்துறை சார்ந்த வலிமையானவரைச் சென்றடைந்து அவரைச் சார்ந்து நின்றால், தான் நினைத்தவற்றை அடைய முடியும். வலிமையுடையவர்களுக்குப் பகைவரும் அஞ்சுவர். ‘எளியவரானால் பகைத்துக் காரியமாற்று, வலியவரானால் சார்ந்து காரியமாற்று’ என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். இராவணன் கொடியவன். அதனால் அவனது சகோதரனான விபீஷணன் பலசாலியான இராமனோடு சேர்ந்திருந்தமையால், இராவணன் இறந்ததும் இராமனின் உதவியுடன் இலங்கைக்கு அரசனானான். வலியவனாக கிருஷ்ணனைச் சார்ந்திருந்தமையால் தான் பாண்டவர்கள் போரில் வென்று அரசுரிமையைப் பெற்றனர்”

“நாவலடியில் அருணாசலம் என்பவன் ஒரு பலசரக்குக் கடை வைத்திருந்தான். ஊரில் வேறு கடைகள் இல்லாமையால்

அவன் வைத்தது தான் சட்டம். அவன் விற்கும் விலைக்கு அவ்வூர் மக்கள் பொருட்களை வாங்கி வந்தனர். அவன் தனக்கு விரும்பமில்லாதவர்களுக்குக் கூடிய விலைக்கும் பொருள் கொடுக்க மாட்டான். அதனால் அவ்வூரவர்கள் அவனைப் பகையாது வாழ்ந்து வந்தனர்.”

“அயலூரில் சிறுத்தொண்டன் என்றொரு பெரும் வர்த்தகர் இருந்தார். நாவலடியில் மிகவும் ஒழுக்கமாக வாழ்ந்த நாவுக்கரசன் என்பவன் சிறுத் தொண்டனின் வர்த்தக நிலையத்திற்குச் சென்று தனது வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்குவான். அப்பொருட்கள் தரமுள்ளனவாகவும் மலிவானதாகவும் இருக்கும். அதனால் ஒரு நாள் நாவுக்கரசன் தனது தாயாரின் தங்கச் சங்கிலி ஒன்றைக் கொண்டு சென்று சிறுத்தொண்டனிடம் கொடுத்து விட்டு ஊரில் அருணாசலம் செய்யும் கொடுமைகளைக் கூறித் தான் ஊர் மக்களின் நன்மைக்காகச் சிறுகடை ஒன்றை ஆரம்பிக்கவிருப்பதாகக் கூறிப் பொருட்களைக் கேட்டான். நாவுக்கரசன் முன்பின் தெரியாதவனானலும் அவனது நடத்தை சிறுத்தொண்டனைக் கவர்ந்தது. அதனால் அவர் அச் சங்கிலியைப் பெற்றுக் கொண்டு பலவிதமான பொருட்களைக் கொடுத்தார்”.

“ஆறு மாதம் கழிந்தது. முன்பு நாவுக்கரசன் ஒரு வாரத்தில் இரு முறையே பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்வான். பின் தினமும் கொள்வனவு செய்யத் தொடங்கினான். நாவுக்கரசனின் குண இயல்புகளை அறிந்து கொண்ட சிறுத்தொண்டன் அவனுக்கு

வேண்டிய பொருட்களைக் கடனாகக் கொடுத்தார். அவன் கடனாகப் பெறும் பொருட்களுக்கான பணத்தைக் கால தாமதம் செய்யாது ஒழுங்காகக் கொடுத்து வந்தான். அதனால் சிறுத்தொண்டன் அவனது கிராம விவசாயிகளுக்குத் தேவையான உரம், கிருமிநாசினி, விதை தானியங்கள் என்பவற்றையும் கொடுத்தார்.”

“ஒரு வருடத்தின் பின் நாவுக்கரசன் ஊரில் பெரும் வர்த்தகனானான். அவனுக்குத் தேவையான பொருட்கள் அனைத்தையும் கொடுக்கும் படி சிறுத்தொண்டன் தனது ஊழியர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். அதனால் நாவுக்கரசன் கட்டிடப் பொருட்களையும் விற்கத் தொடங்கினான். மக்களுடன் மிகவும் அன்பாகப் பழகினான். ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கடனாகப் பொருட்களைக் கொடுத்தான். மிகவும் குறைந்த விலையில் பொருட்களை விற்றான். அதனால் அயல் ஊரில் உள்ளவர்களும் நாவுக்கரசனின் வர்த்தக நிலையத்திற்கு வந்து பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்தனர். இப்பொழுது சிறுத்தொண்டனுக்கே கடன் கொடுக்குமளவிற்கு நாவுக்கரசன் வசதியுள்ளவனாக இருக்கிறான். ஆகையால் அன்பானவர்களே, நீங்கள் முன்னேற விரும்பினால் வலிமையுள்ளவர்களுடன் சேர்ந்து அவரை அனுசரித்து நடவடிக்கைகள். ஒழுக்கத்துடனும் கட்டுப்பாட்டுடனும் சேர்ந்திருந்தால், வலிமையானவர்கள் உங்களை உயர்த்தி வைப்பார்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

பொலந்தார் இராமன் துணையாகத் தான் போந்து
இலங்கைக் கிறைவற்கு இளையான் - இலங்கைக்கே
போந்திரை யாவதூஉம் பெற்றான், பெரியாரைச்
சார்ந்து கெழீஇயிலார் இல்

வலிமையுடையவர்களைச் சார்ந்து நடப்பவர்கள் பெரும்பயனை அடைவார்கள். அவர்களைப் பகைவர்களால் எதுவும் செய்ய முடியாது. “பெரியாரைச் சார்ந்து கெழீ இயிலார் இல்” என்பது பழமொழி.

8

“அன்பானவர்களே, முள் இருக்கும் பாதையில், முள்ளுக்குப் பயப்பட்டாது காலை உராய்ந்து நடப்பவர்களுக்கு முள் தைத்தாலும் அதன் வலி தெரியாது. அதைப் போலப் பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சாது தீய செயல்களைச் செய்யும் பாதகர்களுக்குப் பழி வருவதைப் பற்றிக் கவலை இருக்காது. என்னதான் பழி வந்தாலும் அவர்கள் நாணப்பட மாட்டார்கள். தொடர்ந்தும் தீய செயல்களையே செய்து கொண்டிருப்பார்கள். புழி, பாவம் என்பவை இருப்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. தாம் செய்யும் தீய செயல்களுக்கான தண்டனைகளை அவர்கள் அனுபவித்தாலும் பின் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாது தீய செயல்களையே தொடர்ந்தும் சொல்வார்கள்”

“அருட்பிரகாசம் என்பவன் அஞ்சாது தீய செயல்களைச் செய்பவன். அவன் ஒரு நாள் வீதியால் தனிமையில் வந்த பெண்ணின் தங்கச் சங்கிலியை அறுத்தான். அந்தப் பெண் பெருங் கூச்சலிடத் தூரத்தில் நின்றவர்கள் ஒடோடி வந்து அவனைப்

பிடித்துக் கம்புகளால் பலமாகத் தாக்கினர். அருட்பிரகாசம் பெருந் திருடன். ஊரில் பல திருட்டுக்கள் செய்பவன். இப்பொழுது கையும் மெய்யுமாக அகப்பட்டு விட்டான். அதனால் ஊரவர்கள் தமக்கிருந்த ஆத்திரம் தீரும் வரை அவனைத் தாக்கி விட்டுக் காவல்துறையினரிடம் ஒப்படைத்தனர். காவல் துறையினர் நீதிமன்றத்திற்கு அவனைக் கொண்டு சென்றனர். நீதிபதி அவனுக்கு இரண்டு வருடக்கடுழியச் சிறைத்தண்டனை விதித்தார்.”

“இரண்டு வருடங்கள் தண்டனை அனுபவித்த அருட்பிரகாசம் விடுதலையானான். அவனை ஊரவர்கள் மதிப்பதில்லை. எனினும் அவன் அகப்படாது தந்திரமாகத் திருடிக்குடித்த வந்தான். அவனது மனைவி, பிள்ளைகளும் அவனைச் சேர்ப்பதில்லை. அவனது தீயசெல்களால் தமது மானம் போகிறதென்று அவர்கள் கவலைப்பட்டனர். இருப்பினும் அவன் குடித்து விட்டு வந்து மனைவிடயுடனும் பிள்ளைகளுடனும் சண்டை பிடிப்பான்.”

“அருட்பிரகாசத்தின் மனைவியின் சகோதரன் பெருந்தனவந்தன். அருட்பிரகாசத்தின் அழகில் மயங்கிய அவள் ஒரு நாள் வீட்டாருக்குத் தெரியாமல் அருட்பிரகாசத்துடன் சென்று விட்டாள். அதனால் அவளின் குடும்பத்தினர்கள் அவளைச் சேர்ப்பதில்லை. தனது சகோதரியின் மகள் வயது வந்தம் திருமணமாகாதிருந்தது அருட்பிரகாசத்தின் மனைவியின் சகோதரனுக்கு மனவருத்தத்தைக் கொடுத்தது. அதனால் அவன்

தன்னிடம் வேலை செய்தும் நல்லதொரு ஊழியனுக்குச் சீதனம் கொடுத்து தனது சகோதரியின் மகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க விரும்பினான்”

“விடிந்தால் திருமணம். மணப்பெண்ணுக்குத் தேவையான நகைகளைக் கொண்டு சென்று தனது சகோதரியிடம் கொடுத்து விட்டு அந்தப் பாசமுள்ள சகோரன் தனது வீட்டுக்குச் சென்றான்.”

“இரவு அருட்பிரகாசம், தனது மனைவி வைத்திருந்த நகைகளை எடுத்துக் கொண்டு ஊரைவிட்டு சென்றுவிட்டான். விடிந்ததும் நகைகளைக் காணாது அருட்பிரகாசத்தின் மனைவி மயங்கி விழுத்தாள். திருமணம் தடைப்பட்டது. அதனால் அன்பானவர்களே, தீயவர்களுக்கு உறவினர்களும் ஒன்று தான் பிறரும் ஒன்றுதான். அவர்கள் எப்பாடுபட்டாவது தமது கருமத்தை நிறைவேற்றப் பார்ப்பார்களே தவிர அதனால் ஏற்படப் போகும் துயரமான நிகழ்வுகளையும், பழிபாவங்களையும் எண்ணிப் பார்க்க மாட்டார்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்

உரிஞ்சி நடப்பாரை உள்ளடி நோவ

நெருஞ்சியும் செய்வதொன் றில்லை – செருந்தி

இருங்கழித் தாபம் எறிகடல் தண்சேர்ப்ப!

பெரும்பழியும் பேணாதார்க்கு இல்

தனக்குத் துன்பமேற்பட்ட போதும் வருந்தாதவர்கள், பிறருக்குத் துன்பம் செய்ய அஞ்சமாட்டார்கள். அதனால் வரும் பழிபாவங்களைப் பற்றியும் சிந்திக்க மாட்டார்கள். 'பெரும் பழியும் பேணாதார்க்கு இல்' என்பது பழமொழி.

9 “அன்பானவர்களே, சில மரங்கள் பூக்கும், ஆனால் காயாது. விதைக்கென வைத்திருக்கும் தானியங்களைப் பதர் நீக்கி விதைத்தாலும் அவற்றிற் சில முளைக்காது. இது போல வயதால் முதிர்ந்தாலும் நல்லதை எடுத்துச் சொன்னால் அதை விளங்கிக் கொள்ளாத பல பேதைகள் உலகில் வாழ்கிறார்கள். பேதைமை என்று சொல்லப்படுவது என்னவென்றால், எப்படித்தான் எடுத்துரைத்தாலும், எவ்வளவுதான் துன்பங்களை அனுபவித்தாலும் அவற்றைப் புரிந்து கொள்ளாது தாம் நினைப்பவற்றைச் செய்வது. தீயசெயல்களை வெட்கப்படாமல் செய்வதும், அதனால் வரும் துன்பங்களை இன்பங்களாகக் கருதுவதும், காக்க வேண்டியவற்றைக் காக்காது விடுவதும், நண்பர்களோடும் உறவினர்களோடும் காரணமின்றி முரண்படுவதும் பேதைமை யாகும். பேதைமை உடையவர்களைத் திருத்துவதற்கு எடுக்கும் முயற்சிகள் பயனளிக்காது”

“முல்லை வனத்தில் வாழ்ந்த யானை ஒன்று தான் நினைத்தபடி நடக்கும் யாரும் ஏதாவது சொன்னால் அவற்றை அலட்சியத்துடன் கேட்டு அவ்விடத்திலேயே அதை விட்டு விடும்.

அந்த யானையுடன் நரி ஒன்று நட்பாக இருந்தது. ஆனால் நரி சொல்வதை யானை கேட்பதில்லை. அது போல யானை சொல்வதையும் நரி கேட்பதில்லை. முல்லை வனத்திற்கு அருகே மனிதர்கள் கமம் செய்து வந்தனர். அவர்களது கமத்தில் வாழை மரங்கள் இருந்தன. அவை பெரும் பெரும் குலைகளை ஈன்றிருந்தன. யானை அடிக்கடி கமத்திற்குச் சென்று வாழைக் குலைகளை வேருடன் பிடுங்கி வந்து காட்டில் வைத்து உண்ணும். ஒரு முறை அது நன்கு பழுத்த வாழைக்குலையொன்றை வேருடன் பிடுங்கி வந்து உண்டது. அப்போது அவ்வழியால் குரங்கு சென்றது. யானை குரங்கை அழைத்து வாழைப்பழங்களைக் கொடுத்தது. குரங்கு பழுத்தை வாங்காது சொன்னது ; “நண்பா, பிறரின் உழைப்பைத் திருடுவது பாவம். நீ திருடுவது மட்டுமன்றி என்னையும் உண்ணச் சொல்கிறாய். பிறர் ஒருவர் உழைக்காது பிறரின் சொத்தைத் திருடித் தந்தால் அதை வாங்குவதும் திருடுவதைப் போன்றது. எமக்காகக் கடவுள் காட்டில் பல மரங்களைப் படைத்துள்ளார். அவற்றிலிருக்கும் பழங்களைப் பறித்துண்பதே தர்மம். காட்டில் எருமை, வாழை மரங்களை நட்டு வளர்க்கிறது. அது தந்தால் வாங்கி உண்பேன்” என்றது”

“நீ சாப்பிடுவாய் விட்டால் போ, நான் சாப்பிடுகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு யானை பழங்களை உண்டது. அன்று இரவு யானை கமத்திற்குச் சென்ற போது விவசாயி ஒருவன் தான் தயாராக வைத்திருந்த துவக்கால் யானையைச் சுட்டான். அது யானையின் காலைத் தாக்கியது. அதனால் அது நடக்க முடியாது

வேதனைப்பட்டது. அதைப் பார்க்க வந்த குரங்கு சொன்னது ; “நண்பா, தீயசெயல்களைச் செய்யும் போது இன்பமாக இருக்கும். ஆனால் அவை பயன் தரும் போது பெரும் துன்பங்கள் பலவும் வரும். உனது காலில் பெருங்காயம் ஏற்பட்டுள்ளது. தற்செயலாக அக்குண்டு உடலில்பட்டிருந்தால் நீ இறந்திருப்பாய். அதனால் இனிமேலாவது உனது குணத்தை மாற்று” என்று சொல்லியது பின் யானைக்கு வேண்டிய உணவு வகைகளைத் தினமும் கொண்டு வந்து கொடுத்தது”

“சிரமத்தைப் பார்த்தால் இன்பமாக வாழ முடியாது” என்று நரி சொன்னது. ஆறு மாதகாலம் வரை யானை நொண்டி நொண்டி நடந்தது. பின் அதன் காலில் உள்ள காயம் மாறியதால் அது மீண்டும் கமத்திற்குச் சென்று வாழைக்குலையை மரத்துடன் பிடுங்கி வந்து சாப்பிட்டது. அதைக் கண்ட குரங்கு; “அறிவுள்ளவர்கள் சிலருக்கும் உண்மையைப் புரிய வைக்க முடியாது. அவர்கள் தண்டனைகளைப் பெற்றாலும் திருத்தமாட்டார்கள். நன்மை தீமைகளை உணரவும் மாட்டார்கள். அவர்கள் நல்லவர்கள் சொல்வதை ஏற்றுக்கொள்ளவும் மாட்டார்கள்” என்று நினைத்தவாறு சென்றது. யானை; “இன்று தான் குரங்கிற்குப் புத்தி வந்தது” என்று நினைத்தது. ஆகவே அன்பானவர்களே, பேதைமை உடையவர்களைப் போல வாழாதீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**பூத்தாலும் காயா மரமுள; மூத்தாலும்
நன்கறியார் தாமும் நனியுளர்; பாத்தி
விதைத்தாலும் நாறாத வித்துள; பேதைக்கு
உரைத்தாலும் தோன்றாது உணர்வு**

எதைச் சொன்னாலும், துன்பங்கள் பலவும் ஏற்பட்டாலும் பேதைமை உடையவர்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள். **“பேதைக்கு உரைத்தாலும் தோன்றாது உணர்வு”** என்பது பழமொழி.

10

“அன்பானவர்களே, பெரியவர்கள் முக்காலத்தையும் உணர்ந்தவர்கள். அதனால் அவர்கள் காலத்தை உணர்ந்து முக்காலத்திலும் செம்மையாக வாழ்வார்கள். பெரியவர்களிடம் சேரும் செல்வம் அவர்களது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன்படும். அவர்கள் தாம் தேடிய செல்வத்தைக் கொண்டு அறச்செயல்கள் பலவும் செய்து இன்புற்று வாழ்வர். இப்படி வாழ்வது இனிமை நிறைந்த கரும்பை அப்போது உண்டும் பின்; பின்பு பயன்படுமாறு பாதுகாப்பாகக் காய்ச்சி வெல்லக்கட்டியாக்கி வைத்துப் பயன்படுத்துவது போன்றதாகும். இம்மையில் தேடிய பொருளை வாழும் போது தான் மட்டும் பயன்படுத்தி இன்புறாது மறுமையின் இன்பத்திற்காக அறவழியிலும் அதைச் செலவு செய்தல் வேண்டும். கரும்பின் பாகான வெல்லக்கட்டி காலம் கடந்தும் உதவி இன்புறுத்துவது போல, இம்மையில் தேடிய செல்வத்தை அறவழியில் செலவு செய்து பாதுகாத்தால் அது மறுமையிலும் உதவும்.”

“கதிரேசன் பெரும் விவசாயி. அவர் தனது தந்தை கொடுத்த நிலத்திலிருந்து வரும் வருமானத்தில் இருந்து ஏராளமான விளைநிலங்களை வாங்கிப் பயிரிட்டார். ஒவ்வொரு போகத்திலும் அமோகமான விளைச்சலைப் பெற்றார் அவர். தான் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தின் மூலம் தனது பிள்ளைகள் ஐவரையும் கற்பித்தார். அவர்கள் நன்றாகக் கற்று உயர்ந்த உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தனர்.”

“ஊரில் உள்ள வறியவர்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களைக் கொடுப்பார். ஏழைகளின் பிள்ளைகள் கற்கப் பாடசாலைகளுக்கு செல்லாதிருந்தால் அவர்களை அழைத்துச் சென்று பாடசாலையில் சேர்த்துத் தனது செலவில் கற்பிப்பார். ஊரில் உள்ள விவசாயிகள் பலர் ஏழைகள். அவர்கள் விதை தானியங்களை விற்று உண்டு விடுவார்கள். சிலர் விதை தானியங்களை விற்றுக் கள்ளுக் குடித்து விடுவார்கள். பின் இவர்கள் விதைக்க மாட்டார்கள். கதிரேசன் அவர்களுக்கு விதை தானியங்கள் கொடுப்பார். உழுது விதைப்பதற்கு வேண்டிய பொருள் உதவி செய்வார். குடிகாரர்களுக்கு உதவிகள் செய்யும் போது தான் செய்த உதவிகளைத் திரும்பத்தர வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதிப்பார். அவர்கள் கொடுத்ததும் அப்பணத்தை அவர்களுக்குத் தெரியாது அவர்களது பிள்ளைகளின் பெயரில் வாங்கியில் வைப்பிலிடுவார்”

“காலங்கடந்தது. கதிரேசன் வயோதிபராகி விட்டார். நோய் காரணமாக அவர் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அவரிடம் உதவி பெற்றுக் கற்ற பலர் வைத்தியர்களாகக் கடமை

புரிந்தனர். ஊரவர்கள் வைத்தியசாலைக்குச் சென்று அவரைக் கவனித்தனர். அவருக்கு இருதய சத்திரசிகிச்சை செய்வதற்காக வெளிநாட்டில் கடமைபுரிந்த ஒரு வைத்திய நிபுணரை அவரிடம் உதவி பெற்று வைத்தியராகக் கடமை செய்யும் மாணவன் ஒருவன் ஊருக்கு அழைத்து வந்தான்.”

“கதிரேசனின் உயிர் நண்பர் வேதாசலம். அவர் சொல்வார்; “கதிரேசன் இளமையிலிருந்தே மறுமை வாழ்வில் மிகுந்த நம்பிக்கை உடையவர். இளமையில் வங்கியில் சேமிக்கப்படும் பணத்தைத் தட்டுப்பாடு ஏற்படும் போது வங்கியிலிருந்து எடுத்துச் செலவு செய்வது போல இளமையில் செய்யும் அறச் செயல்கள் நாம் முதுமையடையும் போது வந்து உதவும். அதற்குச் சான்று கதிரேசனது வாழ்க்கை. அவர் இளமையில் செய்த அறச் செயல்களின் பயனை முதுமையில் அனுபவிக்கிறார். அவரிடம் உதவி பெற்றவர்கள் அவரைப் பூவைப்போலப் பாதுகாக்கின்றனர். அவரது பிள்ளைகள் யாவும் நல்ல நிலையில் இருக்கின்றார்கள். அதனால் அவர் முதுமையான காலத்திலும் மிகுந்த இன்பத்துடன் வாழ்கிறார். என்னைப் பொறுத்த வரையில் முதுமையான காலம் தான் மறுமையான காலம். இளமையில் அனுபவித்த இன்பங்கள் அனைத்தையும் முதுமையில் அனுபவிப்பவன் மறுமையிலும் இன்பத்தை அனுபவிப்பான்” என்றார். ஆகவே அன்பானவர்களே, இளமையில் உங்களால் முடிந்தளவு அறச்செயல்களைச் செய்யுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

மல்லற் பெருஞ்செல்வம் மாண்டவர் பெற்றக்கால்
செல்வழியும் எமாப்பச் செய்வதாம் - மெல்லியல்
சென்றொசித் தொல்க நுகுப்பினாய்! பைங்கரும்பு
மென்றிருந்து பாகு செயல்

செல்வம் பெற்றவர்கள் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும்
இன்பமளிப்பவையான அறச்செயல்களை மனமுவந்து செய்தல்
வேண்டும். “பைங்கரும்பு மென்றிருந்து பாகு செயல்” என்பது
பழமொழி.

11 அன்பானவர்களே, சுவர் வைப்பதற்காகக் குழைக்கும்
போது கலந்து ஒன்று சேராத மண்ணை, எப்படித்தான் பிசைந்து
ஒன்று சேர்த்துக் கட்டியாக அறுத்தாலும் அது சேராது. உதிந்து
போகும். அதனால் அந்த மண்கட்டியைக் கொண்டு சுவர்கட்ட
முடியாது. இது போலத் தீயவர்கள் தமக்குதவி செய்தவர்கள்
துன்பப்பட்டாலும் அவர்களுக்கு உதவமாட்டார்கள். தீயவர்கள் மனம்
இரங்கி ஒருவருக்கு உதவி செய்யமாட்டார்கள். அவர்கள் தாம்
செய்யும் உதவியைவிடப் பல மடங்கு பொருளைத் தந்திரமாக
அபகரிப்பதற்காகவே உதவி செய்பவர்களைப் போல நடிப்பார்கள்.
இவர்கள் தமக்குத் தேவை ஏற்படின் தம்மை விற்கக்கூடத் தயாராக
இருப்பார்களே தவிரப் பிறருக்கு உதவி செய்ய மாட்டார்கள்”

“முல்லை வனத்தில் வாழ்ந்த மான் ஒன்று அம்முறை ஐந்து
குட்டிகளை ஈன்றது. ஐந்து மான்குட்டிகளும் தாயின் அரவணைப்பில்
வளர்ந்தன. அவை தாய் தேடிக்கொண்டு வந்து கொடுக்கும் உணவு

வகைகளை உண்டு மிகவும் கொழுத்து அழகாக இருந்தன. இந்த ஐந்து மான் குட்டிகளில் ஒன்று துடுக்கானது. தாய் உணவு தேடச் சென்ற பின் அது காட்டைச் சுற்றிப் பார்க்க விரும்பும். அதனால் அது வேகமாக ஓடித்திரியும். இதை ஏனைய மான் குட்டிகள் கண்டிக்கும். அந்தக் கண்டிப்புக்கு அஞ்சாத மான் குட்டி தாய்மான் உணவு தேடச் சென்றதும் புறப்பட்டு விடும். அது ஒரு நாள் ஒரு நரியைக் கண்டு விட்டுப் பயந்து வேகமாக ஓடிவந்தது. அது தட்டுத்தடுமாறி ஓடிவருவதைக் கண்ட தாயின் நண்பனான குரங்கு ஓடிவந்தது. நரி மான் குட்டியைப் பிடித்தது. அதைக் கண்ட குரங்கு நரியை எச்சரித்தது. குரங்குக்குப் பயந்த நரி; “மான் குட்டியின் அழகு என்னைக் கவர்ந்தது. அதனால் அதை இரசித்துப் பார்த்தேன். அதனுடன் நட்புக் கொள்ளவே நான் விரும்புகிறேன்” என்றது”

“நரியின் பேச்சைக் கேட்ட மான்குட்டி அதை நம்பி அதனுடன் விளையாட விரும்பியது. அதை விரும்பாத குரங்கு மான் குட்டியை அழைத்துச் சென்று தாய் மானிடம் ஒப்படைத்து விட்டுச் சொன்னது ; “உனது பிள்ளை தீயவனான நரியுடன் சேர்ந்து விளையாட விரும்புகிறது. நரி ஒரு போதும் நல்லவற்றைச் சிந்திப்பதில்லை. அது தனக்குத் தேவையானதைத் தான் செய்யும். உனது குட்டியைக் கொண்டு தின்னவே அது உனது குட்டியுடன் நட்புக் கொள்ள விரும்புகிறது” என்றது”

“தாய்மான் குரங்கின் பேச்சை நம்பாது சொன்னது ; “மகனே, நீ வளரும் வரையும் வீட்டை விட்டுத் தனிமையில்

செல்லாதே. பலர் எம்மைப் பிடித்து உணவாக்கவே விரும்புவர். அதனால் நரியுடன் அவதானமாகப் பழகு” என்றது”

“சிலகாலம் செல்ல மான் குட்டி வளர்ந்து புல்மேய ஆரம்பித்தது. தாய் மான் தனது குட்டிகளைத் தனக்கருகிலேயே புல் மேயவேண்டுமென்று கட்டளை இட்டது. துடிப்பான மான் குட்டிக்கு நரியைப் பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்தது. அதனால் அது மரங்களிடையே மறைந்து மறைந்து சென்று நரியைச் சந்தித்தது. மான் குட்டி மறைந்து மறைந்து செல்வதைக் கண்ட குரங்கு, மான் குட்டிக்குத் தெரியாமல் பின்னால் சென்றது. மான் குட்டியைக் கண்ட நரி மகிழ்ச்சியுடன் ஓடி வந்து அதைக் கட்டித் தழுவுவது போலத் தழுவி அதனைக் கடித்தது. மான் குட்டியின் கழுத்தை நரி கௌவியமையால் மான் குட்டியால் அவலக்குரலை எழுப்பி உதவிக்கு யாரையும் அழைக்க முடியவில்லை”

“நிலைமையை உணர்ந்த குரங்கு நிலத்தில் இருந்த ஒரு கம்பை எடுத்து நரியின் தலையில் பலமாக அடித்தது. அதனால் தடுமாறிய நரி மான் குட்டியின் தலையை விட்டது. மீண்டும் ஒரு முறை குரங்கு நரியின் தலையில் அடித்தது. நரிதலையால் இரத்தம் வழிய வழிய ஓடியது.”

“மான் குட்டிக்கு உயிர் போவதைப் போல வலித்தது;” குட்டியே, உனது தாயார் எனது நண்பர். அதனால் தான் உனது செயல்களை நான் கவனித்து வந்தேன். தீயவர்கள் ஒரு போதும்

மற்றவர்படும் துன்பத்தைக் கண்டு கூட இரக்கப்படமாட்டார்கள். அதை உனது தாயாருக்கு நான் கூறிய போதும், உனது தாயார் அதை நம்பவில்லை. அதனால் தான் அவர் உன்னைக் கண்டிக்காது உனக்குப் புத்திமதிகள் கூறினார். தீயவர்கள் எப்போதும் தீயவர்களாக இருக்க மாட்டார்களென்றும், அவர்களுக்குத் திருந்தச் சந்தர்ப்பங்கள் கொடுக்க வேண்டும் என்றும், நல்லவரான உனது தாயார் விரும்பினார். ஆனால் தீயவர்கள் ஒரு போதும் திருந்த மாட்டார்கள். இன்று நான் வராவிட்டால் உன்னை நறி கொண்டு தின்றிருக்கும். ஆகையால் இனிமேல் நீ தீயவர்களுடன் சேராது அவர்களது பேச்சில் மயங்கி அவர்களுடன் நட்புக் கொள்ள விரும்பாதே” என்றது குரங்கு”

“உண்மைதான், இனிமேல் நான் பெரியவர்களின் புத்திமதிகளைக் கேட்டு நடப்பேன்” என்றது மான் குட்டி. ஆகையால் அன்பானவர்களே, தீயவர்களின் தோற்றத்தையும் அவர்களின் பேச்சையும் நம்பி ஏமாறாதீர்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**திருந்தாய்நீ ஆர்வத்தைத் தீமை உடையார்
வருந்தினார் என்றே வயப்படுவ துண்டோ?
அரிந்தரிகால் பெய்தமையைக் கூட்டியக் கண்ணும்
பொருந்தாமண் ஆகா சுவர்**

தீயவர்கள் ஒரு போதும் துன்பப்படுவோருக்காகக் கூட இரங்கி உதவமாட்டார்கள். “பொருந்தா மண் ஆகா சுவர்” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, பணம் கொடுத்துப் பொருளை வாங்குவோர் தரமான பொருட்களைத் தான் தேடி வாங்குவார்கள். விளக்கு இருக்கின்றது. அது எரிய வேண்டுமானால் நெய்விடுதல் வேண்டும். ஒருவர் நெய்யை விலை கொடுத்து வாங்கி விளக்குள் விட்டு ஏற்றும் போது ஏற்றிய விளக்குப் பிரகாசமில்லா விட்டால் அதனால் பயன் எதுவும் உண்டாக மாட்டாது. பொருள் கொடுத்து பொருளைப் பெற்றால், அப்பொருளால் பயன் உண்டாக வேண்டும். அது போலக் கல்வி கற்பவர்கள் நல்லறிவு தரக்கூடிய நூல்களையே தேடிக் கற்றல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பொருட்செலவு செய்து, முயற்சி செய்து காலத்தைக் கழிப்பதைத் தவிர எந்தப் பயனும் உண்டாக மாட்டாது”

“அம்பலவாணர் ஒரு பண்டிதர். அவர் மேலும் மேலும் கற்க விரும்பினார். அதற்காக அவர் அவ்வூரில் இருந்த ஓர் அறிஞரிடம் சென்று தான் கற்க வேண்டிய நூல்கள் எவையெவையெனக் கேட்டார். அந்த அறிஞர் ஒருவன் முன்னேற வேண்டுமானால் கற்க வேண்டிய நூல்களின் பட்டியலைக் கொடுத்தார். அப்பட்டியலில் உள்ள நூல்கள் அனைத்தையும் அம்பலவாணர் விலை கொடுத்து வாங்கினார். அவற்றைக் கவனமாகப் படித்தார். விளங்காதவற்றை அந்த அறிஞரிடம் சென்று அவரைப் பணிந்து விளக்கம் கேட்டார். அம்பலவாணரின் அக்கறையையும் பணிவையும் கண்ட அறிஞர் அவருக்கு விளக்கமளித்ததோடு தன்னிடமிருந்த மெய்யுணர்வைக் கொடுக்கும் பல நூல்களையும் கொடுத்தார்”

“துரைசிங்கம் என்பவரும் ஒரு பண்டிதர். அவர் தலைக்கனம் உள்ளவர். அவர் அம்பலவாணரைப் போல மேலும் கற்க விரும்பிப் பல்வேறு வகையான நூல்களை விலை கொடுத்து வாங்கிக் கற்றார். நூல்களின் பொருளைத் தனது அறிவுக் கெட்டியவாறு உணர்ந்து கொண்டார். பண்டிதரான பின்பு பிற அறிஞரிடம் விளங்காதவற்றிற்குப் பொருள் கேட்பது அறிவீனம் என அவர் கருதினார். அவ்வூர்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதித் தேர்வுக்கு அம்பலவாணரும் துரைசிங்கமும் தோற்றினர். துரைசிங்கமும் அம்பலவாணரும் ஒரே பாடசாலையில் ஆசிரியர்களாகப் பணி புரிந்தனர். துரைசிங்கம் கலாநிதித் தேர்வுக்குக் கற்பதற்காக ஆறுமாதங்கள் சம்பளமில்லாத விடுப்பு எடுத்தார். அம்பலவாணர் விடுப்பு எடுக்காது மாணவரின் நன்மை கருதிப் பாடசாலைக்குச் சென்று வந்தார்.”

“இருவரும் தேர்வு எழுதினர். தேர்வு எழுதிய துரைசிங்கம் தான் தேர்வில் சித்தியடைவேன் என்றும் அதன் பின் பல்கலைக்கழகத்திற்கு விரிவுரையாளராகச் செல்வேன் என்றும் கூறித் தேர்வு முடிந்த பின்பும் விடுப்பில் இருந்தார். ஆனால் அம்பலவாணர் தேர்வு முடிந்த பின்பு பாடசாலைக்கு வழமைபோலச் சென்று வந்தார்.”

“கலாநிதிப் பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் வந்தன. அதில் அம்பலவாணர் மிகச்சிறப்பாகச் சித்தியடைந்ததால் அப் பல்கலைக்கழகம் அவரை உடனடியாக விரிவுரையாளராகச்

சேர்த்துக் கொண்டது. துரைசிங்கம் கேள்விகளுக்கு உரிய பதிலை எழுதாது தான் நினைத்தவற்றை எழுதியதால் அறிஞர்களின் பரிகசிப்புக்குள்ளானார். ஆகையால் அன்பானவர்களே, ஒருவர் கல்வி கற்க முனையும் போது நல்லறிவு தரும் அரிய நூல்களையே தேடிக் கற்றல் வேண்டும். பெரும் தொகையான பொருளைச் செலவு செய்தும், பெருமுயற்சி செய்தும் கற்கும் போது நூல்களின் உரிய பொருளை உணராவிட்டால், உணர்ந்தவர்களிடம் கேட்டுத் தெளிதல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் செலவு செய்த பொருளும் காலமும் வீணாகும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**விளக்கு விலைகொடுத்துக் கோடல் விளக்குத்
துளக்கமின் ரென்றனைத்தும் தூக்கி; - விளக்கு
மருள்படுவ தாயின், மலைநாட! என்னை?
பொருள்கொடுத்துக் கொள்ளார் இருள்.**

விளக்கின் உதவியால் அனைத்தையும் தெளிவாகக் காணவே அதற்குப் பொருட்செலவு செய்யப்படுகிறது. அது போல, கல்வி கற்பதற்காகப் பொருளைச் செலவுசெய்வோர் நல்லறிவு தரும் நூல்களைத் தேடிக் கற்றல் வேண்டும். **‘பொருள் கொடுத்துக் கொள்ளார் இருள்’** என்பது பழமொழி.

13 “அன்பானவர்களே, எந்த ஒரு பொருளும் முயற்சியால் வராது. நல்ல ஊழ் உள்ளவர்களுக்குத் தான் அது கிடைக்கும். ஒருவனுக்குச் செல்வம் சேர்வதற்கு ஊழ் முயற்சியை உண்டு பண்ணும். அது போல, செல்வத்தை அழிப்பதற்கும் ஊழ் முயற்சியின்மையை உண்டாக்கும். ஒருவன் பனம்பழம் ஒன்றைப்

பெறுவதற்காக இரவு சென்று மறு நாள் இரவாகும் வரை பனைமரத்தின் அடியில் காத்திருக்கிறான். அவனுக்கு அப்பழத்தை உண்ண வேண்டிய விதி இருந்தால் தான் அது கிடைக்கும். நல் ஊழ் உள்ளவனுக்கு அவன் பனை மரத்தருகே செல்லு முன்பே பனம் பழம் கிடைக்கும். நல்லூழ் இல்லாதவன் விடிய விடியக் காத்திருந்தாலும் பழம் கிடைக்காது . விழும் பழம் அவன் நித்திரையாக இருக்கும்போது விழும். சில சமயம் விழாது. இது போலத் தான் ஒருவன் பலவகையான மெய்யறிவு தரும் நூல்களை ஊன்றிக் கற்றாலும் விதி உதவி செய்யா விட்டால் அவன் கற்ற பகுதி பரீட்சைக்கு வராது”

“சிவராசா ஒரு சிறிய வர்த்தகர். அவர் பட்டணத்தில் உள்ள ஞானசுந்தரம் என்னும் பெரும் வர்த்தகரிடம் பொருட்களைக் கடனாகக் கொள்வனவு செய்து பார ஊர்தியை வாடகைக்குப் பிடித்துத் தனக்கு வேண்டிய பொருட்களைத் தினமும் ஏற்றி வந்து விற்பார். அவர் நேர்மையானவர். வாங்கிய கடனை உரிய நேரத்திற்குக் கொடுப்பவர். ஒரு நாள் ஞானசுந்தரம் சொன்னார் ; “சிவா, நீ என்னிடம் நிறையப் பொருட்களை வாங்கி விற்பனை செய்கிறாய். அதற்காகப் பார ஊர்திக்குப் பெருந்தொகையான பணம் கொடுக்கிறாய். கணக்குப் பார்த்தால் மாதம் மாதம் பார ஊர்த்தியின் பெறுமதியளவு பணம் பார ஊர்த்தியின் சொந்தக்காரனுக்குக் கொடுக்கிறாய். அதனால் நீ ஒரு பார ஊர்தியை வாங்கு” என்றார்”

“அதைக் கேட்ட சிவராசா தடுமாறிப்போனார்; “அவ்வளவு பணம் என்னிடம் இல்லை. பாரஊர்தி வாங்கினால் சாரதி தேவை. அதைப் பராமரிக்க அதிக செலவாகும். கடன்பட்டால் வட்டியாகப் பணம் செலுத்த வேண்டும். எனக்கு வேண்டாம்” என்றார்”

“ஞானசுந்தரம் அவரின் பேச்சைக் கேட்காது பார ஊர்தியொன்றை வாங்கிக் கொடுத்து ; “ நீ தினமும் வாடகைப் பார ஊர்திக்குக் கொடுக்கும் பணத்தைத் தா” என்றார். அதனால் மனம் கலங்கிய சிவராசா கலக்கத்துடன் ஒப்புக் கொண்டார். அதன் பின் அவர் தினமும் பணம் கொடுத்து வந்தார். ஆறு மாதங்களின் பின் பல இலட்ச ரூபா பெறுமதியான அந்தப் பாரவூர்தி அவருக்குச் சொந்தமானது. அதன் பின் இன்னும் இரண்டு பார ஊர்திகளை விலைக்கு வாங்கி ஞானசுந்தரத்திடம் பொருட்களைப் பெற்று கிராமங்களில் உள்ள சில்லறை வர்த்தக நிலையங்களுக்குச் சிவராசா நியாயமான விலையில் பொருட்களை வழங்கினார். அதனால் அவர் பெரும் தனவந்தரானார். அதன் பின் சிவராசா கப்பலில் நேரடியாகப் பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்தார்.”

“சில வருடங்கள் கழிந்தன. ஞானசுந்தரத்தின் கப்பல் ஒன்று கடும்புயற்காற்றுக் காரணமாகக் கடலில் காணாமற் போய்விட்டது. ஆதனால் ஞான சுந்தரத்திற்குப் பெரும் நட்டமேற்பட்டது. ஒரு நாள் ஞான சுந்தரம் சிவராசாவைச் சந்தித்துச் சொன்னார்; “சிவா, எல்லாம் விதிப்படிதான் நடக்கும். எனது தந்தையார் பெரும் வர்த்தகர். அவர் சம்பாதித்த பொருட்களைக் கொண்டு நான்

வர்த்தகம் செய்தேன். பின் நான் சம்பாதித்த பொருட்களையும் சேர்த்து வர்த்தகம் செய்தேன். முன்பு பொருள் சேரக் காரணமாக இருந்த நல்லூழ் இப்போது பொருழிளக்கவும் காரணமாகிவிட்டது. நீ ஒரு சிறு வர்த்தகனாக என்னோடு சேர்ந்தாய். இப்போது என்னை விடப் பெரும் வர்த்தகன் நீ. உனது நல்வினைகள் உன்னை உயர்த்தியுள்ளது. விதியை நாம் தான் எழுதுகிறோம். நல்ல செயல்களைச் செய்பவனுக்கு நல்லூழ் உண்டாகும். பணம் பொருள் இருக்கிறது என்று தீய செயல்களைச் செய்பவனுக்கு நல்வினைகள் தீவினைகளாக மாறும். அது தான் இப்பொழுது நடந்துள்ளது. நான் உனக்குப் பார ஊர்தியை வாங்கித் தந்தேன். அது என்னுடைய ஊர்தி. அது எந்நாளும் பிரச்சினை கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. அதை விற்கவும் முடியவில்லை. அதனால் தான் அதை நான் உனது தலையில் கட்டினேன். அது உன்னிடம் வந்த பின்பு அள்ளி அள்ளித் தந்தது. இதற்குக் காரணம் உனது நல்வினைப் பயன்தான். அத்துடன் நான் பொருட்களில் கலப்படம் செய்து குறைந்த விலையில் விற்பனேன். அது ஆரம்பத்தில் நல்ல பயனைத் தந்தது. இப்போது எல்லாம் போய்விட்டது என்று அமுதார் ஞானசுந்தரம்.”

“சிவராசாவுக்கு நல்வினை, தீவினைப் பயனில் அதிக நம்பிக்கை உண்டு. அவரது தந்தையார் சொல்வார்; “மகனே, நல்வினையையும், தீவினையையும் எமக்குப் பிறர் தருவதில்லை. நாம் தான் நமக்குத் தருகிறோம். ஒருவன் உழைத்துத் தனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவது போன்றதும், இன்னொருவன் கற்று மேதாவியாவது போன்றதும் தான் வாழ்க்கை. தர்மமான

முயற்சியால் நல்லவினை சேரும். தீயசெயல்களால் தீவினை சேரும். பிறருக்குச் செய்யும் உதவிகளின் பயன் செய்பவர்களையே வந்தடையும். அதைத்தான் கடவுள் செய்கிறார். எனவே நீ எந்தச்சந்தர்ப்பத்திலும் மற்றவர்களுக்குக் கெடுதல் செய்யாதே” என்றார். அது தான் உண்மை என்று உணர்ந்து கொண்டேன்” என்றார் சிவராசா.

“ஆகையால் அன்பானவர்களே, விதியை எழுதுவது நீங்கள் என்பதைப் புரிந்து நடவடிக்கைகள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**ஆஅய் வளர்ந்த அணிநெடும் பெண்ணையை
ஏளம் இரவெல்லாம் காத்தாலும் - வா அய்ப்
படற்பாலார் கண்ணே படுமே; பொறியும்
தொடற்பாலார் கண்ணே தொடும்.**

செல்வம் முயற்சியால் மட்டும் வந்து சேராது. அதற்கு உரிய முன்வினைப் பயனான நல்ல ஊழும் வேண்டும். ‘பொறியும் தொடற்பாலார் கண்ணேதொடும்’ என்பது பழமொழி.

14

“அன்பானவர்களே, தனக்கு ஒரு வலிய பகைவன் இருப்பானேயானால், அவனைவிட வலியவனைத் துணையாகக் கொண்டால் அப்பகைவனால் உங்களைக் கெடுக்க முடியாது. ஆட்டுக்குக் காவலாக வலிமையான நாய் இருக்குமானால் திருடனால் ஆட்டைத் திருடமுடியாது. எவ்வளவு திறமையான திருடனாக இருந்தாலும் அவனால் ஆட்டைத் திருட முடியாது.

வலிமையான பகையை நீக்க வேண்டுமானால், பகையை விட வலிமையான நட்பைத் தேடிக் கொள்ளல் வேண்டும்”

“முல்லை வனத்தில் வாழ்ந்த நரி ஒன்று சிங்கத்துடன் மிகுந்த நட்புப் பூண்டிருந்தது. அது எந்நேரமும் சிங்கத்தின் வீரதீரச் செயல்களைப் புகழும். தற்புகழ்ச்சியில் மகிழும் சிங்கத்தைப் புரிந்து வைத்திருந்த நரி சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்றவாறு நடந்து தனது வலிமையைப் பெருக்கிக் கொண்டது. காலப் போக்கில் சிங்கம் நரியின் சொல்லுக்கேற்பவே நடந்து வந்தது”

“ஒரு நாள் சிங்கத்திற்கும் புலிக்கும் தகராறு ஏற்பட்டு அது முற்றிச் சண்டையானது. ஏற்கனவே புலிமீது பகை கொண்டிருந்த நரி சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திப் புலியைப் பழிவாங்க நினைத்தது; “எசமானே, நீங்கள் நீதிநெறி தவறாதவர். தர்மமான முறையில் ஆட்சி செய்கிறீர்கள். உங்களது ஆட்சியில் எந்த மிருகங்களும் துன்பத்துடன் வாழவில்லை. புலி தலைக்கனம் மிக்கது, திமிருள்ளது. சென்ற வாரம் அதனுடன் முரண்பட்ட ஒரு மானைக் கொண்டு விட்டது. அதைப் பற்றி வெளியே சொன்னால் மான்கள் முழுவதையும் கொண்டு விடுவேன் என்று புலி மிரட்டுகிறது. அதனால் மான்கள் புலிக்கு அஞ்சி வாழ்கின்றன. நீங்கள் தான் இக்காட்டின் அரசன். இக் காட்டில் வாழும் மிருகங்கள் உங்கள் மீது அன்பு வைத்திருக்கின்றன. ஆனால் புலிக்கு அஞ்சுகின்றன. அதனால் புலியை எச்சரித்து வையுங்கள்” என்று நரி கூறியது.”

“அண்மைக்காலமாகப் புலியின் போக்குச் சரியில்லை” என்ற சிங்கம் புலியை அக்காட்டை விட்டு வெளியேறும்படி சொன்னது. அதைப் பற்றிக் கதைக்க மற்றைய மிருகங்கள் அஞ்சின”

“ஒரு நாள் யானை குளித்து விட்டு வந்தது. பன்றி சேற்றில் உருண்டு விட்டு யானை வரும் போது தனது உடலை உலுப்பியது. அதனால் பன்றியின் உடலில் படிந்திருந்த அழுக்கான சேறு யானையின் உடலெங்கும் பறந்து ஒட்டித் துர்நாற்றம் வீசியது. யானை எதுவும் பேசாது மீண்டும் ஆற்றுக்குச் சென்று குளித்து விட்டு வந்தது. பன்றி, யானை மீண்டும் குளித்து விட்ட வரும் போது சேறு பூசக் காத்திருந்தது. அதை உணர்ந்த யானை வேறு வழியால் சென்றது. இதைக் கண்ட குதிரை கேட்டது ; “நண்பா, அற்பமான பன்றி குளித்து விட்டு வந்த உனது உடல் மீது வேண்டுமென்றே சேற்றைப் பூசியது. இப்பொழுது மீண்டும் சேறு பூச வழியில் காத்து நிற்கிறது. அதைக் கண்ட நீ பயந்து வேறு பாதையால் செல்கிறாய். பலம் மிகுந்த உனக்கு உது அவமானமாகத் தெரியவில்லையா? பன்றியைத் தும்பிக்கையால் தூக்கி வீசிவிட்டுப் போய்க் குளித்திருக்க வேண்டும்” என்றது”

“யானை, குதிரையைப் பார்த்துச் சொன்னது ; “நண்பா, பகைவனுக்கு என்னைவிட வலியவனின் துணையிருந்தால் நான் அடங்கித் தான் போக வேண்டும். பன்றியும் நரியும் பெரும் நண்பர்கள். அதனால் நான் பன்றியைத் தாக்க அது போய் நரியிடம்

சொல்லும். நரி சிங்கத்திடம் சொல்லும். சிங்கம் இராசா மட்டுமல்ல, பலமுள்ள மிருகமும் ஆகும். அதனால் சந்தர்ப்பம் வரும் போது தான் தாக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் பகைவர் பலவீனமான பின்பு தாக்க வேண்டும். இப்போது ஆராயாது பன்றியைத் தாக்கினால் புலிக்கு நேர்ந்த கதிதான் எனக்கும் நேரும்” என்றது. ஆகையால் அன்பானவர்களே, பகைவனுக்குப் பின்னால் இருப்பவன் வலிமையானவனானால் அடங்கியே தீரவேண்டும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**தன்னலி கிற்பான் தலைவரின் தானவற்குப்
பின்னலி வாணைப் பெறல்வேண்டும் - என்னதூஉம்
வாய்முன்ன தாக வலிப்பினும் போகாதே
நாய்ப்பின்ன தாகத் தகர்.**

பலமான துணையை உடையவர்களுக்குப் பகைவர்களால் துன்பம் ஏற்படாது. “போகாதே நாய்ப்பின்ன தாகத் தகர்” என்பது பழமொழி.

15

“அன்பானவர்களே, தனக்குத் துன்பம் உள்ள செயலொன்றை எவரும் செய்ய மாட்டார்கள். ஒரு கேணியில் நீர், நீந்துவதற்குப் போதுமானதாக இல்லாத இடத்து யாரும் மேலே இருந்து குதித்து நீந்த முயற்சிக்க மாட்டார்கள். குறைவான நீருள்ள கேணியில் குதித்தால் கைகால்கள் முறிந்து முடமாகி விடும் என்பது அவர்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியும். தீய செயல்களை யாரும் ஒரு போதும் செய்யக்கூடாது. செய்தால் நீரில்லாத கேணியின் மேற்கட்டில் இருந்து நீந்துவதற்காகக் குதிப்பவனுக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் தான் ஏற்படும். தனக்கு நன்மை தராத செயல்கள்

பிறருக்கும் நன்மை தராது என்பதைப் புரிந்து செயற்படல் வேண்டும். தீய செயல்களைக் கண் காணாமற் செய்வதால் தப்பிவிடலாமென்ப பலர் நினைக்கிறார்கள். தர்மத்திற்குக் கண்கள் எப்பொழுதும் திறந்தேயிருக்கும். அது கூரியனது கதிர்களைப் போல உலகெங்கும் பரவி நின்று உலகில் நடைபெறும் நன்மை தீமைகளைக் கண்டு உரிய தண்டனை வழங்கும்”

“முல்லை வனத்தில் வாழ்ந்த யானை ஒன்று பூசினித் தோட்டம் செய்தது. பெரும் நிலப்பரப்பில் அது பூசணிக்கொடிகளை நட்டுப் பசளையிட்டு நீர் பாய்ச்சிப் பராமரித்து வந்தது. அதனால் அந்த நிலப்பரப்பெங்கும் சிறுசிறு மஞ்சள்க் குன்றுகள் போலப் பூசினிக் காய்கள் காய்ந்துக் கிடந்தன. யானையின் நண்பன் பன்றி. பன்றிக்குப் பூசினிக்காய் உண்ண நல்ல விரும்பம். யானை அறுவடை செய்த பூசினிக் காய்களை எல்லா மிருகங்களுக்கும் கொடுத்த பின்பே தான் உண்ணும்”

“பூசினிக்காயின் சுவை பன்றியை ஆசை கொள்ள வைத்தது. அது இரவில் யாருக்கும் தெரியாமல் யானையின் தோட்டத்திற்குச் சென்று பூசினிக்காய்களைத் திருடித் தனது வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்து வைத்தது. யானை தினமும் பூசினிக் காய்களை எண்ணிக் கணக்கிடும். சில நாட்களாகத் தினமும் இரண்டு மூன்று பூசினிக்காய்கள் காணாமற் போவதை எண்ணி யானை கவலைப் பட்டது. அது அதைப் பன்றிக்குக் கூறியது”

“பன்றி சொன்னது ; “ நண்பா, பூசினிக்காயின் சுவையில் ருசி கண்ட யாரோ ஒருவர் தான் திருடுகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். உன்னிடம் ஆயிரக்கணக்கான பூசினிக்காய்கள் உள்ளன. இரண்டொன்று களவு போவதால் உனக்கு நட்டமேற்படாது. கவலைப்படாதே” என்றது”

“என்னைக் கேட்டால் நானே கொடுப்பேன். பொருளுள்ளவன் இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அது தான் தர்மம். அதை விட்டு விட்டுப் பாவச் செயலான திருட்டைச் செய்து துன்பப்படுவதை நான் விரும்பவில்லை” என்றது யானை”

“பெரியபாவம், தினமும் கேட்டுப் பெறமுடியுமா என்ன? களவு எடுப்பதைக் கண்டது யார்..?” என்று நினைத்தது பன்றி”

“அன்று இரவு பன்றி யானையின் தோட்டத்திற்குத் திருடச் சென்றது. பூசினிக்காயைத் தூக்கிக் கொண்டு வரும் போது ஏதோ சத்தம் கேட்டது. பன்றி யானை வந்து விட்டதென நினைத்து பூசினிக்காய்களை நிலத்தில் வைத்து விட்டுப் பதுங்கிப் பதுங்கிச் சென்றது. பூசினிக் கொடிகள் அடர்த்தியாகப் படர்ந்திருந்தமையால் அது அடையாளம் தெரியாது கிணற்றுள் விழுந்து விட்டது”

“பன்றி விடியும் வரையும் கிணற்றில் இருந்து துன்பப்பட்டது. அதன் உடல் விறைத்து விட்டது. அதனால் அது பேச்சு மூச்சு இன்றிக் கிடந்தது. விடிந்ததும் பூசினிக் கொடிகளுக்கு

நீர்பாய்ச்ச வந்த யானை கிணற்றடியில் ஒரு பூசினிக்காய் இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுக் கிணற்றை எட்டிப் பார்த்தது. பன்றி செத்தது போலக் கிடந்தது. யானை பன்றியைத் தூக்கி முதலுதவி செய்தது. ஆகையால் அன்பானவர்களே, துன்பம் வரும் என்று தெளிவாகத் தெரிந்த செயலை யாரும் செய்யக்கூடாது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்”

கடுப்பத் தலைக்கீறிக் காலும் இழந்து

நடைத்தாரா என்பதூஉம் பட்டு – முடத்தோடு

பேர்பிறி தாகப் பெறுதலால், போகாரே

நீர்குறி தாகப் புகல்.

தமக்குத் துன்பம் வரும் என்று தெளிவாகத் தெரியும் செயலை ஒருவர் செய்யக்கூடாது. “போகாரே நீர் குறிதாகப் புகல்” என்பது பழமொழி.

16

“அன்பானவர்களே, அறிவிற் சிறந்த பெரியவர்களை மதிக்கா விட்டாலும், அவர்களைப் பற்றித் தரக்குறைவாகப் பேசக்கூடாது. அறிவுள்ளவர்கள் பணம், பொருள் என்பன இல்லாதிருந்தாலும் அவர்கள் அறிவால் எல்லாவற்றையும் பெற்றுக் கொள்வார்கள். அறிவில்லாத தீயவர்கள் பணம் பொருள் யாவும் அளவுக்கதிகமாக வைத்திருந்தாலும், அவற்றால் அவர்களுக்குப் பெருமை வராது. உலகில் பெரியவர்கள் எப்படி வாழ்கிறார்களோ அது போல அவர்களைப் பின்பற்றி வாழ வேண்டுமே தவிர

அவர்களைப் பற்றித் தவறாகப் பேசக்கூடாது. தீய செயல்களைச் செய்வோரைக் கண்டித்தலும் நன்மை செய்வோரை உயர்த்திப் பேசுவதும் பெரியோரது இயல்பு. அதனால் பலர் பெரியவர்கள் மீது அறியாமையால் குற்றங் கண்டு திமிருடன் நடந்து கொள்கிறார்கள். இது அவர்களுக்கே அழிவைத் தரும்”

“அம்பலவாண முதலியார் நன்கு கற்றவர். ஊர்ப் பெரியவர். அவரின் ஆலோசனையைக் கேளாது ஊரில் எந்தக் காரியங்களும் நடைபெற மாட்டாது. அவ்வூரில் சிவநடராசா என்றொரு பெரும் தனவந்தர் இருந்தார். அவரின் மகன் அரவிந்தன். நன்றாகப் படித்தவன். ஆனால் திமிர் பிடித்தவன். தம்மிடம் அளவுக்கதிகமான செல்வம் இருக்கின்றது என்ற காரணத்தால் அம்பலவாண முதலியாருடனும் முரண்படுபவன். இலக்கியக் கூட்டங்களில் அம்பலவாணமுதலியார் பேசினால் தேவையில்லாத முரண்பாடுகளை உண்டாக்கும் கேள்விகளைக் கேட்பான். அதற்கு அம்பலவாண முதலியார் பதில் சொன்னால் தான் வேறு பதிலைச் சொல்லி முரண்படுவான். அவ்வூர் மக்களும் அயலூர்களில் வாழும் மக்களும் அம்பலவாண முதலியாரைத் தெய்வத்தைப் போல மதிக்கையில் இளைஞனான அரவிந்தன் அவரை மதியாது முரண்படுவது அவர்களுக்கு வேதனையைக் கொடுத்தது”

“தனவந்தரான சிவநடராசாவுக்கும் அரவிந்தனின் போக்குப் பிடிப்பதில்லை. அதனால் அவர்களிருவருக்கும் அடிக்கடி

பிரச்சினைகள் வரும். ஒரு நாள் சிவநடராசா அரவிந்தனுக்குச் சொன்னார் ; “மகனே, அம்பலவாண முதலியார் பெரும் அறிஞர். வயது முதிர்ந்தவர். அதனால் அவரை ஊரவர்கள் தெய்வத்தைப் போல மதிக்கிறார்கள். ஆகையால் அவரை நீயும் மதித்தல் வேண்டும். அப்படி மதிக்கா விட்டாலும் முரண்படாது இருந்தால் போதும். நீ முரண்படுவதால் ஊரவர்கள் உன்னை மதிக்கிறார்கள் இல்லை. கல்வி கேள்வியில் சிறந்தவரானாலும் ஊர்ப் பெரியவரை மதிக்காதவரை ஊர் மதிக்காது” என்று சொன்னார்”

“அரவிந்தன் தந்தையின் சொல்லையும் கேட்கவில்லை. அவ்வூரில் ஏகாம்பரம் என்ற பெருந் தனவந்தரின் மகள் கலையரசி. மிகுந்த அழகி. குணசாலி, அவளைத் திருமணம் செய்யப் பலர் போட்டி போட்டனர். ஏகாம்பரம் கலையரசிக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இதை அறிந்த சிவநடராசா தனது மகனான அரவிந்தனுக்குக் கலையரசியைத் திருமணம் செய்து வைக்க விரும்பினார். அரவிந்தன் கலையரசியைத் தன் உயிரினும் மேலாகக் காதலித்தான். அவன் கற்பிக்கும் பாடசாலையில் தான் கலையரசி ஆசிரியையாகப் பணியாற்றி வந்தாள். கலையரசியின் மேல் காதல் கொண்ட அரவிந்தன் எவ்வேளையிலும் அவளைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். அவளுடன் தேவையில்லாமல் கதைக்க முற்பட்டான். ஆனால் அவள் அரவிந்தனைக் கண்டதும் அருவருப்புடன் விலகிச் சென்றாள்”

“தனது தந்தைக்குத் தான் கலையரசியைத் திருமணம் செய்வது விருப்பம் என அறிந்த அரவிந்தன், தனது காதலை வெளிப்படுத்தி அவரைக் கலையரசியின் வீட்டுக்குச் சென்று பெண் கேட்குமாறு கேட்டுக் கொண்டான்”

“சிவநடராசா நல்லதொரு நாளில் ஏகாம்பரத்தின் வீட்டுக்குச் சென்று பெண் கேட்டார். அதற்கு ஏகாம்பரம் சொன்னார் ; “நண்பரே, எனக்கு நல்ல விருப்பம் எனினும் திருமணம் செய்யப் போகும் பெண்ணின் விருப்பத்தையும் கேட்டறிதல் வேண்டும்” என்றார்”

“தகப்பனின் வேண்டுகோளுக்காக அங்கு வந்த கலையரசி சொன்னாள் ; “பெரியவரே, கற்றவர்கள் கற்றவர்களை மதிக்கா விட்டால் அவர்கள் கற்ற கல்வியால் எந்தப் பயனும் உண்டாகாது. பெரியார் அம்பலவாண முதலியாரிடம் தான் நான் கற்றேன்.அவரிடம் தான் இப்போதும் ஆலோசனைகளைப் பெறுகிறேன். அந்த அறிவுள்ள பெரியவரை ஊரார் மதிக்கும் போது உங்களின் மகன் அவமதிக்கிறார். உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளாது விதண்டாவாதம் பேசும் உங்கள் மகனை நான் எனது ஜென்ம விரோதியாகவே நினைக்கிறேன். நன்றாகக் கற்றவன் பணிவுள்ளவனாக இருப்பான். ஊரிலும் பிற ஊரிலும் உள்ள பெரும் பெரும் அறிஞர்களெல்லாம் அம்பலவாண முதலியாரைத் தேடி வந்து தமது ஐயத்தை நீக்கிச் செல்லும் போது உங்கள் மகன் அவரை அவமதிப்பது பைத்தியக்காரத்தனம். அதனால் ஒரு

பைத்தியக்காரனை நான் திருமணம் செய்ய விரும்பவில்லை” என்றாள். சிவநடராசா திகைத்துப் போனார். ஏகாம்பரத்தால் அவ்வாறு சொல்ல முடியாமையால் தான் அவர் தனது மகளைக் கொண்டு சொல்லுவித்தார். ஆகவே அன்பானவர்களே, பெரியவர்களை எதிர்க்கலாம். அதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் இருத்தல் வேண்டும். காரணமின்றி ஆணவ முனைப்பால் முரண்பட்டால், முரண்படுபவர்களின் வாழ்வு அழிந்து விடும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

*ஆமாலோ என்று பெரியாரை முன்னின்று
தாமாச் சிறியார் தறுகண்மை செய்தொழுகல்,
போமாறு அறியாப் புலன்மயங்கி ஊர்புக்குச்
சாமாகண காணாத வாறு*

பெரியவர்களைக் காரணமின்றி எதிர்ப்பதும் திமிராக நடப்பதும் தீமையையே தரும். “போமாறு அறியாப் புலன் மயங்கி ஊர்புக்குச் சாமா கண காணாதவாறு” என்பது பழமொழி.

17

“அன்பானவர்களே, பார்க்க முடியாத உடலின் உறுப்புக்களைக் கண்ணாடி மூலம் பார்க்கிறோம். பார்த்து அறிந்து கொள்ளக் கூடிய பொருட்களைக் கண்களால் பார்த்து அறிந்து கொள்கிறோம். ஒருவர் ஒரு தேவை கருதி ஒருவரிடம் வந்தால், அவர் சொல்லாமலே அவரின் முகத்தைப் பார்த்து அவரின் முகத்திலுள்ள உணர்வுகளைக் கொண்டு அவர் எதற்காக வந்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்து அவரது தேவையை நிறைவு செய்தல் வேண்டும்.

தன்முன்னே இருக்கும் பொருட்களை அப்படியே காட்டும் கண்ணாடியைப் போல, மனதில் உள்ள உணர்வுகளை முகமும் கண்களும் காட்டும். அந்த உணர்வுகளைப் புரிந்து உதவுபவர்கள் தான் பெரியவர்கள்”

‘பேரம்பலம் பெரியவர்த்தகர். அவரிடம் நாற்றுக்கு மேற்பட்ட பணியாட்கள் வேலை செய்தனர். அவர் தனக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் பணியாளர்களினதும், தன்னுடன் பழகும் மனிதர்களினதும் நடத்தையைப் புரிந்து வைத்திருத்திருந்தார். அதனால் அவர் அவர்கள் கேளாமலே அவர்களது தேவைகளை உணர்ந்தறிந்து உதவிகள் பலவும் செய்வார். ஆதனால் அவரை அவரின் கீழ்ப் பணிபுரிவோரும், அவரோடு பழகுவோரம் தெய்வமாக மதித்தனர்.”

“கதிரேசு அவரின் கீழ்ப்பணிபுரியும் ஓர் ஊழியன். அவனுக்கு ஐந்து பெண் பிள்ளைகள். அவனுடைய பெற்றோரும் அவனுடன் இருப்பதால் அவனது வருமானம் குடும்பச் செலவுக்குப் போதாதிருந்தது. ஒரு நாள் கதிரேசன் பேரம்பலத்திடம் வந்தார். அவரது முகம் கறுத்து இருளடைந்திருந்தது. அவரது முகத்தைப் பார்த்து விட்டுப் பேரம்பலம் சொன்னார் ; “கதிரேசு, உனக்கு வருமானம் போதாது. உனது சம்பளத்தையும் அதிகரிக்க முடியாது. உனக்கு அதிகமாகக் கொடுத்தால் மற்றத் தொழிலாளிகள் போராட்டத்தில் ஈடுபடுவர். என்னால் உனது குறைகளை எந்நாளும் போக்க முடியாது. உனது பெண் பிள்ளைகள் இரண்டும் படிப்பை

முடித்து விட்டு வேலைக்காகக் காத்திருக்கின்றனர். வேலை கிடைக்கும் வரை அவர்களை இங்கு வந்து வேலை செய்யச் சொல்” என்றார்”

“மிகவும் நன்றி ஐயா, அதைக்கேட்கத் தான் நான் வந்தேன்” என்றார் கதிரேசு”

“இன்னொரு நாள் அங்கு வேலை செய்யும் இராமநாதன் என்பவன் மகிழ்ச்சிப் பூரிப்புடன் வாழைப்பழமும் வெற்றிலையும் பாக்கும் தட்டில் வைத்துக் கொண்டு வந்தான். பேரம்பலம் அவனது முகத்தில் காணப்பட்ட பூரிப்பைப் பார்த்து விட்டுக் கேட்டார்”

“மகனுக்குப் பெரிய வேலை கிடைத்து விட்டதா?” என்று கேட்டு ஒரு கட்டுப்பணத்தை அவன் கொண்டு வந்த தட்டில் வைத்தார்”

“அன்று செல்வராசா என்பவன் வேலைக்கு வந்திருந்தான். அவனை அவர் சில தினங்களுக்கு வேலைக்கு வரவேண்டாம் என்று கூறியிருந்தார். அவனைக் கண்டதும் பேரம்பலம் சொன்னார்; “மகனே, பணத்தை விட உடல் நலம் தான் முக்கியம். உனது மனைவி நோய் வாய்ப்பட்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு உண்டான நோயை அருகில் இருந்து கவனித்து அன்பு காட்டுவதன் மூலம் தான் சுகப்படுத்த முடியும். நீ விடுப்புக் கோரிவிட்டுப்

பணத்திற்காக வேலை செய்கிறாய். பணம் தேவையானால் உழியர் சங்கத்தில் கடனாகப் பெறலாம் தானே” என்றார்”

“இவ்வாறு பேரம்பலம் தனக்குக் கீழே வேலை செய்வோரதும், தன்னுடன் பழகுவோரதும் முக இயல்புகளைக் கொண்டு அவர்களின் தேவையை உணர்ந்து உதவுவார். இது போலக் கண்களின் பார்வையின் வேறுபாடுகளைக் கொண்டும், முகத்தில் பரவியிருக்கும் உணர்வுகளைக் கொண்டும் தன்னைத் தேடி வருபவர்களுக்கு உதவுதல் வேண்டும்” என்றார்” நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

நோக்கி அறிகல்லாத் தம்முறுப்புக் கண்ணாடி
நோக்கி அறிப; அதுவேபோல் - நோக்கி
முகனறிவார் முன்னம் அறிப; அதுவே
மகனறிவு தந்தை அறிவு

ஒருவர் குறிப்பினாலே மற்றவர்களின் தன்மையை உணர்ந்து அவர்களின் தேவையை நிறைவு செய்தல் வேண்டும் “மகனறிவு தந்தை அறிவு” என்பது பழமொழி. நாலடியாரிலும் இப்பழமொழி உள்ளது.

18

“அன்பானவர்களே, ஆண்மையில்லாதவர்கள் தம்மால் செய்ய முடியாத காரியங்களைத் தாம் செய்ததாகக் கூறிப் பெருமைப்படுவர். அத்துடன் தனது மூதாதைகள் செய்த

செயல்களைப் பெருமையாகக் கூறித் தமது புகழை உயர்த்த நினைப்பார்கள். இத்தகைய கோளைகள் இவ்வாறு வெட்கமில்லாமல் நடப்பது அவமானமாகும். ஆண்களுக்கு பேராண்மையே சிறந்த ஆபரணமாகும். அவ்வாறான பேராண்மை என்ற அணிகலம் இல்லாதவர்களின் பெருமிதமான நடை பிறரால் கேலி செய்யப்படும். பிறர் செய்யும் துணிவான செயல்களைப் புகழ்ந்தும், தான் செய்யும் துணிவான செயல்களைச் சொல்லாமலும் வாழும் மனிதர்கள் தான் உண்மையில் பேராண்மை உடையவர்களாவர். தன்னைப் பற்றித் தான் சொல்லும் புகழ்மொழிகள் யாவும் மற்றவர்களால் இகழப்படும் என்பதை அறிவுடையவர்கள் உணர்ந்து அடக்கமாக இருப்பார்கள்”

“முல்லைவனத்திலே வாழ்ந்த காட்டு ஆமை ஒன்று திமிர் மிக்கது. அது மிருகங்களை எப்பொழுதும் இகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும். அதற்கு முயலைக் கண்டால் அளவுக்கதிகமான கோபம் வரும். நீ அற்பமான பிராணி. எனது தந்தை வழிப்பாட்டனார் ஒருவர் ஓட்டப் பந்தயத்தில் உனது பரம்பரையினரை வென்றவர். அதை நினைத்துக் கொள். என்னால் உன்னை விட வேகமாக ஓட முடியும். ஒரு நாள் நான் அழைக்கும் போது என்னோடு வந்து ஓடி என்னை வெல்ல வேண்டும்” என்று ஆமை அடிக்கடி கூறும்”

“முயல் எதுவும் சொல்லாது. அது அதற்குப் பதில் சொல்லிக் களைத்து விட்டது. ஆரம்பத்தில் அது சொல்லும் போது

“எப்போது பந்தயத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம். நீ கூப்பிடும் நேரம் நான் வரத்தயார்” என்று முயல் சொன்னது. அதற்குப் பின் ஆமை அடிக்கடி தனது மூதாதையரின் ஓட்டத்திறமையைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கூறி” , உன்னை நான் ஒரு நாள் வெல்வேன்” என்று கூறும். அதனால் ஆமை அதைப் பற்றிக் கூறும் போது முயல் எதுவும் பேசுவதில்லை”

“அன்று ஆமை முயலைக் கண்டவுடன் கூறியது, “இன்று ஓடலாம். நேற்று எனது காலில் முள்ளுத் தைத்து விட்டது” என்றது அதைக் கேட்ட பன்றி சொன்னது ; “ நீ உனது முன்னோரின் பெருமைகளைப் பற்றிப் பேசுவதில் அர்த்தமில்லை. உன்னைப் பற்றிப் பேசு, உனது தந்தை தாயைப் பற்றிப் பேசு. உனது பிள்ளைகளைப் பற்றிப் பேசு. அதை விட்டு விட்டு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த சம்பவங்களைப் பற்றிப் பேசாதே. உனது மூதாதையருடன் ஓடிய முயல் சோம்பல் மிகுதியால் நித்திரை கொண்டதால் தான் உனது மூதாதையர்வென்றார். முயல் ஓடி முடித்து விட்டு நித்திரை கொண்டிருந்தால் இன்று நீ வீராப்புப் பேச முடியாதிருந்திருக்கும்” என்றது”

“ஆமைக்குக் கோபம் வந்து விட்டது ; “புதன்கிழமை பெளர்ணமி. அன்று ஓட்டப்போட்டியை வைப்போம்” என்றது ஆமை”

“புதன்கிழமை வந்தது. காட்டில் நடுவே உள்ள மைதானத்தில் சிங்கதின் தலைமையில் மிருகங்கள் எல்லாம் கூடி

நின்றன. ஆமைக்குச் சார்பாகச் சாரைப் பாம்பும், பன்றியும் ஆந்தையும் கதைத்தன. ஆமை தான் வெல்லும் முயற்சியும், பயிற்சியும், திடமான மனமும் இருந்தால் யாரும் எக்காரியத்திலும் வெற்றியடையலாம்” என்றது பன்றி”

“யாரோ எழுதிய பொய்யான கதையை உண்மையென்று நம்பி ஆமை மார்பு தட்டுகிறது. இன்றும் அதன் வாய் வீரம் தெரியும். முயல் இருந்த இடத்தில் இருந்து ஒரு முறை பாய்ந்தால் பத்தடி பாயும்” என்றது எருமை”

“நான் பல தடவைகள் முயலைப் பிடித்து உண்பதற்காகக் கலைத்தும் முயல் அகப்படுவதில்லை. அதை விட வேகமாகக் குதிரையால் கூட ஓட முடியாது” என்றது நரி”

“பொறுத்திருங்கள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் பார்ப்போம்” என்றது யானை”

“காலை ஒன்பது மணிக்குப் போட்டி ஆரம்பமாகும்” என்று சிங்கம் அறிவித்திருந்தது. பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு ஆமை நொண்டி நொண்டி வந்து சொன்னது ; “ நான் ஓட்டப் பயிற்சி எடுக்கும் போது கால் சுழக்கி விட்டது. இன்னொரு நாளைக்கு ஓட்டப்பந்தயத்தை வைப்போம்” என்றது ஆமை”

“மிருகங்கள் பலமாகச் சிறித்தன; “ஆமையாரே, வாய்வீரம் பேசுவதாலும், முன்னோரின் பெருமைகளைப் பேசுவதாலும் பிரயோசனம் இல்லை. செயலைச் செய்து காட்டும்” என்றது யானை. அதனால் அன்பானவர்களே, ஆமையைப் போல வாய் வீரம் காட்டாது. செயலைச் செய்யுங்கள். அப்படிச் செய்யாது வாய் வீரம் காட்டுவது கணவனால் வெறுக்கப்பட்ட மனைவி மகனைச் சாட்டிப் பணம் பெற்று வாழ்வதைப் போன்றது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**அமர்விலங்கி ஆற்ற அறியவும் பட்டார்
எமர்மேலை இன்னரால் யார்க்குரைத்தும், என்று
தமர்மறையால் கூழுண்டு சேறல் அதுவே
மகன்மறையத் தாய்வழு மாறு.**

மகனுக்கென்று கணவனிடம் பொருள் பெற்று அவனால் வெறுக்கப்பட்ட மனைவி வாழ்வது போன்றது தான் ஆண்மையற்றவனின் வாய்ச்சொல். “**மகன் மறையத் தாய் வாழுமாறு**” என்பது பழமொழி.

19

“அன்பானவர்களே, சிறு உதவியாக இருந்தாலும் அது தேவைப்படுவோருக்குப் பெரிதாக இருக்கும்; “இது எனக்குப் பெரிதல்ல நான் கட்டாயம் உதவுவேன்” என்று கூறி உதவிபெற நினைப்பவரை நம்பவைத்து விட்டு அவர் தேவையென வந்த போது தவணை சொல்வதும் ஏமாற்றுவதும் அவரைப் பெரிய தோர்

இக்கட்டில் மாட்டும். மானமுள்ளவர் அதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்படுவார் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். இச்செயலானது ஏணியைக் கொண்டு வந்து வைத்து ஒருவரை உயரமான இடத்திற்கு ஏறச் செய்து விட்டு, அவர் ஏறியதும் ஏணியை எடுத்துவிடுவது போன்றதாகும்”

“நடனபாதம் ஒரு விவசாயி. அவர் மிகவும் நேர்மையாக வாழ்பவர். அவரின் மகள் ஆதினி. ஆசிரியையாகப் பணி புரிந்து வந்தாள். அவளுடன் கற்பிக்கும் குணபாலன் என்ற ஆசிரியர் அவளைத் திருமணம் செய்ய விரும்பினார். குணபாலனுக்கு ஒரு கல்யாண வயது வந்த சகோதரி இருந்தாள். குணபாலன் சிறு வயதாக இருக்கும் போதே அவனது தந்தை இறந்து விட்டார். அதனால் குணபாலனின் தாய் தனது மகளான அபிராமிக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்து விட்டுக் குணபாலனைத் திருமணம் செய்யுமாறு சொல்லி வந்தாள்”

“அபிராமிக்கு ஓர் இடத்தில் திருமணம் பேசி வந்தது. மாப்பிள்ளையின் தந்தை காசாக இரண்டு இலட்ச ரூபா கேட்டார். அவ்வளவு பணம் குணபாலனிடம் இருக்கவில்லை. குணபாலனுக்குப் பல இலட்ச ரூபா சீதனத்துடன் பல இடங்களில் இருந்தும் திருமணம் பேசி வந்தது. ஆனால் குணபாலன் ஆதினியைத் திருமணம் செய்ய விரும்பி அவளிடம் தனது விருப்பத்தைச் சொன்னான். ஆதினிக்கும் குணபாலன் மீது விருப்பம் இருந்தது. அதனால் ஆதினி அதைத் தனது தந்தைக்குச்

சொன்னாள். நடனபாதத்திடம் அவ்வளவு பணம் இருக்கவில்லை. அதனால் அவர் தான் விவசாயம் செய்யும் தோட்ட நிலத்தை விற்க விரும்பினார். அதை அறிந்த நடனபாதத்தின் இனத்தவனான சிவசுந்தரம் சொன்னான் ; “மச்சான், காணியை விற்காதே. அந்த நிலம் நல்ல விளைச்சலைத் தருவது. என்னிடம் பணம் இருக்கிறது. நான் தருகிறேன்” என்றார்”

“அதை நடனபாதம் விரும்பவில்லை; “கடன்பட்டு விட்டு பின் திருப்பிக் கொடுக்க நான் பணத்திற்கு என்ன செய்வது. அதனால் காணியை விற்கவே விரும்புகிறேன்” என்றார்”

“உனது மகள் உழைக்கிறாள். ஆறேழு மாதத்தில் கடனை அடைத்து விடலாம். இன்னொருவராக இருந்தால் தான் கடன் பட்ட தொகையையும் வட்டிப் பணத்தையும் சேர்த்துக் கொடுத்தல் வேண்டும். நான் உனது இனத்தவன். நான் அந்தப் பணத்தைத் தருகிறேன். நீ ஆறுதலாகக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தந்து கழி” என்றார் சிவசுந்தரம்”

“சிவசுந்தரம் சொல்வது போல நல்ல விளைச்சலைத் தரும் பூமியை விற்பது நடனபாதத்திற்கு விருப்பமில்லை. அத்துடன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கொடுப்பதானால் ஆதினியின் சம்பளத்திலும் எனது வருமானத்திலும் கொடுக்கலாம்” என்று நினைத்து அதற்குச் சம்மதித்தார் நடனபாதம்”

“அபிராமியின் திருமண நாள் வந்தது. மாப்பிள்ளையின் தந்தை பணத்தைத் தந்த பின்பு தான் தாலி கட்ட வேண்டும்” என்றார்.

“பணத்துடன் வருவதாகக் கூறிச்சென்ற சிவசுந்தரம் முகூர்த்த நேரம் கடந்தும் வரவில்லை. அவரைப் பணம் கொடுக்க அவரது மனைவி விடவில்லை”

“நடனபாதம் நடந்ததைச் சொல்லி மாப்பிள்ளையின் தந்தையின் காலில் விழாக்குறையாகக் கெஞ்சினார். அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. அதனால் அவர் தனது காணியை பெறுமதியிலும் பார்க்கப் பல இலட்ச ரூபா குறைத்து அவ்வூரில் வாழ்ந்த தனவந்தருக்கு விற்று விட்டுப் பணத்தை மாப்பிள்ளையின் தகப்பனிடம் கொடுத்தார். சுபநேரம் கழிந்த பின் வந்த பொதுவான நல்ல நேரத்தில் மாப்பிள்ளை அபிராமியின் கழுத்தில் தாலி கட்டினார்”

ஆகவே அன்பானவர்களே, ஒருவர் செய்ய நினைப்பதைக் காரணம் கூறித் தடுத்தால் அதை நிறைவேற்ற உயிரையும் கொடுக்கச் சித்தமாக இருத்தல் வேண்டும். நம்பிக்கையை ஊட்டி விட்டு நிறைவேற்றாது விட்டால் அதனால் பெரும் துன்பங்களும் இழப்புகளும் அவமானமும் வரும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

எய்ப்புழி வைப்பாம் எனப்போற்றப் பட்டவர்
உற்றுழி ஒன்றுக்கு உதவலார், பைந்தொடஇ!
அச்சிடை இட்டுத் திரியின், அதுவன்றோ
மச்சேற்றி ஏணி களைவு.

உதவுவேன் என்று கூறிவிட்டு உரிய நேரத்தில் உதவாது விடுதல் கூடாது. இது ஏணி கொண்டு உயரத்திற்கு ஒருவரை ஏற்றி விட்டுப் பின் ஏணியை எடுப்பதற்கு ஒப்பானது. “ஏறவிட்டு ஏணியை வாங்கினாற் போல” என்றும் இப் பழமொழி வழங்கும். “மச்சேற்று ஏணி களைவு” என்பது பழமொழி.

20 “அன்பானவர்களே, கற்க வேண்டிய நூல்களையெல்லாம் நன்றாகக் கற்று, கற்காதவர்கள் செய்யும் தீய செயல்களைக் கண்டித்துத் திருத்தி, முன் மாதிரியாகத் தான் வாழ்வதாகக் காட்டிக் கொள்ளும் ஒருவர் கீழான செயல்களைச் செய்தால் அதனால் அவர் பெரும் அவமானத்துக்குள்ளாவார். ஒருவர் அரிய பல நூல்களைக் கற்றால், அந்நூல்கள் கூறியபடி வாழ வேண்டும். அப்படி வாழ்ந்தால் தான் தான் கற்ற கல்விக்குப் பெருமை வரும். கற்பது ஏமாற்றவும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கும் என்று நினைத்துத் தவறான வழியில் வாழ்வோர் பெரும் அவமானப்படுவதோடு அவர்களின் செயல்கள் பெரியவர்களால் கண்டிக்கப்படும். அத்துடன் உள் முழுவதும் பரவும்”

“அம்பலத்தரசன் பெரும் அறிஞர். அவர் அறிவு தரக்கூடிய நூல்கள் அனைத்தையும் தேடிக் கற்றவர். அதனால் உள்ளூரில்

வசிக்கும் பெரியவர்களும், வெளியூர்களில் வாழும் பெரியவர்களும் அவரிடம் வந்து தாம் அறியாதவற்றை அறிந்து செல்வர். அவர் ஊரில் யாராவது தீயசெயல்களைச் செய்தால் கண்டிப்பார் அவருக்குப் பயந்து ஊரவர்களும் அயல் ஊரவர்களும் தீய செயல்களைச் செய்ய அஞ்சுவர்”

“ஊரில் அடிக்கடி களவு நடைபெறும். அதை அம்பலத்தரசன் வன்மையாகக் கண்டிப்பார். ஊர்ப் பெரியவர் - களையும், இளைஞர்களையும் அழைத்து அவதானமாக இருக்கும்படி சொல்வார். தன்னுடன் கூட இருக்கும் வேலாயுதத்தின் தலைமையில் ஒரு விழிப்புக்குழு அமைத்தார் அம்பலத்தரசன். அவ்விழிப்புக்குழு இரவும், பகலும் கிராமத்தைப் பாதுகாத்து வந்தது”

“அன்று அவ்வூர்ச் சிவன் கோயிலில் உள்ள பெறுமதியான தங்க ஆபரணங்கள் இருநூறு பவுணுக்கு மேல் திருடப்பட்டது. விழிப்புக் குழுவினரும் ஊரவரும் அந்நகைகளைத் தேடிக் களைத்துப் போனார்கள். பகல் நேரப்பூசை முடிந்த பின்பு திருடர் கோயிலுக்குள் நுழைந்து பெட்டகத்தை உடைத்துத் திருடியிருக்கிறார்கள். பல நாட்கள் சென்றும் திருடனைப் பிடிக்க முடியவில்லை. அது அவ்வூரவர்களுக்கும் அம்பலத்தரசனுக்கும் வியப்பைக் கொடுத்தது. அம்பலத்தரசன் காவல்துறையினரிடம் முறையிட்டார். பின் சிவன் கோயிலில் விரதமிருந்தார்”

“திருட்டு நடைபெற்று ஆறு மாதங்கள் கடந்து விட்டன. அந்த ஊரில் வாழும் சின்னையா என்பவன் பட்டணத்தில் உள்ள ஒரு நகைக் கடைக்குக் காசுமாலை ஒன்றை விற்பதற்காகச் சென்றான். கடைக்காரன் அவனை இருக்குமாறு பணித்து விட்டு உள்ளே சென்று வந்தான். பின் அவன் விலைபேசினான். நகையைக் கொண்டு வந்தவன். அவசரப்பட்டான். நகையைத் தருமாறு கேட்டான்”

“அப்பொழுது காவல் துறையினர் அங்கு வந்து சின்னையாவைக் கைது செய்து காவல் நிலையத்திற்குக் கொண்டு சென்று அடித்தனர். அடியின் வலியைத் தாங்க முடியாத சின்னையா சொன்னான் ; “ஐயா, நான் திருடவில்லை. அம்பலத்தரசன் ஐயா தான் வேலாயுதத்தைக் கொண்டு கோயில் நகையைத் திருடி வித்தவர். நான் அதற்கு உதவி செய்தமையால் எனக்கு இந்தக் காசுமாலையைத் தந்தார்” என்றான்”

“உடனே காவல் துறையினர் சென்று அம்பலத்தரசனையும் வேலாயுதத்தையும் கைது செய்து அவர்கள் மறைத்து வைத்த நகைகளை மீட்டனர். அது ஊரவர்களுக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. தான் கற்றவர் என்று கூறிக்கொண்டு சிறு சிறு தீயசெயல்களைச் செய்வோரைத் தண்டித்துக் கொண்டிருந்த அம்பலத்தரசனின்செயலை அவ்வூர் மக்களாற் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அவர்கள் அம்பலத்தரசனையும் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் ஊரை விட்டுத் துரத்தினர். ஊர்ப் பெரியவரான சிவசண்முகநாதன் தலையிட்டு அதைத் தடுத்தார். ஊரிலும் வெளி

உளர்களிலும் அம்பலத்தரசரின் செயலைப் பற்றி மக்கள் வாயோயாது கதைத்தனர். அது அம்பலத்தரசனின் குடும்பத்தின - ருக்குப் பெரும் அவமானமாக இருந்தது. அதனால் அவர்கள் அவ்வூரை விட்டு வெளியேறினர். ஆகவே அன்பானவர்களே, தீய செயல்களைச் செய்யக்கூடாது. நன்றாகப் படித்தவர்கள் தீயவற்றைச் செய்தால் அது சந்திரனில் உள்ள களங்கத்தைப் போல எல்லோருக்கும் தெரியும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**விதிப்பட்ட நூலுணர்ந்து வேற்றுமை இல்லார்
கதிப்பவந் நூலினைக் கையிகந்தா ராகிப்
பதிப்பட வாழ்வார் பழியாய செய்தல்
மதிப்புறத்துப் பட்ட மறு**

கற்றவர்கள் செய்யும் தீயசெயல்கள் அவர்களுக்கு நீங்காத பழியையும் அவமானத்தையும் தரும். “மதிப்புறத்துப்பட்ட மறு” என்பது பழமொழி.

21

“அன்பானவர்களே, இலட்சக்கணக்கான நட்சத்திரங்கள் வானில் தோன்றி மினுமினுக்கின்றன. அவைகளின் ஒளியால் எந்த ஓர் உயிரும் நன்மை அடையமாட்டாது. ஆனால் ஒரே ஒரு சந்திரன் வானில் தோன்றினால் பூமி பகலாகும். பூமியில் உள்ள பொருட்களெல்லாம் தெளிவாகத் தெரியும். அவ்வொளி மூலம் உலகில் உள்ள அத்தனை உயிர்களும் பயன்பெறுகின்றன ; இன்பமடைகின்றன. அது போல ஆயிரக்கணக்கான மூடர்கள் திரண்டு வந்தாலும் ஓர் அறிவான செயலைச் செய்ய முடியாது.

ஆனால் அறிவான மாட்சிமை உள்ள ஒருவன் ஆயிரம் மூடர்கள் செய்யாத செயலைச் செய்வான். அறிவுடையவர்கள் முக்காலங்களையும் உணர்ந்தவர்களாகையால் எதிர்காலத்தில் வரவுள்ள துன்பங்களை அறிந்து அதற்கேற்றவாறு நடந்து துன்பங்களைத் தவிர்ப்பர்”.

“நாகநாதபுரத்தில் சிவகுருநாதன் என்றொரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் மிகுந்த அறிவாளி. மெய் உணர்வைத் தரும் நூல்கள் பலவற்றைக் கற்றுணர்ந்து அந்நூல்கள் கூறும் நல்வழிப்படி நடப்பவர். அதனால் அவ்வூரில் உள்ள மக்களும் அயல் ஊர்களில் உள்ள மக்களும் அவரைப் போற்றி வணங்கி அவர் சொற்படி நடந்து வந்தனர்.”

“அவரது மகன் வைகுந்தன். வெளி நாடொன்றில் வைத்தியராகக் கடமை புரிந்து கொண்டிருந்தான். அவன் திருமணமாகிப் பத்தாண்டுகள் கழிந்த பின்பே அவனுக்கு ஓர் ஆண் மகவு பிறந்தது. அதைப் பார்க்கவென சிவகுருநாதன் வெளிநாட்டிற்குச் சென்று விட்டார். அவர் திரும்பி வர ஆறுமாதங்கள் செல்லும் என அவரது குடும்பத்தின் சொன்னார்கள்”

“அவர் சென்று ஒரு மாதம் கழிந்த பின்பு அவ்வூர்ச் சிவன் கோயிற் குருக்களுக்கும் உணர்தனவந்தன் ஒருவருக்கும் ஒரு சிறுபிரச்சினை ஏற்பட்டுப் பூதாகலமாகியதால் ஊர் இரண்டு பட்டது. அதனால் வாய்த்தரக்கங்களும் அடிபிடி சண்டைகளும் அடிக்கடி

ஏற்பட்டன. அம்முறை சிவனுக்குக் கொடியேற்ற அனுமதிப்பதில்லை -யெனக் குருக்களுடன் பிரச்சினைப்பட்ட தனவந்தர் கூறினார். அதைத் தனவந்தரின் கையாட்கள் ஆதரித்தனர். தனவந்தரின் எதிரிகள் கட்டாயம் கொடியேற்ற வேண்டும் என்றனர். அதைப்பலர் ஆதரித்தனர். சிலர் தமது நன்மைக்காகச் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு கதைத்துப் பிரச்சினைகளை உண்டாக்கினர். சிலர் பிரச்சினைகள் வேண்டாமென்று ஒதுங்கியிருந்தனர். கொடியேற இன்னும் சிலநாட்களே இருந்தன. ஊர் அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. அதனால் கொலை கூட நடக்கலாமென்று பலர் அஞ்சினர்”

‘திடீரென்று சிவகுருநாதன் ஊருக்கு வந்தார். அவர் வந்ததும் ஊர்மக்கள் அவரது வீட்டிற்கு வந்து தாம் சார்ந்த சார்ந்த குழுக்களாக இருந்தனர். குருக்களும் வந்திருந்தார். வந்திருந்தவர்கள் தமக்குள்ப் பேசித் தர்க்கித்துக் கொண்டிருந்தனர்.”

“சிவகுருநாதன் வந்து சொன்னார் ; “கோயில்கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் செய்து கடவுளைப் பிரதிட்டை செய்வது ஏன்...?” “யாரும் எதுவும் சொல்வதால் சிவகுருநாதனே தொடர்ந்து சொன்னார் ; “மன ஆறுதலுக்காக, ஆத்ம விடுதலைக்காக, நாடு செழிப்பாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் கோயில்களின் பூசைகள் திருவிழாக்கள் நடைபெறுகின்றன. கோயிலில் மூன்று காலமும் சிறப்பாகப் பூசைவழிபாடுகள் செய்தால் தான் மாதம் மும்மாரி பெய்யும். அதனால் நாடு செழிப்படையும். கடந்த நான்கு மாதகாலமாகக் கோயிலில் பூசை நடைபெறப் பலர் விடவில்லை.

அதனால் மழையும் பெய்யவில்லை. இது வானத்தை நம்பியுள்ள விவசாயக் கிராமம். மழை இல்லாததால் வயல்களை உழ முடியவில்லை. கிணறுகளில் நீர்வற்றிக் கொண்டு செல்கிறது. விதைக்க வேண்டிய இந்நேரத்தில் பூசைகள் வழிபாடுகள் செய்து கடவுளை வணங்குவதை விட்டு விட்டு கடவுளை வணங்க வேண்டாம் என்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்? மழை வேண்டாம் என்று சொல்கிறீர்களா? மழை இல்லாவிட்டால் கால்நடைகள் கூட இறந்து விடும். அதைத் தான் எதிர்பார்க்கிறீர்களா..? கொடியேற்றாவிட்டால் குருக்களுக்கோ சிவனுக்கோ நட்பில்லை. உங்களுக்குத் தான் நட்பம்..." என்றார் சிவகுருநாதன்."

"யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. ஏதாவது பேசுவார்கள் என்று அவர் எதிர்பார்த்தார் ; "ஐயா சொல்வது தான் சரி. கோயிலில் கொடியேற்றித் திருவிழா நடைபெற வேண்டும். இல்லா விட்டால் கொள்ளை நோய்கள் வந்து மக்களைக் கொன்று விடும்" என்றான் ஒருவன்"

"உண்மைதான். இப்பொழுதே அம்மன் வருத்தம் ஊரில் வந்து விட்டது. தொடர்ந்து தெய்வ நிந்தனை செய்தால் கிராமம் அழிந்து விடும்" என்றான் இன்னொருவன்."

"குழுக்களோடு உள்ள பிரச்சினையைப் பேசித் தீர்ப்போம். கொடியேறுவதற்கு இன்னும் சிலநாட்களே உள்ளன. ஊரவர்கள்

கொடியேற்றத் திருவிழா செய்வதற்குரிய காரியங்களைச் செய்யுங்கள்” என்றார் சிவகுருநாதன்.”

“யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. எதிர்த்துப் பேசினால் தெய்வக் குற்றம் ஏற்பட்டு விடும் என்று பயந்தனர். அத்துடன் சிவகுருநாதனின் சொற்படி தான் சிவனும் நடந்து கொள்வார் என்று அந்தத் தனவந்தன்நினைத்தான். கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது வானம் கறுத்தது. மின்னல் கீற்றுக்கள் தென்பட்டன.”

“ஊருக்கு ஒரு பெரியவர் இருந்தால் போதும். ஊர் வளமாகும்” என்றான் ஒருவன். அதனால் அன்பானவர்களே, அறிவாளிகளின் பேச்சைக் கேட்டு நடவுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்”

**ஆயிரவ ரானும் அறிவிலார் தொக்கக்கால்
மாயிரு ஞாலத்து மாண்பொருவன் போல்கலார்;
பாயிருள் நீக்கும் மதியம்போல் பன்மீனும்
காய்கலா வாகும் நிலா.**

ஆயிரம் மூடர்கள் இருப்பதை விட ஊருக்கொரு அறிவுடையவர் இருந்தால் அவ்வூர் வளம்பெறும். “மதியம் போல் பன்மீனும் காய்கலா வாகும் நிலா” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, பாம்பைக் கொத்தி விழுங்கி விட்டுச் சாதுவாக இருக்கும் மயிலைப் போலக் கொடிய செயல்களைச் செய்து விட்டு நல்லவர்கள் போல நடித்து ஏமாற்றும் பலர் சமூகத்தில் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களைப் பற்றி மிகவும் அவதானமாகவும் எச்சரிக்கையாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அப்படியானவர்கள் தான் இன்று சமூகத்தில் அதிகமாக வாழ்கின்றனர். சொல்லும் செயலும் ஒரே தன்மையுடையதாக இருத்தல் வேண்டும். எவ்வேளையிலும் மனம் சுத்தமாக இருத்தல் வேண்டும். சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப வாழாது எவ்வேளையிலும் ஒரே தன்மையாக வாழ்பவர்களால் தான் சமூகம் நல்ல நிலையை அடையும். பலநாள் கள்வன் ஒரு நாள் அகப்படுவான். அப்படி அவன் அகப்படும் போது அவன் போட்ட வேஷம் கலைந்து விடும்”

“முல்லை வனத்தில் வாழ்ந்த பன்றியொன்று தினமும் காலையில் எழுந்ததும் கங்கைக்குச் சென்று நீராடித் தனது உடலைச் சுத்தப்படுத்தும். உடல் முழுவதும் திருநீறு அணிந்திருக்கும். அதன் நெற்றியில் சந்தனப்பொட்டு எவ்வேளையிலும் இருக்கும். உருத்திராக்க மாலை கழுத்தில் அணிந்திருக்கும். எந்நேரமும் ‘சிவ சிவ’ என்று சிவனின் நாமத்தைச் சொல்லும். காலையிலும் மாலையிலும் அக்காட்டில் இருக்கும் சிவன்கோயிலுக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்யும். மிருகங்களுக்குச் சமயப் பிரசங்கங்கள் செய்யும். மிருகக் குட்டிகளுக்குத் தேவாரம், திருவாசகம் என்பவற்றைப் பண்ணுடன் சொல்லிக் கொடுக்கும். அதனால்

காட்டில் உள்ள மிருகங்கள் யாவும் பன்றியைப் பெரும் அறிஞராகவும், பெரியவராகவும் கருதி வழிபட்டன.”

“பன்றியின் மேலிருந்த நம்பிக்கையால் மிருகங்கள் யாவும் ஒன்று சேர்ந்து அக்காட்டில் உள்ள சிவன் கோயில் நிர்வாகத்தைப் பன்றியிடம் ஒப்படைத்தன. அக்காட்டில் உள்ள சிவன் கோயில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது. பல அற்புதங்கள் அங்கு நிகழும்”

“பன்றி கோயிலைப் பொறுப்பேற்றபின் பல கட்டிடங்களைக் கட்டியது. உடைந்த கட்டிடங்களைத் திருத்தியது. அனாதரவாகத் திரியும் மிருகக்குட்டிகளைப் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் சென்றது. முதிய மிருகங்களுக்காகக் காப்பகம் அமைத்து அவற்றைக் காப்பாற்றி வந்தது. அதனால் பன்றிக்கு அக்காட்டிலும் வெளியூர்களில் உள்ள காடுகளிலும் பெரும் புகழ் உண்டானது. கோயில் வேலைகளுக்கென்றும், சிறிய மிருகங்களையும் முதிய மிருகங்களையும் பராமரிப்பதற்கென்றும் பலரும் பணத்தையும் பொருளையும் அள்ளி வழங்கினர். பன்றி பெரும்பிரமுகரானது”

“கால்நடையாகச் சென்ற பன்றி வாகனமொன்றை வாங்கியது. தனது கையாட்களுக்கும் சிங்கத்திற்கும் அது பெருமதிப்புக் கொடுத்தது. அவர்களைப் பற்றி இல்லாதவற்றையெல்லாம் கூறிப் புகழ்ந்தது. அரசனான சிங்கத்தைப் பன்றி தான் பேசும் கூட்டங்களிலெல்லாம் பெரிதாகப் புகழ்ந்தது. தன்னுடன் முரண்படுபவர்களை எப்பாடுபட்டாவது தன்

வசப்படுத்தி விடும். அப்படியிருந்தும் ஒத்துளையாதவர்களைத் தான் நடத்தும் பாடசாலை, முதியோர் இல்லம் என்பவற்றிற்கு விருந்தினராக அழைத்து மாலை அணிவித்துப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கும். அதில் அவர்கள் மயங்கி விடுவார்கள். இது தவிர ஊர்ப்பிரமுகர்கள், அறிஞர்கள், பெரியவர்களை விழாக்களுக்கு விருந்தினர்களாக அழைத்துக் கௌரவப்படுத்தும். மறுநாள் அவர்களது புகைப்படமும் அவர்கள் பேசிய பேச்சுக்களும் எல்லாப் புத்திரிகைகளிலும் வரும்”

“இவ்வாறு நடந்து கொண்டு பன்றி பெரும் ஊழல்களைச் செய்யும். கோயில் பணத்தையும் நகைகளையும் எடுத்து அவற்றிலிருந்து சிறிதளவை எடுத்துத் தனது பிள்ளைகளுக்கு நவீன வகையான ஆபரணங்களையும் உடைகளையும் வாங்கும். ஊர்ப்பிரமுகர்களுக்கு அவை தெரியும். ஆனால் புகழுக்காக அவர்கள் அதை வெளியே சொல்லாது பன்றியைப் புகழ்வார்கள். ஒழுக்கமாக வாழ்வோர் குறை சொன்னால் அதைப் பெரியவர்கள் கணக்கெடுக்க மாட்டார்கள். அதைப் பொய் என்பார்கள். இவ்வாறு பன்றி சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு நடந்து பெரும் கோடீஸ்வரரானது. ஆகவே அன்பானவர்களே, நல்லவர்கள் முன் நல்லவர்களாக நடந்து தீய செயல்களைச் செய்வோர் பலர் நம்முடன் வாழ்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து நடவடிக்கை” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**துயிலும் பொழுதத்து உடைவூண்மேற் கொண்டு
வெயில்வரி போழ்தின் வெளிப்பட்டாகி ராகி
அயில்போலுங் கண்ணாய்! அடைந்தார்போல் காட்டி
மயில்போலும் கள்வர் உடைத்து**

தீயசெயல்களைச் செய்து விட்டு நல்லவர்களாகத் தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளும் பலர் சமூகத்தில் இருக்கிறார்கள். 'மயில் போலும் கள்வர் உடைத்து' என்பது பழமொழி.

23

“அன்பானவர்களே, கருவி என்பது பெயரளவில் ஒன்றானாலும் மரம் வெட்டும் கருவி மயிர்வெட்ட உதவாது. அது போலக் கல்வி என்பது ஒன்றானாலும் அதன் பொருளின் பயனை உணர்ந்து வாழாதவனின் கல்வி பயன்படாத கருவியாகும். கற்பவன் தான் கற்க விரும்பிய நூல்களைக் குற்றமில்லாமல் தெளிவாகக் கற்றல் வேண்டும். அந்த நூல்கள் கூறுவதைப் பின்பற்றி வாழ வேண்டும். முயற்சிக்கு ஏற்ப விரும்பியவை கிடைக்கும். ஒருவர் எந்தளவிற்கு நூல்களைத் தேடிக் கற்கிறாரோ அந்த அளவிற்கு அவர் பண்பு மிகுந்தவராக இருத்தல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவர் தேடிக் கற்ற நூல்களால் அவர்பயன் பெற மாட்டார். அவரும் ஊரில் வாழும் கயவர்களும் சமமாகி விடுவர்”

“கடம்பவனத்தில் வாழ்ந்த குதிரை ஒன்று கற்க வேண்டிய பல வகையான நூல்களைத் தேடித் தேடிக் கற்கும். அது எல்லா நூல்களையும் கருத்துணர்ந்து கற்றதால் தான் எழுதும் பரீட்சைகளிலெல்லாம் சித்தியடைந்து வந்தது. மிருகங்கள் யாவும் குதிரையைப் பெரும் அறிவாளியென மதித்தன”

“காட்டில் எந்த ஒரு வைபவம் நடந்தாலும் குதிரைதான் அதற்குத் தலைமை தாங்கும். அதை விடக் காட்டில் கட்டிடங்கள் கட்டுவது, மதவு கட்டுவது, வீதிகள் புனரமைப்பது எல்லாம் குதிரையின் தலைமையில் தான் நடைபெறும். காட்டில் வறிய மிருகங்களுக்கும், வயது முதிர்ந்த மிருகங்களுக்கும் உதவி செய்யக் குதிரையின் தலைமையில் ஒரு சபை இருந்தது”

“அச்சபையிடம் உதவி கோரி வரும் மிருகங்களுக்குக் குதிரை ஒவ்வொரு சாக்குப் போக்குச் சொல்லி அவற்றிற்கு உதவாது விட்டு விடும். ஒரு முறை வேடனின் வலையில் சிக்கிய மான் ஒன்று தனது முன்னங்கால்கள் இரண்டு முறிந்ததனால் உதவி கேட்டு வந்தது”

“குதிரை சொன்னது ; “உனக்கு வயது வந்த பிள்ளைகள் ஐவர் இருக்கிறார்கள். இரண்டுபிள்ளைகள் வெளிநாட்டில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அடிக்கடி பணம் அனுப்புகிறார்கள். அதை விட உனரில் இருக்கும் உனது பிள்ளைகளும், சகோதரங்களும் நல்ல நிலையில் இருக்கிறார்கள். அதனால் உனக்கு உதவி செய்ய முடியாது” என்றது”.

“மான் விக்கி விக்கி அழுதது: “ஐயா, எனது பிள்ளைகள் உள்நாட்டிலும், வெளிநாட்டிலும் இருக்கிறார்கள் தான். ஆனால் அவர்கள் எனக்குதவி செய்வதில்லை. வெளிநாட்டில் இருக்கும் எனது மகன் தனது மனைவியின் தாய் தந்தையையும்

சகோதரிகளையும் தனது நாட்டிற்கு அழைத்ததால் தன்னிடம் பணமில்லை என்று உஹரில் வாழும் பிள்ளைகளிடம் வாங்கும்படி கூறுகிறான். உஹரில் உள்ள பிள்ளைகள் வெளிநாட்டிலிருக்கும் பிள்ளைகளிடம் வாங்குமாறு கூறுகின்றனர். அத்துடன் என்னிடம் பெருந்தொகையான பணமும் தங்க ஆபரணங்களும் உண்டென்றும் அவற்றைத் தருமாறும் கேட்டுச் சண்டை பிடிக்கின்றனர். ஐயா, சிவன் மீது சத்தியமாகச் சொல்கிறேன் என்னிடம் பணம், பொருள் எதுவும் இல்லை. அத்துடன் இன்று சமைக்க அரிசி கூட இல்லை. பிள்ளைகளும் உஹர்ப்பெரியவர்களும் எனனைத் தவறாக நினைக்கின்றனர்” என்று அழுதது மான்”

“பிள்ளைகளை ஒழுக்கமுள்ளவர்களாக வளர்க்காதது உனது பிழை. பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல பழக்க வழக்கங்களைச் சிறுவயதிலிருந்தே சொல்லிக் கொடுத்தல் வேண்டும். இப்பொழுது உனக்கு உதவி செய்தால் நாளைக்குப் பெரும் வசதிகள் உள்ளவர்களும் உதவி கோரி வருவார்கள். இது பெரும் சிக்கல் “ என்றது குதிரை”

“மான் மிகுந்த துயரத்துடன் சென்றது. அது மறுநாள் பட்டினியால் இறந்து விட்டது. அதை அறிந்த வெளிநாட்டில் உள்ள பிள்ளைகள் ஓடோடி வந்தனர். மரண வீடு பெரும் எடுப்பில் செய்யப்பட்டது. வெளிநாட்டவர்களுக்குக் காட்ட ஒளிப்படமும் பிடிக்கப்பட்டது. பல்லாயிரம் ரூபா செலவு செய்து மேளம், வெடி என்பன ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. மரணச்சடங்கில் கலந்து

கொண்டவர்களுக்குக் குளிர்மானமும் சாராயமும் வழங்கப்பட்டது. அந்த மரணவீடு பெருந்திருவிழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அந்திரட்டியன்று அக்காட்டில் உள்ள மிருகங்களுக்கும், அக்காட்டில் உள்ள விடுதிகளில் தங்கியிருப்போருக்கும் அறுசுவை உணவும் வழங்கப்பட்டது”

“யானை எருதிற்குச் சொன்னது; ஒருவேளை உணவு கொடுத்திருந்தால் மான் இறந்திருக்காது. இப்போது பகட்டிற்காக என்னவோ வெல்லாம் நடக்கிறது” என்றது. ஆகையால் அன்பானவர்களே, ஒரு கருவியால் பல வேலைகளைச் செய்வது போலக் கல்வியாலும் பலவற்றைச் செய்தல் வேண்டும். நிலைமையைத் தான் கற்ற கல்வியின் மூலம் தெரிந்து செயற்பட வேண்டும். அப்படிச் செயற்படாதவன் கற்ற கல்வியால் எந்தப் பயனும் கிடையாது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**பெற்றாலும் செல்வம் பிறர்க்கீயார் தாந்துவ்வார்
கற்றாரும் பற்றி இறுகுபவால் - கற்றா
வரம்பிடைப் பூமேயும் வண்புனல் ஊர்!
மரங்குறைப்ப மண்ணா மயிர்.**

கல்வி என்பது ஒன்று. ஆனால் அதன் பொருள் எண்ணிக்கையில்லாதது. அவ்வவ் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றபடி நடவாதவனின் கல்வி பயனற்றது. “மரங்குறைப்ப மண்ணா மயிர்” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, பெரியதொரு விருட்சத்தின் கீழ்ச் சிறியதொரு மரத்தை நட்டால் அது செழிப்பாக வளர்ந்து உரிய பயனைத் தராது. அது போல மன்னர் ஆணை செலுத்துமிடத்தில் மற்றவர் இடும் கட்டளைகள் செயலற்றுப் போகும். யாராக இருந்தாலும் நடுவு நிலையில் நின்று நன்கு ஆராய்ந்து நீதியின்படி நடப்பதே மன்னனது கடமையாகும். உலகத்தில் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் மழையை நம்பி வாழ்வது போல, குடிகள் மன்னனது செங்கோலை நம்பி வாழ்கின்றனர். நீதி தவறாத ஆட்சி தான் குடிகளின் வளர்ச்சிக்கும், மகிழ்ச்சிக்கும் காரணமாகும். மன்னன் கொடுங்கோலனாக இருந்தால் அவனுக்குக் குடிகளின் நன்மை தீமைகள் தெரியாது. அவன் தான் நினைத்தபடி நடந்து குடிகளை வருத்தவான்”

“சிங்கவனத்தில் ஒரு யானை வாழ்ந்து வந்தது. அது பெரும் தனவந்தன். மற்றைய மிருகங்களுடன் மிகவும் அன்பாக பழகி வந்தது. அதனால் காட்டில் உள்ள எல்லா மிருகங்களும் அதன் மீது அளவற்ற அன்பும் மதிப்பும் வைத்திருந்தன. அது காட்டில் நடைபெறும் மிருகங்களின் வைபவங்களுக்கெல்லாம் சென்று அன்பளிப்புப் பொருட்களை வழங்கும். திருமணம் நடைபெற்றால் மணமக்களை அழைத்து விருந்து வைத்துப் பரிசுப் பொருட்கள் கொடுக்கும்”

“அதற்கு ஒரு குட்டிக் களிறு (யானைக்குட்டி) இருந்தது. அது அரச படையில் போர் வீரர்களுக்குப் பயிற்சியளிக்கும் வேலை

பார்த்தது. குட்டி யானை மிகவும் பலசாலி. தந்தையைப் போல தாராளமான குணமுடையது. அதனால் அதை அரச சபையில் எல்லேரும் விரும்பினர். அயல்காட்டில் வாழ்ந்த இன்னொரு யானையும் பெரும் தனவந்தன். அது களிற்றின் பெருமையை அறிந்து அதற்குப் பெண் கேட்க சிவ வனத்திற்கு வந்தது. சிவ வன யானை தனது குட்டிக்கு அயற்காட்டு யானையின் குட்டிக்குத் திருமணம் செய்யச் சம்மதித்தது. முசூர்த்த நாள் குறிக்கப்பட்டது. அதனால் இரண்டு வனங்களும் அல்லோலகல்லோலப்பட்டன. பெரும் எடுப்பில் திருமணத்தை நடத்த இரண்டு யானைகளும் விரும்பின. சிவவனத்து யானை சிவவனத்திலுள்ள அனைத்து சீவராசிகளுக்கும் சொன்னது. அதை விட அயலில் உள்ள புத்து வனங்களில் உள்ள அனைத்து மிருகங்களுக்கும் சொன்னது”

“சிவவனத்தின் அரசனான சிங்கத்திற்கு அது பிடிக்கவில்லை. அது தன்னிலும் பார்க்க மதிப்பு யானைக்கு வந்து விட்டதென்பதை அறிந்து யானையின் திருமண நாளன்று ஒருகளியாட்ட விழா வைத்துவிட்டு காட்டில் உள்ள மிருகங்கள் யாவும் அக்களியாட்ட விழாவுக்கு வரவேண்டும் என்று அறிவித்தது”

“யானையின் திருமணத்திற்குச் செல்ல முடியவில்லையே என்று மிருகங்கள் கவலைப்பட்டன. அவையெல்லாம் முதல் நாள் இரவு திரண்டு யானையின் வீட்டுக்கு வந்தன. யானையின் திருமணப் பந்தல் மிகவும் அழகாக இருந்தது. தேவலோகம் போல யானை தனது வீட்டை அலங்கரித்திருந்தது”

“குதிரை சொன்னது ; “ நண்பரே, சிங்கம் வேண்டுமென்றே இப்படிச் செய்கிறது. அரசரின் ஆணையை எம்மால் மீறமுடியாதென்று உமக்குத் தெரியும். ஆகையால் எங்களை மன்னிக்க வேண்டும்” என்றது”

‘எய்தவன் இருக்க அம்பை நோகலாமா? எனக்கு யாவும் தெரியும். நீங்கள் அரசரின் களியாட்ட விழா முடிந்த பின்பு வந்து மணமக்களை வாழ்த்துங்கள். குடிமக்களுக்குத் துன்பம் வராமற் காப்பதே நீதியுள்ள மன்னனின் கடமை. அப்படிச் செய்யாது குடிமக்களைப் பழிவாங்க நினைக்கும் மன்னனுக்குப் புத்திமதி சொல்வது யார்? புத்திமதி சொல்லக்கூடியவரா மன்னர்? மக்கள் தமது குறை நிறைகளை மன்னனிடம் சொல்லித் தீர்வு காண்பது தான் முறை. இங்கு மன்னரே தீங்கிளைத்தால் அதை யாரிடம் சொல்ல முடியும்? என்று கவலைப்பட்டது யானை”

“மறுநாட்காலை காட்டு மிருகங்கள் யாவும் யானையின் வீட்டுக்கு வந்தன. யானை அவற்றை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்து உணவு வகைகளைக் கொடுத்தது. மிருகங்கள் யானைத் தம்பதிகளுக்குப் பெறுமதியான பரிசில்கள் வழங்கின. பின்தினமும் மணமக்களுக்கு விருந்து வைத்தன. ஆகவே அன்பானவர்களே, அதிகாரமுள்ளவர்களின் வாய்ச்சொல்லே வலிமையானது. ஆகையால் அதிகாரமுள்ளவர்கள் தமக்குக் கீழ்ப் பணிபுரிபவர்களின் மனதை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

மன்னவன் ஆணைக்கீழ் மற்றையார் மீக்கூற்றம்
என்னவகையால் செயப் பெறுப? – புன்னைப்
பரப்புநீர் தாவும் படுகடல் தண்சேர்ப்ப!
மரத்தின்கீழ் ஆகா மரம்.

மன்னனின் ஆணையின் கீழ்ப் பிறரின் கட்டளைகள் ஏற்கப்பட
மாட்டாது. “மரத்தின் கீழ் ஆகா மரம்” என்பது பழமொழி.

25

“அன்பானவர்களே, நோய் தீர வேண்டும் என்று
எண்ணுபவர்கள் தமக்கு அவமானத்தைத் தரும் நோய் வந்த
காலத்திலும் வைத்தியருக்கு உண்மையைக் கூறுதல் வேண்டும்.
வைத்தியருக்குக் கூறாவிட்டால் நோயின் தாக்கம் அதிகரிப்பதோடு
சில சமயம் அது உயிருக்கும் ஆபத்தை விளைவிக்கும். அது போல
ஒருவருக்கு மிகுந்த கேட்டைத் தரும் சம்பவமொன்று நடந்தால்
அவர் அதைத் தனது மனத்துக்குள் நினைத்துத் துன்பத்தால்
அவதியுறாது, அதைத் தமக்காகப் பரிந்து இரகசியத்தை
வெளிப்படுத்தாது அத்துன்பத்தைப் போக்கக்கூடிய நண்பர்
ஒருவருக்குக் கூறி ஆறுதல் பெறல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது
பெருந்துன்பங்கள் பலவற்றைக் கொடுக்கும்”

“வைத்திய நாதனின் மகள் கௌசல்யா. வைத்தியநாதன்
உயர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவர். தெய்வபக்தி மிக்கவர். தான
தர்மங்கள் செய்பவர். பெருந்தனவந்தர். அவரின்

தொழிற்சாலையில் நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை செய்தனர். வைத்தியநாதன் ஊரில் செல்வாக்கு மிகுந்தவர். அதனால் அவரை அவ்வூவர்கள் தெய்வமாகப் போற்றினர்”

“அவரது தொழிற்சாலையில் கூலியாகவேலை செய்பவன் நிமலன். ஆண் அழகனான அவன் பெண்பித்துப் பிடித்தவன். காணும் பெண்களுடன் வலியச் சென்று கதைப்பான். அவன் ஒரு நாள் வைத்திய நாதனின் வீட்டுக்கு வந்த போது கௌசல்யாவைக் கண்டு காமுற்றான். அவளைத் திருமணஞ் செய்தால் பெருங்கோடல்வனாகலாம் என்று எண்ணிச் செயற்பட்டான்”

“அவனின் அழகில் மயங்கிய கௌசல்யா ஒரு நாள்கோயிலில் அவனுடன் கதைத்துக் கொண்டு நின்றதை வைத்தியநாதன் கண்டுவிட்டார். அவரைக் கௌசல்யா காணவில்லை. வீட்டுக்கு வந்த வைத்தியநாதன் கௌசல்யாவின் அறையைச் சோதனை செய்து பார்த்தார். அவளது புத்தகத்துள் நிமலனது நிழற்படம் இருந்தது. வைத்தியநாதன் திகைத்துப் போனார். கூலிக்காரன் என்பதற்காக அவர் மனம் வருந்தவில்லை. அவன் குடிகாரன். பெண்களுடன் காரணமின்றித் தொடர்பு கொள்பவன். அதனால் அவர் இடிந்து போனார்”

“நாலைந்து தினங்கள் கழிந்தன. அவர் மெலிந்து நடைப்பிணமானார். மகளின் நடத்தையை யாருக்கும் சொல்லாததால் அவரது மனம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

அதனால் அவர் தனது உயிர் நண்பனான சிவபாலனுக்கு அதைச் சொன்னார்”

“சிவபாலன் சொன்னான் ; “நண்பா, யாருக்கும் சொல்லாதே. கௌசல்யாவை வேறு ஊரில் இருக்கும் நம்பிக்கையான இனத்தவரின் வீட்டுக்கு அனுப்பு. அதன்பின் நல்லதொரு மாப்பிள்ளையைத் தேடி அவளுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கலாம்” என்றார்”

“மறுநாள் வைத்தியநாதனும் சிவபாலனும் கௌசல்யாவை அழைத்துக் கொண்டு வெளியூர் சென்றனர். வெளியூரில் வைத்தியநாதனின் நெருங்கிய நண்பன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் வைத்தியநாதனைத் தனது வீட்டுக்கு வரும்படி அடிக்கடி வற்புறுத்திக் கேட்பான். அதனால் அவர் கௌசல்யாவையும் அழைத்துச் சென்றார்”

“வைத்தியநாதனையும் கௌசல்யாவையும் கண்டதும் வைத்தியநாதனின் நண்பனான கணேசன் திகைத்துப் போனான். மகிழ்வுடன் அவர்களை வரவேற்றான்”

“நண்பா, எனக்குச் சுகமில்லை வைத்தியர் ஒரு மாதகாலம் ஓய்வெடுக்கும்படி கூறியுள்ளார். ஊரில் இருந்து ஓய்வெடுக்க முடியாது. அதனால் மகளையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன்” என்றார் வைத்தியநாதன்”

“நீ மெலிந்து கறுத்து விட்டாய். தொழில் தொழில் என்று உடலைப் பாராது தொழில் செய்தால் நோயளியாக வேண்டியது தான். நீ இங்கு ஒரு மாதம் அல்ல, ஒரு வருடம் வேண்டுமானாலும் இரு’ என்றான் கணேசன்”

“ஒரு மாதம் கழிந்ததும் சிவபாலன் வைத்தியநாதனைச் சந்திப்பதற்காகக் கணேசனின் வீட்டுக்கு வந்தான். கணேசன் சிவபாலனின் நண்பன். அதனால் கணேசன் சிவபாலனுக்குச் சொன்னான் ; “சிவா, வைத்தியநாதன் மிகவும் நல்லவர். ஒழுக்கமானவர். அதைவிடக் கௌசல்யாவின் பண்புகள் என்னைக் கவர்ந்து விட்டன. எனது மகன் ஒருவன் வைத்தியராகப் பணிபுரிகிறான். அவனுக்குக் கௌசல்யாவைத் திருமணம் செய்ய எனக்கு விருப்பம். ஆனால் எப்படிக் கேட்பது. வீட்டுக்கு வந்தவருடன் பேசுவது சரியாகப் படவில்லை. எனக்காக நீ கதைக்கிறாயா...?” என்று கேட்டார் கணேசன்”

“அந்த நோக்கத்துடன் வந்த சிவபாலனுக்குக் கணேசன் கேட்டது வாய்ப்பாகி விட்டது. அவர் வைத்தியநாதனுக்கு அதைச் சொன்ன போது வைத்தியநாதன் நெகிழ்ந்து போனார் ; “சிவா, எனது துன்பங்களைக் கடவுள் போல வந்து நீக்கி விட்டாய். உனக்கு என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறேன்” என்று கலங்கினார் வைத்தியநாதன்.”

“நண்பா, உதவி செய்வது தான் நட்பு. இன்று உனக்கு வந்த இத்துன்பம் நாளை எனக்கு வரலாம். துன்பங்கள் வந்தபோது உதவுவது தான் நட்பு. இதை நீ பெரிதாக எடுக்கத்தேவையில்லை” என்றார் சிவபாலன்.”

“அடுத்தவாரம் கௌசல்யாவுக்கும் கணேசனின் மகனுக்கும் கோலாகலமாகத் திருமணம் நடைபெற்றது. அதன் பின்பு தான் வைத்தியநாதன் நிம்மதியாக மூச்சு விட்டார். ஆகையால் அன்பானவர்களே, உங்களுக்குத் தாங்க முடியாத துன்பங்கள் வந்தால் அதைத் தீர்க்கக் கூடிய நம்பிக்கையானவர்களிடம் சொல்லுங்கள். அதனால் மனம் ஆறுதலடையும். அத்துடன் அப்பிரச்சினையும் தீரும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**தெற்றப் பரிந்தொருவர் தீர்ப்பார் எனப் பட்டார்க்கு
உற்ற குறையை உரைப்பதாம் - தெற்ற
அறையார் அணிவளையாய்! தீர்தல் உறுவார்
மறையார் மருத்துவர்க்கு நோய்**

துன்பம் ஏற்பட்டால் அத்துன்பத்தைத் தீர்த்து வைக்கக்கூடியவரிடம் அதைச் சொல்லுதல் வேண்டும். ‘மறையார் மருந்துவார்க்கு நோய்’ என்பது பழமொழி.

பல்கலைக்கழகங்களுக்குச் சென்று உயர்படிப்புப் படிக்கிறார்கள். அதன் பின்பும் பல அரிய நூல்களைக் கற்று மேலும் மேலும் பட்டங்களைப் பெறுகிறார்கள். இவ்வாறு பட்டங்களைப் பெற்றவர்களெல்லாம் அறிவாளிகளாவதில்லை. அறிவு என்று சொல்லப்படுகின்ற செயற்றிறமை என்ற செல்வம், எல்லா நலன்களையும் தரும். இந்த செயற்றிறன் கல்வியறிவால் வந்து சேராது. கற்ற பலர் செயற்றிறன் இல்லாதவர்களாக இருக்கின்றனர். நன்மையும் தீமையும் செய்கின்ற செயல்களால் தான் வருகின்றன. எனவே ஒருவன் தான் செய்யும் செயலில் தவறு ஏற்படாமல் நடத்தல் வேண்டும்”

“செயலின் வலிமையை அறிந்து, அச்செயலால் பயன்பெறுவதற்காகக் காத்திருப்போரின் மன நிலையை உணர்ந்து, எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளும்படியாகச் செயலைச் செய்து முடிப்பவன்தான் நிர்வாகி, தான் கற்ற நூல்களின் கருத்தைச் சபையில் உள்ள அவனைவரும் விளங்கக் கூடிய வகையில் கூறுபவனாகவும், செயலைச் செய்யும் போது பக்கம் சாராது நடுவு நிலையில் நிற்பவனாகவும், எதிர்காலத்தில் அச்செயலால் எப்படியான பலன்கள் உண்டாகுமென்று தெரிந்து செயற்படுபவனாகவும் இருப்பவன் தான் நிர்வாகம் தெரிந்த கல்வியாளன்”

“வேதவனத்தில் வாழ்ந்த மிருகங்களின் குட்டிகள் கற்பதற்காக அக்காட்டின் அரசனான சிங்கம் நூறு பாடசாலைகளைக் கட்டியிருந்தது. அதற்கு ஆசிரியர்களையும் அதிபர்களையும் நியமிப்பது கல்வித்திணைக்களத்தைச் சேர்ந்த உயர் அதிகாரிகள், கல்விப் பணிப்பாளராகப் பத்து வருடங்கள் யானை கடமையாற்றியது. யானைக்கு முன்பு குதிரை கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றிய போதும் அது தனது இனத்தவர்களுக்கும், நண்பர்களுக்குமே உயர்பதவியான அதிபர் பதவியை வழங்கியது. பணம் கொடுத்தால் பதவி. விழா வைத்துப் பொன்னாடை போர்த்தினால் உயர்ந்த தரமுள்ள பாடசாலைக்கு அதிபர் பதவி வழங்கி வந்தது. முன்பு அக்காட்டுப் பிரதேசத்தில் வேதவனமே கல்வியில் திறமை காட்டியது. குதிரையின் செயலால் வேதவனத்தின் கல்வித்தரம் கீழ்நிலையை அடைந்தது”

“குதிரை ஓய்வு பெற்ற பின் யானை கல்விப் பணிப்பாளர் பதவியை ஏற்றது. யானை நீதியானது. நடுவு நிலையில் நின்று சேவை செய்வது. கற்றவர்களில் நிர்வாகத்திறமை உள்ளவர்களுக்கு மட்டும் உயர் பதவியான அதிபர் பதவி வழங்கியது. அதனால் கல்வி அமைச்சின் அதிகாரிகள் யானையை வெறுத்தனர்”

“ஒரு நாள் கல்வி அமைச்சின் உயர் அதிகாரியான எருது வந்து சொன்னது ; “வேதவனத்தில் நாவலடி என்ற கிராமத்தில் இரண்டாயிரம் மிருகக் குட்டிகள் கல்வி கற்கும் பாடசாலை அதிபர்

குரங்கு. இன்னொரு பெரிய பாடசாலைக்கு மாற்றலாகிச் செல்கிறது. அதன் இடத்திற்குப் பன்றியை நியமியுங்கள்”

“யானை கேலியாகச்சிரித்தது. பன்றி படித்துப் பல பட்டங்களைப் பெற்றுள்ளது. ஆனால் அதற்குக் கற்பிக்கத் தெரியாது. நாவலடிப் பாடசாலை தரமான நல்ல பாடசாலை. கல்வியிலும் விளையாட்டிலும் அது எல்லாக் காட்டிலுள்ள பாடசாலைகளையும் வென்றது. அதற்குக் குதிரை தனது நண்பனான குரங்கைஅதிபராக நியமித்தது. குரங்கின் நடிப்பில் மயங்கிய பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்தினர் பழைய மாணவனல்லாத குரங்கை அதிபராக ஏற்றுக்கொண்டனர்”. இன்னொரு பெரிய பாடசாலை அதிபர் பதவி வெற்றிடமானதும் குரங்கு தந்திரமாக அங்கு சென்று விட்டது”

“அர்ப்பணிப்புடன் வேலை செய்வோருக்குத் தான் பதவி கொடுத்தல் வேண்டும். அத்துடன் அப்பாடசாலையையும் சமூகத்தையும் நேசிப்பவராகவும் இருத்தல் வேண்டும். அப்பாடசாலையில் நூறு ஆசிரியர்கள் கற்பிக்கின்றனர். அவர்களை மதித்து நடத்தல் வேண்டும். அதை விட அப்பாடசாலையின் பழைய மாணவராகவும் இருத்தல் நன்று. இதை விட்டு விட்டு நட்புக்காகவும், சொந்த பந்தங்களுக்காகவும், பணம் பொருளுக்காகவும் நான் யாரையும் அப்பாடசாலை அதிபர் பதவிக்கு நியமிக்க மாட்டேன்” என்றது”

“எருதுக்கு அடக்க முடியாத கோபம் வந்தது. எனினும் அதனால் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை. யானை நாவலடிப் பாடசாலைக்கு பழைய மாணவனும் நிர்வாகத் திறமை உள்ளவனுமான ஒட்டகத்தை நியமித்தது. அதன் பின் அப்பாடசாலையின் கல்வித்தரம் ஆச்சரியப்படும் வகையில் உயர்ந்தது. அயலில் உள்ள காடுகளில் வசிக்கும் மிருகங்கள் அப்பாடசாலையில் தமது குட்டிகளைச் சேர்க்கப் போட்டி போட்டன. ஆறுமாதத்தின் பின் யானை ஓய்வு பெற்றது. அதுமிகவும் நேர்மையாக நடந்து கல்வியில் பெரும் மாற்றத்தை உண்டு பண்ணியதே தவிர உயர் அதிகாரியின் விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை. அதனால் அதற்குக் கல்வித் திணைக்களம் பாராட்டு விழா நடத்தவில்லை. ஆனால் காட்டு விலங்குகள் எல்லாம் ஒன்று கூடிப்பெருவிழா எடுத்தன. ஆகையால் அன்பானவர்களே, தெளிவான அறிவும் நிர்வாகத் திறமையும் இல்லாதவர்களிடம் எந்தப் பொறுப்பான செயலையும் ஒப்படைக்காதீர்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்”

**தெற்ற அறிவுடையார்க்கு அல்லால் திறனில்லா
முற்றலை நாடிக் கருமஞ் செய்வையார்;
கற்றொன் றறிந்து கசடற்ற காலையும்
மற்றதன் பாற்றேம்பல் நன்று**

கற்றாலும், தெளிவான அறிவு இல்லாதவர்களிடத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்ட செயல் நல்ல முறையில் ஒப்பேறாது “மற்றதன் பாற் றேம்பல் நன்று” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, ஒருவன் தீமைகள் செய்தால் அதற்குப் பரிகாரம் காணுதல் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தீமை செய்பவன் துணிந்து மேலும் மேலும் தீமைகள் செய்வான். ஒருவன் தீமை செய்வதற்கு அஞ்சுதல் வேண்டுமே தவிரத் தீமையைத் தடை செய்வதற்கு அஞ்சக்கூடாது. காவல் துறையினரிடம் முறையிடலாம். இல்லா விட்டால் நல்லவர்கள் பலர் கூடியிருந்து தீர்ப்புக் கூறும் சபையிடம் முறையிடலாம். இவற்றை விட்டு விட்டுத் தீமை செய்பவனுக்குப் பயந்து அதைப் பற்றி பிறரிடம் கூடச் சொல்லாது திரிபவனுக்குப் பரிகாரம் எதுவும் இல்லை”.

“வேதவனக் காட்டில் இருந்த தரிசு நிலத்தைப் பன்றி நன்றாக உழுது பயிரிட்டு நல்ல இன வாழை மரங்களை நட்டுப் பராபரித்து வந்தது. பன்றியும் அதன் குடும்பத்தினரும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு நீர்ப்பாய்ச்சினர். வாழை மிகவும் செழிப்பாக வளர்ந்து பெரிய பெரிய குலைகளை ஈன்றன. குலைகள் முற்றியதும் பன்றி அதை நல்ல விலைக்கு விற்று வந்தது. அத்துடன் தனது நண்பர்களான முயல், குதிரை, எருது, என்பவற்றிற்கும் வாழைப்பழங்களைக் கொடுத்தது.”

“பன்றி நல்ல பசளையிட்டு நீர்ப்பாய்ச்சிப் பராமரித்தால் வாழைப்பழங்கள் மிகவும் இனிமையாக இருந்தன. அதைப் பற்றி எருது யானைக்குச் சொன்னது”

“வாழைப்பழத்தைச் சுவைத்துப் பார்க்க விரும்பிய யானை பன்றியின் வாழைத்தோட்டத்திற்குச் சென்றது. அங்கே மிகவும் பெரிய வாழைக்குலைகள் இருந்தன. வாழை மரம் ஒன்றில் ஒரு வாழைக்குலை பழுத்திருந்தது. அதைக் கண்ட யானை அந்த வாழைக்குலையைப் பன்றிக்குச் சொல்லாமல் உண்டது. அதை அறிந்த பன்றி கவலைப்பட்டது”

“வாழைப்பழத்தின் சுவையை விரும்பிய யானை அடிக்கடி பன்றியின் வாழைத்தோட்டத்திற்கு வந்து பன்றி நின்றாலும் அதற்குச் சொல்லாது வாழைப்பழங்களைப் பிடுங்கித் தின்றது”

“அதைக்கண்ட பன்றி சொன்னது ; “யானையாரே, நீர் பெரிய மிருகம். பலசாலி. வாழைப்பழம் தின்ன விரும்பினால் விலைக்கு வாங்கித்தின்னும் அல்லது என்னைப் போல நட்டு உண்ணும்” என்றது”

“அச்சொற்கள் யானைக்கு கோபத்தை வரவழைத்தது. அது சினத்துடன் சொன்னது ; “எனக்குப் புத்திமதி சொல்லத் தேவையில்லை. நான் தினமும் உனது வாழைத்தோட்டத்திற்கு வந்து வாழைப்பழங்களை உண்பேன். அது பற்றிக் காவல்துறைக்கோ, அரசரிடமோ சொன்னால் உன்னை எனது தும்பிக்கையால் தூக்கி நிலத்தில் அடித்துக் கொல்வேன். அத்துடன் உனது குடும்பத்தையும் அழிப்பேன்” என்றது”

“பன்றி அதைக் கேட்டுப் பயந்தது. அது அதைப் பற்றி வெளியே சொல்ல அஞ்சியது. யானை தினமும் பன்றியின் வாழைப்பழங்களைத் தின்பதை அறிந்த முயல் சொன்னது ; “நண்பா, அச்சம் எதையும் செய்ய விடாது தீமைகள் செய்யத்தான் அஞ்சுதல் வேண்டும். உனக்குத் தீமைசெய்பவர்களுக்கு நீ அஞ்சினால் உனக்குப் பரிகாரமே இல்லை. அதனால் சென்று காவல்துறையில் முறையிடு” என்றது”

“முயலின் சொல்லைப் பன்றி கேட்கவில்லை. அதன் வார்த்தைகள் பன்றிக்கு அச்சமூட்டின. அப்பொழுது பன்றியின் குட்டி சொன்னது ; “முயலாரே, அப்பா எதற்கும் பயப்படுவார். நான் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுகிறேன். ஒரு பாடசாலையில் ஏழு வருடங்கள் கடமையாற்றினால் அவர்களுக்கு இடமாற்றம் வழங்குவார்கள். நான் இரண்டு வருடங்கள் தான் கடமையாற்றினேன். இடம்மாற்றி விட்டார்கள். பலர் பத்து வருடங்களுக்கு மேல் கடமையாற்றியும் அவர்களுக்கு இடமாற்றம் வரவில்லை. அதை உரியவரிடம் முறையிட அப்பா விடுகிறாரில்லை” என்றது”

“பயப்படுபவன் மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையை இழக்கிறான். நீதியற்றவற்றைத் தட்டிக் கேட்காதவர்கள் ஒரு போதும் நிம்மதியாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் வாழமாட்டார்கள். அவர்களது உழைப்பை மற்றவர்கள் சுரண்டுவார்கள். அதிலிருந்து ஒரு போதும் அவர்களுக்கு விடுதலை கிடையாது” என்றது முயல். ஆகவே,

அன்பானவர்களே, தைரியமாக அநியாயங்களை எதிருங்கள்' என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

செய்த கொடுமை உடையான் அதன்பயம்
எய்த உரையான் இடரினால் - எய்தி
மரிசாதி யாயிருந்த மன்றஞ்சு வார்க்குப்
பரிகாரம் யாதொன்றும் இல்

தனக்குக் கொடுமை செய்தவர்களை நீதிமன்றத்தில் நிறுத்திப் பரிகாரம் தேட அஞ்சுபவர்களுக்கு ஒருபோதும் பரிகாரம் கிடைக்காது. 'மன்றஞ்சு வார்க்குப் பரிகாரம் இல்' என்பது பழமொழி.

28 "அன்பானவர்களே, பெரியவர்கள் கீழோரைக் கண்டால் அஞ்சி ஒதுங்குவார்கள். ஓர் அறிஞர் சபையில் பித்துப் பிடித்தவன் வந்து சேர்ந்து நோயின் காரணமாகச் சம்பந்தமில்லாத பேச்சுக்களைப் பேசினால் பெரியவர்கள் அவனது பேச்சைக் கேட்கமாட்டார்கள். அவன் இருக்குமிடத்தை விட்டுச் சென்று விடுவார்கள். அது போலத் தான் பயன் இல்லாத சொற்களைப் பேசித் தீமைகளைச் செய்பவர்களைக் கண்டாலும் அவர்களுக்கு அஞ்சி ஒதுங்கிக் கொள்வார்கள். கேட்டவுடன் வெறுப்பைத் தரும் பயனில்லாத சொற்களைப் பேசிக்குதர்க்கவாதமிட்டுத் தம் பெருமையைக் குறைக்கப் பெரியவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள்"

"நாவலூரில் பண்டிதர் கந்தையாவின் தலைமையில் அறிஞர்கள் ஒன்று கூடி அறிய பல இலக்கியக் கருத்துக்களை

மக்களுக்குச் சொல்வார்கள். மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகத் திரண்டு வந்து அவர்களது பேச்சைக் கேட்பார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தாம் பேச வேண்டிய விடயத்தைப் பற்றி நன்கு ஆயத்தம் செய்த பின்பே பேசுவார்கள். அவர்களின் பேச்சு முடிந்த பின்பு மக்கள் தமது சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வர். இது மாதத்தில் இரண்டு தடவைகள் நடைபெறும். அது நடைபெறும் நாளை மக்கள் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருப்பர்”

“அவ்வூரில் அருளம்பலனார் என்றொருவர் இருந்தார். அவர் பண்டிதர் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவர். ஆனால் அவர் சொற்களின் வகை தொகைகளை அறிந்து சபைக்கேற்றவாறு பேசத்தெரியாதவர். அதைவிடச் சபையோர் தான் பேசும் போது அதை எப்படி இரசிக்கிறார்கள் என்பதைப் புரியாது பலமணி நேரம் பேசுவார். அத்துடன் பேச எடுத்துக் கொண்ட தலைப்பில் பேசாமல் அதற்குத் தொடர்பில்லாத வகையில் பேசுவார். இதனால் அவ்வூரவர்கள் அவரது பேச்சு நடைபெறும் நாளில் சபைக்கு வருவதில்லை. இது அருளம்பலனாருக்குப் பெரும் அவமானத்தைக் கொடுத்தது”

“தன்னை மக்கள் மதியாமைக்குப் பண்டிதர் கந்தையாதான் காரணம் என்று அருளம்பலனார் நினைத்தார். அதனால் அவர் பண்டிதர் கந்தையாவைப் பற்றி ஊர்முழுவதும் குற்றம் சொல்லிக் கொண்டு திரிந்தார். அதைப் பண்டிதர் இலட்சியம் செய்யவில்லை. பொல்லாங்கு சொல்பவர்களுக்குப் பதில் சொல்லப்

போனால் அது மேலும் பல தீய செயல்களுக்கு வழிவகுக்கும் என்று பண்டிதருக்குத் தெரியும். அதனால் அவர் அருளம்பலவாணர் செல்லுமிடங்களுக்குத் தான் செல்வதைத் தவித்தார். அத்துடன் அருளம்பலவாணர் கூறியவற்றைத் தமக்கு வந்து கூறுவோருக்கும் அவர் பதில் சொல்வதில்லை. இதனால் அருளம்பலவாணர் தான் சொல்பவை தான் சரியென நினைத்தார்”

“உளரில் உள்ள சில தனவந்தர்களின் உதவியுடன் அருளம்பலவாணர் ஒரு முத்தமிழ் விழா நடத்தினார். காலை ஒன்பது மணிக்கு விழா ஆரம்பமானது. ஒன்பதரை மணிக்குப் பண்டிதர் கந்தையா உரையாற்றினார். அந்த உராவர்களும், அயல் உராவர்களும் திரண்டு வந்து அவரது பேச்சைக் கேட்டனர். கந்தையா பேசும் போது கேட்பவர்களைக் கவரக்கூடியதாகவும், கேட்காதவர்கள் கேட்க முடியவில்லையே என்று ஏங்கக்கூடிய வகையிலும் பேசுவார். அவர்பேசி முடிந்ததும் மக்கள் கரகோஷம் செய்து தமது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினர்”

“பண்டிதர் கந்தையா பேசிய பின் அருளம்பலவாணரின் பேச்சு ஆரம்பமானது. அப்போது மக்கள் பலர் எழுந்து சென்றனர். விழா அமைப்பாளர்களும் இன்னும் சிலருமே அருளம்பலவாணரது பேச்சைக் கேட்க அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களும் பேச்சைக் கேட்காது கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.”

“அருளம்பலவாணரின் பேச்சுமுடிந்ததும் பண்டிதர் கந்தையாவினது மாணவன் நக்கீரன் பேசினான். நக்கீரன் திறமையான பேச்சாளன். கேட்கின்றவர்கள் வேறுவிடயங்களை எண்ணாதும், மற்றவர்களுடன் கதைக்காதும் இருந்து கேட்கக்கூடியவாறு பேசவில்லவன். அதனால் மக்கள் எல்லோரும் திரண்டு வந்து அவனது பேச்சைக் கேட்டனர். அதனால் அன்பானவர்களே, பெரியவர்கள் தீயவர்களைக் கண்டால் பித்துப் பிடித்தவனைக் கண்டு விலகுவது போல நீங்களும் விலகி விடுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

முதுமக்கள் அன்றி முனிதக்கா ராய

பொதுமக்கள் பொல்லா ஒழுக்கம் - அது மன்னும்

குறைத்து வீழும் கொடியருவி நன்னாட!

மன்றத்து மையல்சேர்ந் தற்று.

பித்துப் பிடித்தவனைக் கண்டு மக்கள் விலகிச் செல்வது போலப் பெரியவர்கள் பயனில்லாத சொற்களைப் பேசுவோரைக் கண்டாலும் அஞ்சி ஒதுங்குவர். “**மன்றத்து மையல் சேர்ந்தற்று**” என்பது பழமொழி.

29

“அன்பானவர்களே, ஒருவன் வறியவனான காலத்திலும் அவனுடைய உறவைப் பாராட்டி அவனுக்கு உதவும் தன்மை நல்ல உறவினர்களிடத்தில் எப்போதும் இருக்கும். இவ்வகையான உறவினர்களை உடையவர்களுக்கு எதிரிகளால் துன்பம் நேராது. சுற்றத்தாருடன் அன்பு கொண்டு வாழ்ந்தால் அப்படி வாழ்பவர்களைத் துன்பம் நெருங்க அஞ்சும். வீட்டிலே இருக்கும்

மருந்து மரமானது தனக்குத் துன்பம் நேர்ந்த போதும் அது பிறருக்கு உதவுவது போல நல்ல உறவினர்கள் தமக்குத் துன்பம் வந்த காலத்திலும் தமது உறவினர்கள் துன்பப்படுவதைக் கண்டு மனமிரங்கி உதவுவார்கள்”

“முல்லைவனத்தில் திருமாறன் என்ற யானையின் தலைமையில் சுமார் நூறு யானைகள் வாழ்ந்து வந்தன. யானைகள் திருமாறனது சொற்படிதான் வாழ்ந்து வந்தன. திருமாறன் கல்வி கற்றது. தன்னைப் போலப் பிறரையும் நேசிப்பது ; இரக்க சுபாவம் உடையது. தனது கூட்டத்தில் உள்ள அனைத்து யானைகளையும் அன்புடன் நேசிப்பது”

“அந்த யானைக் கூட்டத்தில் அங்கஜன் என்றொரு குட்டி யானை இருந்தது. அது கொஞ்சம் துடுக்கானது. தனது பெற்றோர்களின் சொற்களை அது கேட்பதில்லை. பாடசாலைக்கும் செல்வதில்லை. அது தீய மிருகங்களுடன் சேர்ந்து தீமையான செயல்களைச் செய்து வந்தது. அதன் போக்கைப் பிடிக்காத அதன் பெற்றோர் அதைப் பற்றித் திருமாறனிடம் கூறினர். திருமாறன் அங்கஜனைச் சந்தித்துப் புத்திமதிகள் பலவும் கூறியது. அதை அங்கஜன் கேட்கவில்லை. அது நரியுடனும் பன்றியுடனும் சேர்ந்து தீயசெயல்களைச் செய்து வந்தது”

“முல்லை வனத்திற்கு அருகே மனிதர்கள் விவசாயம் செய்து வந்தனர். வயல்களில் நெல் விதைத்திருந்தனர். சோளம்,

கம்பு போன்ற தானிய வகைகளையும் வாழை மரங்களையும் பயிரிட்டிருந்தனர். பன்றியும் அங்கஜனும் அடிக்கடி விவசாய நிலங்களுக்குச் சென்று விவசாயிகளின் பயிர்களை அழித்து வந்தன. அதைக் கேள்விப்பட்ட திருமாறன், அங்கஜனுக்குச் சொன்னது ; “மனிதர்கள் மிகுந்த புத்திசாதுரியம் உடையவர்கள். நீயும் பன்றியும் அடிக்கடி அவர்களினது பயிர்களை நாசஞ் செய்கிறீர்கள். அதற்காக உங்களை மனிதர்கள் கொன்று விடுவார்கள். அதனால் மனிதர்களின் விவசாய நிலங்களுக்குச் சென்று பயிர்களை அழிக்காதீர்கள்” என்றது”

“திருமாறன் கூறியதை அங்கஜன் கேட்கவில்லை. அது பன்றியோடு மனிதர்களின் வயலுக்குச் சென்றது. வயலின் ஓர் ஓரத்தில் தானியங்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. சோளம், கம்பு, கரும்பு, பயறு, கடலை என்பன ஓர் இடத்தில் குவிந்திருந்தன. அதைக் கண்ட பன்றி அவாவுடன் அதனருகே சென்றது. யானையும் பன்றியின் பின்னே சென்று கரும்புக்கட்டு ஒன்றைத் தூக்கியது. அப்பொழுது யானையும் பன்றியும் பெரியதொரு குழியில் விழுந்து விட்டன. மனிதர்கள் பெரியதொரு குழிவெட்டிக் கம்புகளைப் பரப்பித் தானியங்களை வைத்து மூடியிருந்தனர். அதை அறியாத பன்றியும் யானையும் அதற்குள் விழுந்து விட்டன. அதைக் கண்ட நரி ஓடிச் சென்று திருமாறனுக்கு அதைக் கூறியது”

“திருமாறன் அங்கஜனைக் காப்பாற்றப் புறப்பட்ட போது இன்னொரு யானை சொன்னது: “அங்கஜனால் எமது குலத்திற்கே அவமானம். அதனால் அது பாடம் படிக்கட்டும்” என்றது”

“நண்பா, மனிதர்கள் அங்கஜனையும் பன்றியையும் கொண்டு விடுவார்கள். இனத்தவர்கள் தீயவர்களானாலும் அவர்களுக்குத் துன்பம் வந்தால் உதவுதல் வேண்டும். எல்லோரும் வாருங்கள் போய் அங்கஜனைக் காப்பாற்றுவோம்” என்றது திருமாறன்”

“திருமாறனது சொல்லைக்கேட்ட யானைகள் கூட்டமாகச் சென்று அங்கஜனைக் குழியில் இருந்து தூக்கி எடுத்தன”

“அங்கஜா, பிறருக்கு நாம் தீமை செய்தால் பிறர் நமக்குத் தீமை செய்வார்கள். உனக்கு இன்று நாம் உதவினோம். நம் இனத்தவனென்பதால் தர்மத்தை மதிக்காத உன்னைக் காப்பாற்றினோம். மனிதர்கள் பொல்லாதவர்கள். அவர்கள் இது போலப் பல குழிகளை வெட்டித் தானியங்களால் மூடியுள்ளனர். அதைக் கவனித்த பின்பே நாம் வந்து உன்னைக் காப்பாற்றினோம். இனிமேல் நீ தீய செயல்களைச் செய்தால் உறவினன் என்று பார்க்க மாட்டோம். இனியாவது திருந்தி நல்லபடி வாழ்” என்றது திருமாறன்”

“குழிக்குள் கூரிய கம்புகள் பல புதைக்கப்பட்டிருந் - தமையால் அக் கூரிய கம்புகள் அங்கஜனின் உடம்பிலும்

கால்களிலும் ஏறி இருந்தன. யானைகள் யாவும் அங்கஜனை மாறி மாறித் தூக்கிச் சென்றன”

“நான் இனிமேல் தீயசெயல்களில் ஈடுபடமாட்டேன். நான் செய்த தீமைகளுக்குத் தண்டனையைப் பெற்று விட்டேன்” என்றது அங்கஜன். ஆகவே அன்பானவர்களே நல்ல இனத்தவர்கள் தமது தீய உறவினர்களுக்கு ஆபத்து வந்த கால்தில் நிச்சயமாக உதவுவார்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**அல்லல் ஒருவர் அடைந்தக்கால் மற்றவர்க்கு
நல்ல கிளைகள் எனப்படுவார் - நல்ல
வினைமரபின் மற்றதனை நீக்கும் அதுவே
மனைமர மாய மருந்து**

தன்னை வருத்தினாலும் மருந்தாகி உதவும் மருந்து மரம் போல நல்ல உறவினர்கள் தமக்கு ஆபத்து வந்த வேளையிலும் இனத்தவர்களுக்கு உதவுவார்கள். “மனைமர மாய மருந்து” என்பது பழமொழி.

30

“அன்பானவர்களே உங்களால் முடிந்தளவு கல்வியைக் கல்லாங்கள். கல்விதான் ஒருவனை உயர்வடைய வைக்கும் ; அவனை மதிக்க வைக்கும் ; அவனை அறிவுள்ளவனாக்கி மற்றவர்களுக்கு உதவிகள் பலவற்றைச் செய்ய வைக்கும். ஏழைகளாயின் அவர்கள் செல்வர்களுக்கு முன் பணிந்து, அவர்கள் ஏவும் ஏவல்களைச் செய்து அவர்களிடம் உதவி பெற்றுக் கற்றல்

வேண்டும். பிச்சை எடுப்பது தான் அவமானத்திற்குரியது. கல்வி கற்கத் தொண்டு துரவு செய்வது போற்றுதற்குரியது. அதனால் ஒவ்வொருவரும் தன்னால் முடிந்தளவு கற்றல் வேண்டும். கற்பதற்கு வயது வித்தியாசம் இல்லை. ஒருவன் சாகும்வரை அரிய நூல்களைத் தேடிக்கற்றல் வேண்டும்”

“முல்லைவனத்தில் பன்றி ஒன்று வாழ்ந்து வந்தது. அது மழைக்கும் கூடப் பாடசாலையில் ஒதுங்கியது கிடையாது. அதனால் அது தனது பிள்ளைகளையும் பாடசாலைக்கு அனுப்பவில்லை. காட்டில் அலைந்து திரிந்து களவெடுத்து வாழ்ந்து வந்தது. அதற்கு ஐந்து சகோதரிகள் இருந்தனர். அவர்களும் பெரிதாகப் படிக்கவில்லை. அதனால் மிகவும் வறுமையில் வாழ்ந்தனர்”

“ஒருநாள் பட்டணத்திற்குச் சென்ற பன்றி ஓர் அதிஷ்ட இலாபச் சீட்டை வாங்கி வந்தது. அடுத்த வாரக் குலுக்கலில் அதற்கு முதலாம் பரிசாகப் பத்து இலட்ச ரூபா கிடைத்தது. பன்றிக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சி உண்டானது. பணம் வந்ததும் அதன் இனத்தவர்களும் நண்பர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். பன்றி தனது இனத்தவர்களைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. குறிப்பாகத் தனது சகோதரிகளையும், பிள்ளைகளையும் அது தனது வீட்டுக்கு வரவேண்டாம் என்று சொன்னது”

“தீயவர்கள் பலர் பன்றியுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். அவர்களின் தீய சொற்களும் செயல்களும் பன்றியைக் கவர்ந்தது.

அதனால் அது அவர்களுடன் சேர்ந்து குடித்து வெறித்துக் கும்மாளமடித்தது”

“அதன் சகோதரியின் கணவன் விபத்தொன்றில் அகப்பட்டு வைத்தியசாலையில் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்டு உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு உடனடியாக இரத்தம் ஏற்றுதல் வேண்டும் என்று வைத்தியர்கள் கூறினர். அதற்குப் பத்தாயிரம் ரூபா தேவை”

“பன்றியின் சகோதரி பன்றியிடம் சென்று தனது கணவனின் நிலையைக் கூறிப்பணம் கேட்டது. அதற்குப் பன்றி சொன்னது ; “அரசாங்க வைத்தியசாலையில் மருந்துக்கும் ஏனையவற்றிற்கும் பணம் கேட்கமாட்டார்கள். அதைவிட எனக்கு அதிஷ்ட இலாபச் சீட்டு மூலம் பணம் வராவிட்டால் என்ன செய்வாய்? யாரிடமாவது மாறுவாய், இல்லாவிட்டால் கடவுளே கதி என்றிருப்பாய். கடவுளை வணங்கு அவர் உதவி செய்வார்” என்றது”

“பன்றியின் சகோதரி பல மணிநேரம் அழுதழுது இரந்தும் பன்றி பணம் கொடுக்கவில்லை. அதனால் பன்றியின் சகோதரி சென்று விட்டது”

“பற்றியுடன் தீயவர்கள் பலர் சேர்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்காகப் பன்றி கணக்கு வழக்கின்றிச் செலவுசெய்தது, பன்றியின் நண்பணான நரிக்கு ஒரு நாள் நெஞ்சு வலி வந்து

விட்டது. நரி அரசாங்க வைத்தியசாலைக்குச்செல்ல விரும்பியது. ஆனால் பன்றி அதை விரும்பாது அதைத் தனியார் வைத்தியசாலையில் சேர்த்து விட்டுத் தினமும் மூன்று முறை மோட்டார் வாகனத்தில் சென்று நரியைப் பார்த்து அதற்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கிக் கொடுத்தது. பின் அது நன்றாக மது அருந்தி விட்டு மோட்டார் வாகனத்தில் தனது வீட்டுக்கு வரும் போது மோட்டார் வாகனம் தடம் புரண்டு பன்றிக்குப் பெருங் காயம் ஏற்பட்டது. அதனால் அது பல நாட்கள் வைத்தியசாலையில் தங்கியிருந்து சிகிச்சை பெற்றது. அதனால் அன்பானவர்களே, கல்வியறிவில்லாதவர்களிடம் பொருள் சேர்ந்தால் அது பொதுவான இடத்தில் நிற்கும் மாமரமானது நிறைய் காய்த்துத் தன் மேற் பிறர் எறியும் கற்களை ஏற்றுத் துன்பமடைவதைப் போன்றதாகும். கற்காத இழிந்த மனம் படைத்தவர்கள் தம்மை விட இழிவாக நடப்பவர்களுடன் தான் விரும்பிச் சேர்வார்கள். அவர்களுக்குத் தான் உதவுவார்கள். கல்வியறிவுள்ளவன் தான் தன்னிடம் சேரும் பணத்தின் பெறுமதியை உணர்ந்து தானும் அனுபவித்துப் பிறருக்கும் உதவிசெய்வான்.” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**தொன்மையின் மாண்ட துணிவொன்றும் இல்லாதார்
நன்மையின் மாண்ட பொருள் பெறுதல் - இன்னொலிநீர்
கன்மேல் இலங்கும் மலைநாட! மாக்காய்த்துத்
தன்மேல் குணில் கொள்ளுமாறு.**

அறிவற்ற வர்கள் செல்வம் பெற்றால் சம்பந்தப்படாத தீயவர்கள் அவரை வருத்தி அதனைப் பறித்து உண்பர். அத்துடன் அவர்கள்

அப்பணத்தால் பெரும் துன்பம் அடைவர். “மாக் காய்த்துத் தன்மேல் குணில் கொள்ளுமாறு’ என்பது பழமொழி.

31

“அன்பானவர்களே, யாராக இருந்தாலும் குற்றச் செயல்களைச் செய்யக்கூடாது. காக்கும் கடவுளான திருமாலே, இன்னென்ன காலத்தில் இன்னென்ன குற்றங்களைச் செய்தார் என்று உலகத்தவர்கள் எப்பொழுதும் எடுத்துச் சொல்வதைக் காண்கின்றோம். சகல வல்லமைகளும் கொண்ட காத்தற் கடவுளையே குற்றஞ் சொல்லும் உலகம் மக்களை விடுமா..? உயர்ந்தவர்களால் செய்யப்படும் குற்றங்கள் வெள்ளை எருதின் முதுகின் மீது சுட்ட குறியைப் போல எல்லோருக்கும் தெளிவாகத் தெரியும். அதனால் யாரும் குற்றச் செயல்களில் ஈடுபடலாகாது. அதிலும் பெரியவர்கள் குற்றஞ் செய்யக்கூடாது”

“வேதவனத்தில் வாழ்ந்த யானை ஒன்று மிகுந்த ஒழுக்கத்துடன் வாழ்ந்து வந்தது. அது காலையில் எழுந்தவுடன் காட்டிற் பாயும் அருவியிற் சென்று குளிக்கும். அதன் பின் காட்டில் மலர்ந்திருக்கும் பூசைக்குரிய மலர்களைப் பறிக்கும். பின்தனது தும்பிக்கையுள் நீரை உறிஞ்சிக் கொண்டு வந்து காட்டின் மத்தியில் நிற்கும் ஆலமரத்தின் கீழ் வீற்றிருக்கும் சிவலிங்கத்திற்கு அபிஷேகம் செய்யும். பின் தான் கொண்டு வந்த மலர்களை மாலையாகத் தொடுத்துச் சிவலிங்கத்திற்குப் போடும்”

“அதன் பின் பூசை செய்யும். சிவலிங்கத்தை வணங்கவும், யானையின் பூசையைப் பார்க்கவும் அக்காட்டில் வசிக்கும் மிருகங்களும் அயற்காடுகளில் வசிக்கும் மிருகங்களும் வரும். வரும் போது மிருகங்கள் மலர்கள், தேங்காய், வெற்றிலை, பாக்கு, தட்சணையாகப் பணம் என்பவற்றைக் கொண்டு வரும். யானை மிகவும் சிறப்பாக அர்ச்சனை செய்து கொடுக்கும். அத்துடன் சோதிடமும் சொல்லும். விஷேட நாட்களில் சமயப்பிரசங்கங்களும் செய்யும். அதன் பிரசங்கத்தைக் கேட்கப் பெருந்திரளாக மிருகங்கள் கூடும்”

“மரத்தடியில் இருக்கும் சிவலிங்கத்திற்கு ஒரு சிறிய கோயிலைக் கட்ட யானை விரும்பியது. அது தனது எண்ணத்தை மற்றைய மிருகங்களுக்குக் கூறியது. மிருகங்கள் எல்லாம் அதற்குச் சம்மதித்தன. கோயில் வேலை ஆரம்பித்தது. மிருகங்கள் யாவும் பணம், பொருள் என்பவற்றைக் கொடுத்ததோடு தாமும் சேர்ந்து வேலை செய்தன”

“யானையின் மகனுக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. அதன் பின் யானை தனது மகனுக்கு ஒரு வீடு கட்டியது. பன்றிக்கு யானையைப் பிடிப்பதில்லை. அதனால் அது எப்பொழுதும் யானையைக் குறை கூறிக் கொண்டேயிருக்கும். அப்படியான பன்றிக்கு யானை வீடு கட்டுவது பொறுக்கவில்லை. அது கோயிற் காசில் தான் வீடுகட்டுகிறது என்று கதையைக் கட்டி விட்டது. அக்கதை நூலைந்து தினங்களுள் அக்காட்டுக்குள்ளும்,

அயற்காடுகளிலும் பரவியது. பல மிருகங்கள் யானை அப்படிச் செய்யமாட்டாதென்று கூறின. சில மிருகங்கள் அதை நம்பின”

“ஒரு நாள் அயற் காட்டிலிருந்து வந்த எருமையொன்று பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, தேங்காய், கற்பூரம் ஆகிவற்றைக் கொண்டு வந்து தேங்காயை அடித்து விட்டுப் பழம், பாக்கு, வெற்றிலையை யானையிடம் கொடாது மரத்தின் கீழ்ப்படைத்து விட்டுக் கர்ப்பூரம் கொழுத்தி வணங்கி விட்டுச் சென்றது. அதைக் கண்ட குதிரை, யானைக்குச் சொன்னது ; “குருவே, தாங்கள் கோயிற் பணத்தைக் கையாடுவதாகப் பன்றி சொன்னதை இக்காட்டில் உள்ள மிருகங்களும் அயற்காடுகளில் உள்ள மிருகங்களும் நம்புகின்றன. இக்காட்டில் வாழும் மிருகங்கள் பல தீமைகளைச் செய்கின்றன. எனினும் அவை வெளியே தெரிவதில்லை. நீங்கள் பெரியவர். அதனால்தான் வெள்ளை எருதின் மேற்சட்ட குறியைப் போல எல்லோருக்கும் தெரிகிறது. நீங்கள் குற்றமற்றவர் என்பது நல்லவர்களுக்குத் தெரியும். அதைத் தீயவர்களுக்கு உணர்த்துங்கள்” என்றது”

“மகனே, நான் குற்றஞ் செய்யாதவன். பன்றி தனக்குள்ள ஆத்திரத்தைத் தீர்க்கவே இவ்வாறு சொல்கிறது. அதைத் தீயவர்கள் நம்புகின்றனர். நான் நல்லவன் என்பதைக் காலம் தான் சொல்ல வேண்டும். காலம் வரும்போது அது தானாகத் தெரியவரும். நான் எல்லோரையும் அழைத்துச் சொன்னாலும் நம்பாதவர்கள் நம்பமாட்டார்கள். அதனால் கடவுளிடம் தினமும் சொல்கிறேன்.

அவர் எனதும் மற்றவர்களினதும் துன்பத்தை நீக்கி நீதியை நிலைநாட்டுவார்” என்றது யானை”

“சில தினங்களின் பின் பன்றி இரவில் வரும் போது காட்டில் உள்ள ஆழமான கிணற்றில் விழுந்து விட்டது. அதை அறிந்த மிருகங்கள் கிணற்றைச் சூழ்ந்து நின்றன. அவற்றால் கிணற்றில் விழுந்த பன்றியைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. அப்போது அங்கே வந்த யானை காட்டுக் கொடிகளை அறுத்துக் கயிறுபோலத் திரித்துத் தனது தும்பிக்கையில் ஒரு பகுதியைப் பிடித்துக் கொண்டு மறுபகுதியைக் கிணற்றில் விட்டு விட்டுக் குரங்கை அழைத்துச் சொன்னது ; “குரங்காரே, கொடியைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றில் இறங்கிப் பன்றியைக் கயிற்றால் கட்டி விட்டு ஏறும். நான் தூக்குகிறேன்” என்றது”

“குருவே , தங்களைப் பற்றிக் கூடாமல் எந்நாளும் கூறித்திரியும் பன்றியை நான் காப்பாற்ற உதவ மாட்டேன். தீயவர்கள் வாழ்வது தீது. அதனால் அது இறக்கட்டும்” என்றது. குரங்கு”

“மகனே, தீயவர்கள் தீமை செய்கிறார்கள் என்பதற்காக நல்லவர்களும் தீயசெயல்களைச் செய்யலாமா? தீயசெயல்களை அஞ்சாது செய்த பன்றிக்குத் தானே தீமை வந்தது. அதை விலக்குவது நல்லவர்களது கடன். எனக்காக நீ கிணற்றில் இறங்கு” என்றது யானை”

“குரங்கு மறுபேச்சின்றிக் கிணற்றில் இறக்கிக் கொடியால் பன்றியைக் கட்டியதும் யானை அதைத் தூக்கியது. மேலே வந்த பன்றி நன்றிப் பெருக்குடன் யானையை விழுந்து வணங்கிவிட்டுச் சொன்னது ; “குருவே, நான் உங்கள் மீதுள்ள பகையால் தான் அப்படிச் கூறினேன். என்னை மன்னியுங்கள்” என்றது” அன்பானவர்களே, பகையிருந்தாலும் பெரியவர்களைப் பற்றிப் பொய்யாகக் கதைக்கக் கூடாது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**நிரைதொடி தாங்கிய நீடோள்மாற் கேயும்
உரையொழியா வாகும் உயர்ந்தோர்கட் குற்றம்
மரையா கன்றூட்டும் மலைநாட! மாயா
நரையான் புறத்திட்ட சூடு.**

பெரியோர்கள் செய்த குற்றம் நிலவில் களங்கம் தெரிவதைப் போலவும், வெள்ளை எருதில் குறி தெரிவது போலவும் தெரியும். அதனால் பெரியவர்கள் குற்றஞ் செய்யக்கூடாது. “மாயா நரையான் புறத்திட்ட சூடு” என்பது பழமொழி.

32

“அன்பானவர்களே. செல்வந்தர்கள் செல்வத்தை மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அத்துடன் தானும் அனுபவித்தல் வேண்டும். செல்வம் முன்செய்த தான தர்மப் பயனாலே தான் ஒருவரை வந்தடைகிறது. அப்படி வந்தடைந்த செல்வத்தைத் தானும் அனுபவித்துப் பிறரும் அனுபவிக்கும் வகையில் உபயோகப்படுத்தாது பாதுகாக்கப்படும் செல்வத்தால்

பெரும் துன்பந்தான் வந்து சேரும். பொருள் இல்லாதவனின் குறைகளைப் பொருள் உள்ளவன் தீர்த்து வைத்தல் வேண்டும். அவன் அப்படித் தீர்த்து வைத்தானேயானால் அத்தீர்வானது அவனுக்கு ஏற்படும் சகல துன்பங்களையும் தீர்த்து வைக்கும். தான் பெற்ற உணவைத் தன்னோடு சேர்ந்தவர்களுடன் பகிர்ந்துண்பவர்களுக்கு வாழ்வில் பசியே வராது என்று பெரியவர்கள் கூறுகின்றனர். பற்றற்று வாழும் பெரியவர்களிடங் கூடத் தேவைக்கு அதிகமான பொருள் சேர்ந்தால் அதனால் துன்பங்கள் தான் வந்து சேரும்.”

“நாவல் நகரில் அருணாசலம் என்றொரு பெரியவர் இருந்தார். அவரிடம் பெருந்தொகையான விளைநிலங்கள் இருந்தன. அவற்றிலிருந்து பெரும் வருமானம் வந்து கொண்டிருந்தது. அதை விட வர்த்தகத்தின் மூலமும் அவர் பெரும் பொருளைச் சம்பாதித்தார். அவரிடம் பொருட்களை ஏற்றி இறக்க ஏராளமான கப்பல்கள் இருந்தன. இருப்பினும் பொருளின் மீதுள்ள ஆசையால் அவர் பொருளைப் பிறருக்கு ஈயாது பாதுகாத்து வந்தார். அவரது மனைவி பிள்ளைகளுக்கு விலை உயர்ந்த உடு பிடவைகளை, ஆபரணங்களைக்கூட வாங்கிக் கொடுக்க மாட்டார். தான தருமங்கள் செய்ய மாட்டார்”

“அதே ஊரில் வாதவூரன் என்றொரு தனவந்தன் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் அருணாசலத்திற்கு நேர்மாறானவர். தனது உழைப்பின் பெரும் பகுதியைத் தான தர்மம் செய்து விடுவார்.

மனைவி பிள்ளைகள் ஆசைப்பட்டுக் கேட்பவற்றை வாங்கிக் கொடுப்பார். அவர் மறுநாள்த் தேவைக்கெனச் சேமித்து வைப்பதில்லை”

“அவ்வூர் அரசன் பேராசை மிக்கவன். அவன் அருணாசலத்தின் பத்துக் கப்பல்களையும் நாட்டின் அவசியதேவை கருதிச் சுவீகரிப்பதாகச் சொல்லி எடுத்து விட்டான். அதற்கான நஷ்டஈடு தரப்படும் என்று சொல்வான். ஆனால் கொடுக்க மாட்டான். அவனைப் போலக் குதிரைப் படைத்தளபதியும் தீயவன். அவனும் படை வீரர்களும் ஒரு நாள் முகமூடியணிந்து அருணாசலத்தின் வீட்டுக்குள்ச் சென்று அவர் வைத்திருந்த பொருட்களையெல்லாம் கொள்ளையிட்டுச் சென்று விட்டனர்”

“அருணாசலம் மிகவும் வறுமைப்பட்டுப் போனார். அவருக்கு உண்ண உணவு கூடக் கிடைப்பதில்லை. அவர் வாதவூரனிடம் வந்து தனது நிலையைக் கூறி அமுதார்”

“அருணாசலம், பொருள் வரும்போது அதை மற்றவர்களின் தேவைகளுக்குக் கொடுத்துதவ வேண்டும். இரப்பவர்களுக்கு ஈய வேண்டும். அது போலத் தர்மத்திற்குட்பட்டுத் தான் தேடிய பொருளைத் தான் நன்றாக அனுபவிக்க வேண்டும். அது தான் பொருள் பெற்றவன் சேமிக்கும் முறையாகும். முன் செய்த நல்வினைப் பயனால் தான் ஒருவனுக்குப் பொருள் வந்து சேர்கிறது. அந்த நல்வினைப் பயன் தொடர்ந்து உதவ வேண்டுமானால் நாம்

வாழும் போது தர்மம் செய்ய வேண்டும். தர்மம் செய்யப்படும் பொருட்கள் சேமிக்கப்பட்டுத் தர்மம் செய்தவன் துன்பப்படும் போது வந்து சேரும்”

“எனக்கு விவசாய நிலங்கள் மூலமும் வர்த்தகத்தின் மூலமும் பெரும் இலாபம் கிடைக்கிறது. அதைச் சேமித்து வைத்தால் உனக்கு நேர்ந்த கதிதான் எனக்கும் நேர்ந்திருக்கும். அரசன் கொடியவனானால் அவனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களும் கொடியவர்களாகி மக்களைத் துன்புறுத்துவர். சென்ற வாரம் எம்மூரில் ஆச்சிரமமடைந்துச் சமயத் தொண்டுகள் செய்து வரும் சுவாமி நிர்மலானந்தாவின் ஆச்சிரமத்தில் பல கோடி ரூபா பெறுமதியான பொருட்கள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. பற்றற்றுச் சமயத் தொண்டு புரிபவர்களும் பணத்தைச் சேர்த்தால் அதனால் துன்பப்படுவர். தேடும் பொருட்களைத் தர்மம் செய்தால் “அதைக் கொள்ளையிடவோ, பறிக்கவோ முடியாது. எனக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை. அரசன் பலாத்காரமாகப் பறிக்கவோ. தளபதி கொள்ளையடிக்கவோ என்னிடம் பொருள் இல்லை. நான் தான தர்மம் செய்வதால் எல்லாப் பொருளும் தேவையேற்படும் போது வந்து சேர்கின்றன” என்றார் வாதவூரன். ஆகையால் அன்பானவர்களே, பொருளைத் தானதர்மங்கள் செய்து சேமியுங்கள். அதைத் திருட முடியாது” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

காப்பிகந்து ஓடிக் கழிபெருஞ் செல்வத்தைக்
கோப்பெரியான் கொள்ளக் கொடுத்திரா தென்செய்வர்?
நீத்த பெரியார்க்கே யாயினும் மிக்கவை
மேவிற் பரிகாரம் இல்.

தம்மிடமுள்ள செல்வத்தைக் கொடுத்தும் அனுபவித்தும் வாழாது
சேமித்து வைத்தால் அதனால் துன்பங்கள் பலவும் வந்து சேரும்.
“மிக்கவை மேவிற் பரிகாரம் இல்” என்பது பழமொழி.

33 “அன்பானவர்களே, அறிவற்றவர்களின் சபையிற்
கலந்து அவர்களோடு வீண் வார்த்தைகள் பேசித் தர்க்கிப்பவர்கள்
அறிஞர்கள் கூடியிருக்கும் சபையிலே புகுந்து, அறிஞர்களின்
கருத்துக்கு ஒவ்வாத கருத்துக்களைக் கூறி அவர்களை இகழ்ந்து
பேசுவது தற்கொலை செய்வதற்குச் சமனானது. அது மிளகின்
புளுவை உண்டு இறப்பதை ஒக்கும். அறிஞர்களின் வாக்கைப்
போற்றி நடப்பது, போற்றி நடப்பவனுக்குப் பெரும்பாதுகாப்பாகும்.
அதை மீறி அவர்களை அவமதித்தால் நீங்காத துன்பங்கள் பலவும்
உண்டாகும். எண்ணினால் எண்ணியவுடன் பகைவரைத் தமது
அறிவால் வெல்லக்கூடிய ஆற்றலுள்ள பெரியவர்கள் தம்மை
மதியாது எதிர்ப்பேச்சுப் பேசுபவர்களின் கர்வத்தை அடக்காமல்
விடமாட்டார்கள். வலிமையும் அறிவும் மிக்கவர்களுடன் நன்கு
நிதானித்தே பேசுதல் வேண்டும்”

“சுவர்ண வனத்தின் அரசனான சிங்கம் பெரும் அறிவாளி. அது கற்க வேண்டிய நல்ல நூல்களையெல்லாம் கற்றிருந்தது. அதனால் அது அக்காட்டில் வாழும் சகல மிருகங்களும் பறவைகளும் பூச்சி புழுக்களும் நன்றாகக் கற்க வேண்டும் என்று விரும்பிப் பல உயர் பாடசாலைகளையும் நூல் நிலையங்களையும் அமைத்தது. அப்பாடசாலைகளுக்குப் பொறுப்பானவர்களாகப் பெருங்கல்வி மாண்களை நியமித்தது. அதனால் அக்காட்டில் அடிக்கடி பட்டிமன்றங்களும், கவிதை அரங்குகளும், சொற்பொழிவுகளும் இடம் பெற்றன”

“யானை, குதிரை, எருது, முயல் போன்ற மிருகங்களும் கிளி, மைனா, புறா போன்ற பறவைகளும், சாரைப்பாம்பும் பெரும் அறிஞர்கள். எலி, பன்றி, ஒட்டகம், எருமை போன்ற மிருகங்களும் கொக்கு, வெளவால், காகம் போன்ற பறவைகளும், நாகபாம்பு, நத்தை போன்றனவும் பெரிதாகக் கற்காதவர்கள். ஆனால் தாம் தாம் பெரிய அறிவாளிகள் என்று தாமே கூறிக் கொள்பவர்கள். பன்றி அவர்களின் சபையில் அடிக்கடி நூல்களுக்குத் தவறான உரைகள் சொல்லித் தாக்கப்பட்டு அவமானப்படும். அத்துடன் அறிஞர்கள் சபையிலும் தோன்றிக் குதர்க்கவாதம் செய்யும். அதனால் அறிஞர் சபையில் உள்ளவர்கள் பன்றியை வெறுத்தனர்.”

“சிங்கம் தனக்கோர் இலக்கிய ஆலோசகர் தேவையென விளம்பரப்படுத்தியது. அதற்கு அரமதிப்பு உயரிய சம்பளமும் கொடுக்கப்படும் என்றும் விளம்பரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

அறிஞர் சபையில் உள்ளவர்களிலும் பார்க்க அது தகுதி குறைந்த பதவியென நினைத்த பெரும் அறிஞர்கள் அப்பதவிக்கு விண்ணப்பிக்கவில்லை. இலக்கிய விழாக்களை நடத்தல், கலைஞர்களுக்கு உதவி செய்தல், பாராட்டு விழா ஒழுங்குகளைக் கவனித்தலே இப்பதவியின் கடமையாகும்”

“ பன்றியும் காகமும் அப்பதவிக்கு விண்ணப்பித்தன. பன்றி, சிங்கம் தனக்குத்தான் அப்பதவியைத் தரும் என்று சொல்லிக் கொண்டு திரிந்தது. ஒரு நாள் சிங்கம் யானையையும் குதிரையையும் எருதையும் அழைத்து அப்பதவிக்குத் தகுதியானவர் யார்?” எனக் கேட்டது”

“யானை சொன்னது ; “அரசே, பன்றி கற்றாலும் அது விளங்கிக் கொள்வதில்லை. அறிவில்லாத மிருகங்களுடன் முரண்படுவது போல அறிஞர்களடனும் முரண்பட்டு அவர்களை இழித்துரைக்கிறது. அதற்கு மதிப்பான ஒரு பதவி கொடுத்தால் அது எவரையும் மதிக்காது. அதனால் காகத்திற்கு அப்பதவியைக் கொடுங்கள்” என்றது. அதைக் குதிரையும் எருதும் ஆமோதித்தன. அதனால் அப்பதவி காகத்திற்கு வழங்கப்பட்டது”

“பன்றி, யானையிடம் வந்து; “சிங்கம், காகத்திற்குப் பதவி கொடுத்தது பிழை” என்றது. அதற்கு யானை சொன்னது ; “அறிஞர்கள் அடக்கமாக இருத்தல் வேண்டும். நீ யாரையும் மதிப்பதில்லை. அறிவுடைய பெரியவர்களை மதிக்காமல் விடுவது

மிளகின் புளுவை உண்பதைப் போன்றது” என்றது. ஆகையால் அன்பானவர்களே, அறிவிற் சிறந்து விளங்கும் பெரியவர்களைப் பகைப்பது தற்கொலைக்குச் சமமானது. மிளகின் புளு என்பது நச்சுப் பொருள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**அல்லவையுள் தோன்றி அலவலைத்து வாழ்பவர்
நல்லவையுள் புக்கிருந்து நாவடங்கக் கல்வி
அளவிறந்து மிக்கார் அறிவெள்ளக் கூறல்
மிளகுளு வுண்பான் புகல்.**

மிளகின் புளுவை உண்பவன் இறப்பான். அது போல பெரியவர்களைப் பகைத்தவனும் அழிவான். “**மிளகுளு உண்பான் புகல்**” என்பது பழமொழி.

34

“அன்பானவர்களே, ஒவ்வொருவரும் தத்தமது தகுதிகளை அறிந்த பின்பே மற்றவர்களை எதிர்க்க முயல வேண்டும். வந்துள்ள துன்பத்தைப் போக்கி இனித் துன்பம் என்பது வராதவண்ணம் முன்னதாகவே தெரிந்து காக்கின்ற தன்மையுள்ள அறிவு நிறைந்த பெரியவர்களை எதிர்க்கும் போது மிகவும் கவனமாக இருந்தாலும் பாதிப்பு எதிர்ப்பவர்களுக்குத் தான் உண்டாகும். தன் நிலையை உணராது பெரியவர்களிலும் பார்க்கத் தாம் வலிமையானவர்கள் என்று நினைத்துப் பெரியவர்களுடன் மோதுபவர்களின் குடும்பமும் மோதுபவர்களுடன் சேர்ந்து அழிந்து விடும். இப்படியான அறிவிலிகள் நடக்க முடியாத முடவன் ஒருவன் யானையுடன் மோதி அழிவதைப் போல அழிந்து விடுவார்கள்”

“வேதவனம் என்ற காட்டில் வாழ்ந்த யானை கடவுள் பக்தி நிறைந்தது. அக்காட்டில் வாழும் எல்லா மிருகங்களுக்கும் பாரபட்சம் காட்டாது உதவி செய்வது. அது பெரும் அறிவாளி. அதனால் அக்காட்டில் உள்ள மிருகங்களும் அயற் காட்டில் உள்ள மிருகங்களும் தமக்கு விளங்காதவற்றை யானையிடம் வந்து கேட்டுச் செல்லும்”

“வேதவனத்தில் ஓர் எருமை வாழ்ந்து வந்தது. அது பண்டிதர் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தமையால் கர்வங்கொண்டு ஏனைய மிருகங்களை ஏளனம் செய்து வந்தது. கற்காத மிருகங்களைக் கண்டால் அது மறித்து வைத்து இலக்கியம் சம்பந்தமான கேள்விகளைக் கேட்கும். அதற்குப் பயந்த கற்காத மிருகங்கள் எருமையைக் கண்டால் பயப்பட்டன. அது நிற்கும் திசைப் பக்கம் செல்லாது ஒளித்துக் சென்றன. அதைப் பலவீனமாகக் கருதிய எருமை மிருகங்களைத் தேடிச் சென்று கேலி செய்து வந்தது”

“அதைப் பற்றி மிருகங்கள் இடைக்கிடை ஒன்று கூடிக் கதைக்கும். ஒரு நாள் பன்றி ஒன்றைக் கண்ட எருமை சொன்னது ; “ஏ, அற்ப பிராணியே அறிவுக்குக் கூடக் கற்காமல் வாழ்கிறாயே உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா? அறிவுள்ளவர்களுக்குத் தான் முகத்தில் கண்கள் உள்ளன. அறிவிலிகளின் முகத்தில் உள்ளவை கண்களல்லப் புண்கள். அதனால் நீ படிக்காவிட்டாலும் உனது

பிள்ளைகளைப் படிப்பீ. உன்னைப் போல அவையும் சேற்றில் படுத்திருக்கின்றன” என்றது”

“அதனால் பன்றி தனது குட்டிகளை அழைத்துக் கொண்டு யானையின் வீட்டுக்குச் சென்று சொன்னது ; ‘ஐயா, என்னையும் எனது பிள்ளைகளையும் எந்நாளும் எருமை கேலி செய்கிறது. அதனால் அவைக்குக் கல்வி கற்பியுங்கள்” என்றது”

“பன்றியின் கோரிக்கையை யானை ஏற்றுப் பன்றிக்குட்டிகளுக்குக் கல்வி கற்பித்தது”

“அதைக்கேள்விப்பட்ட எருமை , யானை மீது கோபம் கொண்டது. அது ஒரு நாள் யானையைக் கண்ட போது சொன்னது ; “ யானையே, உனக்குக் கற்றும் அறிவு இல்லை. மலத்தை உண்டு எவ்வேளையிலும் சேற்றுள்ப் படுத்துருளும் பன்றியை உயர் சாதிக்காரனாக நீ வீட்டில் அனுமதிக்கலாமா...? நீ குளித்துச் சிவ பூசை செய்பவன். சைவ உணவு வகைகளை உண்பவன். பன்றி குளித்தறியாதது. மலத்தையும் பூச்சிபுழுக்களையும் சிறு சிறு விலங்குகளையும் உண்பது. அவற்றிற்குப் பணத்துக்காகவா கற்பிக்கிறாய்? “ என்று கேட்டது”.

“அதைக் கேட்டதும் யானைக்குக் கோபம் வந்தது. அதைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு சொன்னது ; ‘எருமையாரே, நீரும் சேற்றில் தான் எந்நேரமும் படுத்திருக்கிறீர். கல்வி கற்க விரும்பும்

யாரும் கல்வி கற்கலாம். அறியாமையினால் தான் ஒவ்வொருவரும் தீயசெயல்களில் ஈடுபடுகின்றனர். கல்வி கற்றால் அறியாமை நீங்கும். இப்பொழுது பன்றிக்குட்டிகள் குளித்து நீறு அணிந்து சுத்தமாக வருகின்றன. அவை இப்பொழுது சைவ உணவுகளையே உண்ணுகின்றன. கற்ற உமக்கு நான் இவை பற்றிக் கூற வேண்டியிருக்கு. இனிமேல் இப்படிக்கதைக்காதீர்” என்றது”

“யானையின் வார்த்தைகள் எருமைக்குக் கோபத்தை வரவழைத்தது, அது கோபத்துடன் சொன்னது; “உமக்குக் கதைக்கப் பேசத் தெரியாதது போல நல்ல முறையில் நடந்து கொள்ளவும் தெரியாது. சமூக வழக்கினைச் சொன்னால் எதையோ உபதேசம் செய்கிறீர். எனக்கு வரும் கோபத்திற்கு உம்மை எனது கூரிய பெரிய கொம்பால் குத்திக் கிழித்து விடுவேன்” என்றது”

“யானை, எருமையுடன் கதைக்கப்ப பிடிகாததால் அது சென்றது. அதைக் கண்ட எருமை யானை தன்னை அவமதிக்கிறது என நினைத்து அதைத் தாக்க வீராவேசத்துடன் சென்றது. அதை உணர்ந்த யானை தனது தும்பிக்கையால் எருமையை அடித்தது. அந்த அடியால் எருமையின் கொம்புகள் உடைந்தன. யானை அதைத் தூக்கித் தனது காலின் கீழ்ப் போட்டு விட்டுக் காலை உயர்த்தியது”

“ஐயா, நண்பரே, இதற்கெல்லாம் கோபிக்கிறீரா?, நான் சொன்னது பிழையானால் என்னை மன்னித்து விடும்” என்றது.

வெருட்டுவதற்காக அப்படிச் செய்த யானை எருமையை விட்டது. ஆகவே அன்பானவர்களே, பலமுள்ளவர்களிடமும், அறிவுள்ளவர்களிடமும் பழகும் போது அவதானமாக இருங்கள்” யோசித்தும் கதையுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

கற்றாற்று வாரைக் கறுப்பித்துக் கல்லாதார்

சொற்றாற்றுக் கொண்டு சுனைத்தெழுதல் - எற்றெனின்

தானும் நடவான் முடவன் பிடிப்பூணி

யானையோ டாடல் உறவு.

முடவன் யானையோடு போராடினால், அவன் யானையால் கொல்லப்படுவான். அதுபோலக் கயவர்கள் பெரியவர்களுடன் பகைத்தால் அவமானப்படுவர். “முடவன் பிடிப்பூணி யானையோடாடல் உறவு” என்பது பழமொழி.

35

“அன்பானவர்களே, முன்பு செய்த நல்வினைப் பயன் பின்பு வந்து சேரும் என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். ஒருவன் இளமையில் உணக்கத்துடனும் கவனத்துடனும் அக்கறையுடனும் கற்றானேயானால் அக்கல்வி அவனுக்குக் காலம் முழுவதும் இன்பத்தைக் கொடுக்கும். உழைக்கத் தொடங்கும் போது சேமிப்பவன் பின் பெரும் தனவந்தனாக மாறுவான். அது போல முன்பு நற்செயல்கள் பலவற்றைச் செய்தவன் பின்பு அதை அனுபவிப்பான். இதைத்தான் வேதங்களும் உபநிடதங்களும் சாத்திர நூல்களும் கூறுகின்றன. ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் சந்தர்ப்பங்களை நல்ல முறையிற் பயன்படுத்தி வாழ்வின்

இலட்சியங்களை அடைதல் வேண்டும் விதியென்பது நாம் முன்பு செய்யும் செயல்களால் உண்டாக்கப்படுவது. வாழும் போது செய்யும் செயல்களின் நன்மை தீமைகளே எம்மை வந்தடைகின்றன.”

“முல்லை வனத்தில் வாழ்ந்த யானை ஒன்று மிகவும் வறியது. அது தான் பாடுபட்டு உழைக்கும் பொருட்களை இரப்பவர்களுக்குக் கொடுத்து விடும். அதனால் அதன் குடும்பத்திற்கு எப்பொழுதும் பற்றாக்குறை இருக்கும். எனினும் அது அதைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. அது தனது குட்டிகள் ஐந்தையும் கற்பித்தது. குட்டிகள் மிகவும் ஆர்வத்துடன் கல்வி கற்றன. அதன் மூத்த யானைக் குட்டி வைத்தியருக்குப் படித்தது. அன்று பரீட்சைக்குப் பணம் கட்ட வேண்டிய இறுதி நாள். யானை தான் சேமித்து வைத்த பணத்தை எடுத்துத் தனது குட்டிக்குக் கொடுக்க வைத்தது. அப்போது வாசலில் பன்றியொன்று வந்து யானையைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தது”

“யானை வெளியே வந்ததும் பன்றி சொன்னது ; “அண்ணா, எனது கணவர் நோயால் மிகுந்த துன்பப்படுகிறார். வைத்தியர்கள் உடனே மருந்து வாங்கி வரும்படி மருந்தின் பெயரை எழுதித் துண்டு தந்திருக்கிறார்கள். அதன் விலை மூவாயிரம் ரூபா. என்னிடம் அவ்வளவு பணம் இல்லை. அந்த மருந்தை ஏற்றாவிட்டால் எனது கணவர் இறந்து விடுவார் என்று வைத்தியர் கூறினார்” என்று அழுதது”

“யானையிடம் பரீட்சைக் காசைத் தவிர வேறு பணம் இருக்கவில்லை. அன்று பணம் கட்டாவிட்டால் யானைக்குட்டி பரீட்சை எழுத முடியாது . ஐந்து வருடங்கள் கஷ்டப்பட்டுப் படித்த குட்டி பரீட்சை எழுதாவிட்டால் அதனால் பெருந்துன்பங்கள் உண்டாகும். உள்ள பணத்தைக் கொடுக்கா விட்டால் பன்றி இறந்துவிடும். அது மகா பாவம் என்று எண்ணித் தனது மகனின் பரீட்சைக் காசைக் கொடுத்தது யானை”

“அன்று முழுவதும் யானை பெருந் துன்பப்பட்டது. அதனால் சாப்பிடக்கூட முடியவில்லை. காட்டில் இருந்த சிவன்கோயிலுக்குச் சென்று சிவனை வழிபட்டபடி இருந்தது. அதன் கண்களால் கண்ணீர் பெருகியபடி இருந்தது”

“மாலையானதும் குட்டி யானை தகப்பனைத் தேடிச் சிவன் கோயிலுக்கு வந்தது; “அப்பா, நீங்கள் வழமையாகப் பணத்தை என்னிடம் தான் தருவீர்கள். இன்று நீங்களே பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று பரீட்சைப் பணத்தைக் கட்டியதாகப் பல்கலைக் கழகப் பதிவாளர் சொன்னார். மிகவும் மகிழ்ச்சி அப்பா. ஊரவர் உங்கள் கைராசியை மெச்சிப் புகழ்வர். அதனால் நான் இம்முறை மிகவிஷேட சித்தியைப் பெறுவேன்” என்றது குட்டி”

“யானைக்கு வியப்பாக இருந்தது. அதிர்ச்சியுடன் அது சிவனைப் பார்த்தது. சிவன் யானை உருவில் காட்சி கொடுத்தார்.

சிவனே, நீயா என் உருவிற சென்று பணத்தைக் கட்டினாய்? என்று அமுதது யானை”

“அப்பொழுது பன்றிஅ ங்கேவந்து சொன்னது ; “ அண்ணா, மருந்து வாங்கிக் கொடுத்தேன். அவருக்கு இப்பொழுது நல்ல சுகம். எனது தாலியைக் காத்த நீங்களும் உங்கள் குடும்பமும் எந்தக்குறையுமில்லாமல் வாழ்வீர்கள்” என்று வாழ்த்தியது பன்றி.

“இரண்டு வருடங்கள் கழிந்தன. யானையின் குட்டிகள் மூன்று பெரும் உத்தியோகத்தர்களாயின. இப்பொழுது யானை பெரும் தனவந்தன். ஆகவே அன்பானவர்களே, உங்களால் முடிந்தளவு நற்செயல்களைச் செய்யுங்கள். அந்நற்செயல்கள் உங்களுக்கு பிற்காலத்தில் வந்துதவும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்”

முற்பெரிய நல்வினை முட்டின்றிச் செய்யாதார்

பிற்பெரிய செல்வம் பெறலாமோ? – வைப்போடு

இகலிப் பொருள் செய்ய எண்ணியக்கால் என்னாம்?

முதலிலார்க்கு ஊதியம் இல்.

முன்பு நற்செயல்கள் செய்தவர்களுக்குப் பின்பு செல்வம் வந்து சேரும். முன்செய்த நல்வினை முதலாகவும், பின்வரும் செல்வம் அதன் ஊதியமாகவும் இருக்கும். “முதலிலார்க்கு ஊதியம் இல்லை” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே,பிற உயிர்கள் மீது அன்புள்ளவர்களாக இருப்பவர்கள் தான் கடவுள் மீதும் அன்புள்ளவர்களாக இருப்பார்கள். ஒவ்வொரு உயிரிலும் இறைவன் வீற்றிருக்கிறான் என்று நினைப்பவர்கள் தான் உயிர்களை மதித்து அதன் தேவைகளை உணர்ந்து உதவி செய்து துன்பங்களைப் போக்குவார்கள். ஏழைகளின் சிரிப்பில் தான் இறைவன் இருக்கிறான் என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். பிற உயிர்களின் மீது கொள்ளும் இரக்கம் தான் அறநெறியை வளர்ப்பது. இதை உணர்ந்தவர்கள் தான் வாழ்விற்குரிய இலட்சியத்தை அறிந்தவர்களாவர். உயிர்களுக்குச் செய்யாத சேவையால் எந்தப் பயனும் கிடைக்காது. உயிர்களுக்கு உதவாதவர்கள் கையிற் கிடைத்த முயலைக் கைவிட்டு விட்டுக் காக்கையைப் பிடிப்பவர்கள் போலாவர்”.

“நாகவனத்தில் வாழ்ந்த யானை ஒன்று அக்காட்டில் வாழும் உயிர்களின் மேல் அன்பு கொண்டது. அது பெருந் தனவந்தன். ஆகையால் அது தன்னை நாடி வந்து இரப்பவர்களுக்கெல்லாம் இரக்கும் பொருட்களைக் கொடுக்கும். காட்டு மிருகங்களின் குட்டிகள் பாடசாலைக்குச் செல்லாவிட்டால் அவற்றைப் பிடித்துப் பாடசாலைக்கு அனுப்பக் குதிரையை ஏற்பாடு செய்திருந்தது. குதிரை காடு முழுவதும் சென்று பாடசாலைக்குச் செல்லாத மிருகங்களின் குட்டிகளைக் கலைத்துப் பிடித்துப் பாடசாலைகளிற் கொண்டு சென்று விடும். அதனால் அக்காட்டில் வாழும் மிருகங்களுக்கும் அதன் குட்டிகளுக்கும் குதிரையைக் கண்டால்

பயப்படும். சில மிருகங்கள் தமது குட்டிகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பாது தம்முடன் அழைத்துச் சென்று வேலை செய்வித்துப் பணம் உழைப்பிக்கும். அப்படியானவர்களைப் பற்றிக் குதிரையானைக்குச் சொல்லும். யானை அவர்களுக்கு உதவி செய்யாது. அதனால் குதிரையைக் கண்டு அப்படியான மிருகங்கள் பயப்படும்.”

“அக்காட்டில் எருது ஒன்று வாழ்ந்து வந்தது. அது தான் உழைக்கும் நேரம் தவிர்ந்த நேரங்களில் காட்டில் உள்ள சிவன் கோயிலிலே இருந்து சிவனை வழிபடும். தேவார திருவாசகங்களை ஓதும். நீறும் உருத்திராக்க மாலையும் அணிந்து சமயப் பிரசங்கங்கள் செய்யும். ஆனால் தானதர்மம் செய்யாது. யானையைப் போன்ற தனவந்தனான எருது இரந்து வருவோருக்குப் புத்திமதிகள் கூறுமே தவிர உதவிகள் செய்யாது. அது யானையின் செயலைக் கண்டிக்கும். யானை புகழுக்காகத்தான் தான தர்மங்கள் செய்கிறதென்று சொல்லும்”

“யானை திருவிழாக் காலங்களிலும் திருநாள்கள் வருகின்ற தினங்களிலும் அன்னதானம் செய்யும். கோயிற் கட்டிடங்கள், சனசமூக நிலைக் கட்டிடங்கள், பாடசாலைக் கட்டிடங்கள் என்பவற்றைத் திருத்திக் கொடுக்கும். புதிய கட்டிடங்களைக் கட்டிக் கொடுக்கும். அரிய வகையான நூல்களை வாங்கிக் கொடுக்கும். ஆனால் எருது சிவனை வணங்கும். கோயிலுக்கு உதவிகள் செய்யும். சிவனுக்கு விதம்விதமான தங்க ஆபரணங்களையும் பட்டாடைகளையும் வாங்கிக் கொடுக்கும்.”

“அக்காட்டில் யானை இல்லாமல் எக்கருமமும் நடைபெறாது. யானைக்கு நேரமில்லாவிட்டால் அக்கருமம் யானைக்கு நேரமுள்ள நாளிலேயே நடைபெறும். எருதை அக்காட்டில் உள்ள மிருகங்கள் எவையும் மதிப்பதில்லை. வழி தெருவில் எருதைக் கண்டால், “சுவாமிக்கு நமஸ்காரம்” என்று சொல்லி விட்டு மிருகங்கள் சென்று விடும்”

“யானையின் பாட்டியார் காலமாகி விட்டார். அன்று அக்காடு அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. பெரியதொரு திருணம வைபவம் போல அக்காடு முழுவதும் அலங்கரிக்கப்பட்டது. மிருகங்கள் முப்பத்தொரு நாட்கள் முடியும் வரை யானையின் குடும்பத்தினருக்கும் அயலவர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும் இனத்தவர்களுக்கும் மூன்று வேளையும் உணவு வகைகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தன. அனுதாபக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன”

“அதன் பின் எருதின் மகனுக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. யானையின் பாட்டியின் மரணம் நிகழ்ந்த துக்கம் காரணமாகப் பல மிருகங்கள் திருமணத்திற்குச் செல்லவில்லை. சென்ற மிருகங்களும் உடனே திரும்பி வந்து விட்டன. திருமணவேலை செய்வதற்குக் கூலியாட்களைக் கூட எருதால் பிடிக்க முடியவில்லை. ஆகவே அன்பானவர்களே, நல்லொழுக்கமும் அறவாழ்வுக்கு வேண்டிய குணாதிசயங்களும் இல்லாத அறவாழ்வால் பயன் உண்டாக மாட்டாது. எனவே கடவுளை வணங்குவதோடு உயிர்களுக்கும் உதவுங்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

அற்றாக நோக்கி அறத்திற்கு அருளுடைமை
முற்ற அறிந்தார் முதலறிந்தார் - தெற்ற
முதல்விட் டஃதொழித்தோர் ஓம்பா ஒழுக்கம்
முயல்விட்டுக் காக்கை தினல்.

நல்லொழுக்கமும் உதவி செய்யும் மனப்பாங்கும் தவ ஒழுக்கத்திலும்
பார்க்கச் சிறந்த பயனைத் தரும். “முயல் விட்டுக் காக்கை தினல்”
என்பது பழமொழி.

37 “அன்பானவர்களே, தனக்குக் கீழ் வேலை செய்யும்
ஒருவனை ஏவிக் கருமாங்களைச் செய்வதை விடுத்து, அவனை
மதித்து ஓர் உதவி செய்யும் படி கேட்டல் மதியீனமாகும்.
இச்செயலானது பசுக்கன்றானது பால்குடிக்க விரும்பித் தனது
தாயின் கழுத்தில் தொங்கும் தசையைச் (அணல்) சுவைத்து
நிற்பதைப் போன்றதாகும். பால் குடிக்க விரும்பும் கன்றும், பாலைக்
கறந்துண்ண விரும்பும் பசுவின் சொந்தக்காரனும் பசுவினது
முலையைக் கறந்து பாலைப் பெறவேண்டுமே தவிரக் கழுத்தில்
தொங்கும் அணலிடமிருந்து பாலைப் பெற முடியாது. உரிய
முறைப்படி தான் எதையும் பெறுதல் வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு
ஏவலாளனிடம் பணிந்து போபவன் தான் நினைத்தவற்றைச் செய்து
முடிக்க மாட்டான். அத்துடன் செயல்களைச் செய்து முடிக்கக்
கூடியவர்களை விட்டு விட்டு செயற்றிறன் இல்லாதவர்களிடம்
செயலை ஒப்படைப்பதும் அறிவுடைமை ஆகாது”

“முல்லை வனத்தில் வாழ்ந்த குதிரை அறிவு மிக்கது. பல்வேறு வகையான அறிவு தரும் நூல்களைக் கற்று அதன்படி நடப்பது. அது பன்றியுடன் நட்பாக இருந்தது. பன்றி குதிரையின் மேல் மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருந்தது. பன்றி அதிகம் படிக்காவிட்டாலும் அறிவுடையவர்களுடன் சேர்ந்திருப்பதால் அது ஓரளவு அறிவுள்ளதாக விளங்கியது. மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் குதிரையுடன் பழகி வருவதால் குதிரை அதை நம்பிப் பெரிய பொறுப்புக்களைக் கொடுக்கும்’

“குதிரையிடம் நான்கு கப்பல்கள் இருந்தன. அவற்றைக் கண் காணிப்பது பன்றியின் தொழிலில் ஒன்று. குதிரை இல்லதவிடத்துக் கப்பலில் பணிபுரியும் மாலுமிகள் பன்றியிடம் தான் ஆலோசனை பெறுவார்கள். இதற்காகப் பன்றிக்குக் குதிரை சம்பளம் கொடுத்து வந்தது. ஒரு நாள் குதிரை அயலூரில் உள்ள தனது இனத்தவரின் வீட்டுக்குத் திருமணத்திற்காகக் குடும்பத்துடன் சென்றது. அப்போது அது வீட்டையும் கப்பல்களையும் நான் வரும் வரை நீ நல்ல முறையில் கவனிப்பாயா...?” என்று கேட்டது”

“பன்றி சிறிது நேரம் யோசித்து விட்டு நண்பனுக்காக இதைச் செய்ய மாட்டேனா?” என்றது”

“குதிரை சென்று விட்டது. அன்று காற்று வீசியது. கடல் கொந்தளித்தது. கப்பல் மாலுமி வந்து ; “பன்றி ஐயா, இன்று கடல்

கொந்தளிக்கிறது. காற்றும் பலமாக வீசுகிறது. அதனால் இன்று நாம் கப்பல் பிரயாணத்தைத் தவிர்ப்பது நல்லது” என்று சொன்னது”

“பன்றி வானத்தைப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னது ; “மேகம் கறுத்திருக்கிறது. காற்றும் வேகமாக வீசுகிறது. ஆனால் பெருக்காது. நீ கப்பலைக் கொண்டு செல்” என்றது”

“இல்லை ஐயா, காலநிலை மோசமாக உள்ளது. குளிர் காற்றுப் பலமாக வீசுகிறது.” என்று மாலுமி சொல்லும் போது பன்றி குறுக்கிட்டுச் சொன்னது ; “ இப்படியான வேளைகளில் முன்பும் சென்றிருக்கிறாய். காற்று இப்போது குறைந்துள்ளது. பயமில்லாமற்போ...” என்றது பன்றி”

“அதன்பின் காற்றுப் பலமாக வீசியது. மாலுமி பன்றியின் சொல்லைக் கேளாது கப்பலைக் கொண்டு செல்லாது விட்டான். அதன் பின் பலத்த சூறாவளி வீசியது. கரையில் நங்கூரமிடப்பட்டிருந்த கப்பலைகளைக் காற்றுத் தள்ளிச் சென்றது. அதன் பின்பு மூன்று நாட்கள் காற்றுப் பலமாக வீசியது”

“திருமண வீட்டால் வந்த குதிரைக்கு மாலுமி சொன்னான்; “ஐயா, பன்றிக்கு எதுவும் தெரியாது. அதை நீங்கள் பொறுப்பாக விட்டு விட்டுச் சென்றதால் நான் கப்பலுடன் புறப்படு முன் பன்றியிடம் கேட்ட போது அது கப்பலைக் கொண்டு செல்லும்படி வற்புறுத்திக் கூறியது. அதற்கு எதுவும் தெரியாது என்று எனக்குத் தெரிந்தால்

காலநிலையை அவதானித்து நான் கப்பலைக் கொண்டு செல்லவில்லை. அதனால் பேரழிவு தவிர்க்கப்பட்டது. ஐயா, ஒரு செயலை நல்லபடி செய்யத் தெரிந்தவர்களிடம் தான் செயல்களை ஒப்படைத்தல் வேண்டும். பசுவில் இருந்து பால் கறக்க வேண்டுமானால் அதன் முலையிலிருந்து தான் பாலைக் கறக்கலாமே தவிர அதன் அணலில் இருந்து பாலைக் கறக்க முடியாது” என்றது”

“அதன் பின்பு தான் குதிரைக்கு தனது தவறு விளங்கியது. அதனால் அன்பானவர்களே, தனது செயலை முடிக்க விரும்புவர்கள் அச்செயலில் வல்லமையுள்ள பெரியவர்களைக் கொண்டு தான் செய்து முடித்தல் வேண்டும்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

**காவலனை ஆக வழிபட்டார் மற்றவன்
ஏனல் வினைசெய் திருந்தார்க்கு உதவடுத்தல்,
ஆவணய நின்றிதன் கன்று முலையிருப்பத்
தாயணல் தான்கவைத் தற்று.**

செயலில் வெற்றியடைய விரும்புவர்கள், செயலைப் பற்றிய முழுமையான அறிவைப் பெற்ற பெரியவர்களிடம் அதை ஒப்படைத்தல் வேண்டும். “முலையிருப்பத் தாயணல் தான் சுவைத் தற்று” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, எப்பொழுதும் எல்லோரும் நல்லவர்களாகவே வாழ வேண்டும். தீமைகளை மனதாற் கூட நினைக்காது வாழ்பவர்கள் தான் வாழ்வின் இலட்சியங்களைப் புரிந்து கொண்டவர்கள். இவர்கள் தெய்வத்திற்குச் சமமானவர்கள். ஆனால் சிலர் தீமைகளைச் செய்வதையே விரும்புவார்கள். அவர்களுக்கு மற்றவர்கள் துன்பப்படுவது பேரின்பத்தைக் கொடுக்கும். இப்படியானவர்கள் தீயசெயல்களை அஞ்சாது செய்வார்கள். பெரியவர்கள் அதைச் சுட்டிக் காட்டித் தண்டனைகள் கொடுத்தாலும் திருந்தாது மேலும் மேலும் தீய செயல்களைச் செய்து மற்றவர்களை வருத்திக் கொண்டிருப்பார்கள். இவர்களோடு உறவு கொள்ளக்கூடாது”

‘முருகவனத்தில் இருந்த பெரிய பாடசாலையொன்றில் மிருகங்களின் குட்டிகள் கல்வி கற்று வந்தன. அது மிகப் பிரபலமான பெரிய பாடசாலை. அதனால் அக்காட்டு மிருகங்களும் அயற்காடுகளில் உள்ள மிருகங்களும் அப்பாடசாலையில் தமது குட்டிகளைச் சேர்க்கப் பெரும் பிரயத்தனப்பட்டன. உத்தியோகத்தரி - னதும், வர்த்தகப் பிரமுகர்களினதும் குட்டிகளே அங்கு கல்வி பயின்று வந்தன. அப்பாடசாலையில் சேர்க்கும் குட்டிகளுக்கு எந்தவிதமான கட்டணங்களும் அறவிடக் கூடாது என்று அக்காட்டின் அரசனான சிங்கம் அறிவித்த போதும் அப்பாடசாலையின் அதிபரான எருதும் பழைய மாணவர் சங்கத் தலைவரான பேராசிரியர் முயலும் தமக்கும் பாடசாலைக்குமெனக் கட்டணங்களை அன்பளிப்பென்ற பெயரில் பெற்று வந்தன.”

“அப்பாடசாலையில் க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பொன்றில் ஐம்பது மிருகக் குட்டிகள் கல்வி கற்று வந்தன. அவற்றுள் கழுதையின் குட்டியும் ஒன்று. அது ஆசிரியர்களையும் மாணவர்களையும் மதிப்பதில்லை. ஆசிரியர்களுடன் வாய்க்கு வாய் காட்டும். சக தோழர்களுடன் அது எவ்வேளையிலும் முரண்படும். கற்றல் உபகரணங்களைச் சேதமாக்கும். மாணவர்களின் உடைகளைக் கிழிக்கும். களவெடுக்கும். வகுப்பாசிரியரான குதிரை அடிக்கடி புத்திமதிகள் சொல்லும். ஆனால் கழுதைக்குட்டி அவற்றைக் கேட்பதில்லை. அதனால் வகுப்பாசிரியர் அதை அதிபரான எருதிடம் அனுப்பினார்”

“எருது கழுதைக் குட்டியை அன்போடு அரவணைத்துச் சொன்னது; “மகனே, உனது தந்தை காட்டில் பெரிய வர்த்தகர். உனது தாய் ஆசிரியை. உனது சகோதரர்கள் வைத்தியர்களாகவும், பொறியியலாளர்களாகவும் பணி புரிகின்றனர். இந்த நிலையில் நீ தீய செயல்களைச் செய்வதனால் அவர்களது மதிப்புக் குறைகிறது. அதை விட உன்னோடு படிக்கும் மாணவர்கள் உன்னைக் கண்டு பயப்படுகின்றனர். நீ அவர்களுக்குக் கொடுமையான செயல்கள் பலவற்றைச் செய்கிறாய். அதனால் அவர்கள் துன்பப்படுகின்றனர். இன்று காலை நீ எலிக்குட்டியின் பேனாவை முறித்து எறிந்துள்ளாய். எலிக்குட்டியின் தகப்பன் கூலித் தொழிலாளி. அதனால் எலிக்குட்டி புதிய பேனா வாங்க முடியாது கவலைப்படுகிறது. பிறருக்குத் துன்பம் செய்வது பாவம். இனிமேலாவது திருந்தி நட” என்றது”

“கழுதைக்குட்டி அதையும் கேட்கவில்லை. அது தொடர்ந்து குறும்புகள் பலவும் செய்தது. அதனால் எருது கழுதைக்குட்டியின் தகப்பனை அழைத்துக் கழுதைக்குட்டியைப் பற்றிச் சொல்லி இனியும் திருந்தாவிட்டால் பாடசாலையில் இருந்து அதை விலக்கப் போவதாகக் கூறியது”

“அதைக் கேட்டு மிகுந்த கோபம் கொண்ட கழுதை தனது குட்டியை மரத்துடன் கட்டி வைத்து அடித்தது. அப்போது கழுதைக் குட்டி, “இனி நான் குறும்புகள் செய்ய மாட்டேன்” என்று கூறியது. அதன் பின் சில நாட்கள் குறும்புகள் செய்யாதிருந்த கழுதைக் குட்டி பின் குறும்புகள் செய்யத் தொடங்கியது”

“அப்பொழுது வகுப்பாசிரியரான குதிரை மாணவர்கள் அனைவரையும் அழைத்து ; “இனிமேல் நீங்கள் கழுதைக் குட்டியுடன் பேசக்கூடாது. தீயவர்களை விலக்கி வைத்தால் தான் திருந்துவார்கள்” என்றது”

“அதன்படி எந்த ஒரு மிருகக்குட்டியும் கழுதைக்குட்டியுடன் பேசுவதில்லை. அத்துடன் அவர்கள் சென்ற சுற்றுலாவுக்குக் கழுதைக் குட்டியை அழைத்துச் செல்லவில்லை. சுற்றுலாவுக்குச் செல்லுமுன் குதிரை, கழுதைக் குட்டியை அழைத்துச் சொன்னது; “மகனே, உன்னுடன் பேசுவோ, பழகவோ யாரும் விரும்புவதில்லை. துட்டனைக் கண்டால் தூர விலக வேண்டும் என்கிறார்கள். உன்னைச் சுற்றுலாவுக்கு அழைத்துச் சென்றால் அங்கு நீ பல

குறும்புகளைச் செய்வாய். அதனால் மாணவர்களது மனங்கள் பாதிக்கப்படும். சுற்றுலாவை இன்பமாகக் கழிக்க முடியாது” என்றது”

“சுற்றுலா முடிந்து வந்த மிருகக் குட்டிகளைத் தாம் பார்த்தவற்றைத் தமக்குள்ப் பேசி மகிழ்ந்தனர். கட்டுரைகள் எழுதி வாசித்தன. இவற்றைக் கேட்ட கழுதைக் குட்டிக்குத் துக்கமாக இருந்தது. தானும் மாணவர்களுடன் அன்பாகப் பழகியிருந்தால் சுற்றுலாவுக்குச் சென்றிருக்கலாம் என்று எண்ணியது. அது அவர்கள் சென்ற இடங்களைப் பற்றி அறிவதற்காக அவர்களைச் சந்தித்துக் கேட்ட போது அவை முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பியவாறு சென்றன. கழுதைக் குட்டிக்குப் பெரும் துக்கமாக இருந்தது. அதனால் அது வகுப்பாசிரியரான குதிரையிடம் சென்று சொன்னது ; “ஐயா, நான் குறும்புகள் பலவும் செய்தமையால் பாதிக்கப்பட்ட எனது நண்பர்கள் என்னுடன் கதைக்கிறார்கள் இல்லை. என்னை விலக்கி வைத்துள்ளனர். என்னுடன் சேர யாரும் விரும்புகிறார்கள் இல்லை” சென்ற வாரம் சுற்றுலாவுக்கும் என்னைக் கூட்டிச் செல்லவில்லை. அடுத்த மாதம் முழுக்காடுகளையும் சுற்றிப் பார்க்கச் செல்லப்போகிறார்களாம் அதற்கு என்னையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள் நான் மற்றவர்களுக்கு இனிமேல் தீங்கு செய்ய மாட்டேன்” என்று அழுதது. ஆகவே அன்பானவர்களே, தீய செயல்களைச் செய்வோரை ஒதுக்கி வைத்தால் அவர்கள் திருந்துவார்கள்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்.

உழந்ததூஉம் பேணாது ஒறுத்தமை கண்டும்
விழைந்தார் போல தீயவை பின்னரும் செய்தல்,
தழங்கண் முழுவிரங்கும் தண்கடற் சேர்ப்ப!
முழங்குறைப்பச் சாண்நீளு மாறு!

தீயவர்கள் பிறருடைய துன்பங்களைக் கண்டும் இரக்கம் கொள்ள மாட்டார்கள் ; தண்டித்தாலும் திருந்தமாட்டார்கள். அவர்களோடு சேராது விலகி நடப்பதே நன்மை தரும். “முழங் குறைப்பச் சாண் நீளுமாறு” என்பது பழமொழி.

39 “அன்பானவர்களே, நல்ல நூலின் நற்பொருள் கற்கக் கற்க மேலும் மேலும் இன்பம் தருவது போல, நற்பண்புடையவர்களின் நட்பு பழகப் பழக இன்பம் தரல் வேண்டும். இல்லா விட்டால் அந்த நட்பைக் கைவிடுதலே நன்று. ஒருவருடைய குணத்தையும், குடிப்பிறப்பையும் அவரிடம் உள்ள குறைகளையும் அவரைச் சேர்ந்தவர்களின் குணவியல்புகளையும் அறிந்த பின்பே நட்புக் கொள்ளல் வேண்டும். ஆராயாது நட்புக் கொண்டால் அது நீண்ட நாள் நட்பானாலும் கூடத் தீங்கு வருமெனக் கண்டால் அதை விலக்கி விடுவதே நன்று. புதியவராக இருந்தாலும் அவர் அன்புடன் கூடியிருந்து நட்பைப் போற்றி நடப்பவரானால் அவரின் நட்பை ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும். பழகிய நண்பர்கள் உரிமையோடு செய்யும் செயல்களைப் பழைமை என்று எண்ணி ஏற்றுக் கொள்வதே பெரியோரின் பண்பு. ஆனால் பழைமையைக்

காரணங்காட்டிச் செய்யும் தகாத செயல்களை விலக்கி நடக்கா விட்டால் அவமானப்பட நேரும்”

“நாவலூரிலே பிரதீபன் என்றொரு பெரியவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் மிகவும் ஒழுக்கமானவர். கடவுள் பக்தியுள்ளவர். ஏழை எளியவர்களுக்கு உதவிகள் பலவும் புரிபவர். அவரது நீண்ட கால நண்பர் மயூரன். மயூரன், பிரதீபனுடன் பழகும் போது மிகவும் நேர்மையானவர் போலப் பழகுவார். பின் ஒழுக்கமில்லாத தீய செயல்களைச் செய்வார். இது பிரதீபனுக்குத் தெரியும். இருந்த போதும் அவர் அவை தனக்குத் தெரிந்ததாகக் காட்டிக் கொள்வதில்லை. நெடுங்காலமாகப் பழகி வரும் மயூரனின் மனம் வேதனைப்படாதவாறு நடந்து கொள்வார். இருப்பினும் அவரைச் சற்றுத் தூரத்திலேயே வைத்துக் கொள்வார். பிரதீபனுக்கு ஊரில் நல்ல மதிப்பும் மதியாதையும் உண்டு. ஆனால் மயூரனுக்கு அது இல்லை. நல்லவரான பிரதீபன் ஊரில் உள்ள அனைவரோடும் அன்பாகப் பழகுவதால் அவரை ஊரவர் மதித்தனர்”

“அருணாசலம் வேற்றூரவன். அவன் தனது மகனுக்குப் பிரதீபனின் நெருங்கிய இனத்தவரின் மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்தவன். அவன் பிரதீபனின் நற்குணங்களை அறிந்து அவருடன் நண்பனானான். அருணாசலமும் பிரதீபனைப் போல ஒழுக்கமுள்ளவன். அதனால் பிரதீபன் அவனைத் தனது நெருங்கிய நண்பனாக ஏற்றுக் கொண்டார்”

“பிரதீபனுக்குக் காயத்திரி என்றொரு மகள் இருந்தாள். திருமண வயதை அடைந்த அவளுக்கு ஊரிலும் வெளியூரிலும் திருமணம் பேசப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. மயூரன் தனது இனத்தவர் ஒருவரின் மகனைக் காயத்திரிக்குத் திருமணம் பேசினார். பிரதீபன் தனது நண்பர் என்றும் தான் சொன்னால் அவர் கேட்பார் என்றும் மாப்பிள்ளையின் தந்தைக்குக் கூறி அவரைப் பிரதீபனின் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தார். பிரதீபன் எல்லாவற்றையும் ஆறுதலாகக் கேட்டு விட்டு; “காயத்திரிக்கு ஒருவருடத்திற்குத் திருமணம் செய்து செய்து கொடுக்கக் கூடாதென்று சிவன் கோயிற் குருக்கள் கூறியுள்ளார். ஒரு வருடம் கழியப் பார்ப்போம்” என்றார்”.

“சம்மதித்தீர்களானால் ஒரு வருடம் கழியச் செய்யலாம் என்றார் மயூரன். அதை மாப்பிளையின் தந்தையும் விரும்பினார். ஆனால் பிரதீபன் மறுத்துவிட்டார்; “அப்போது நிலைமை எவ்வாறு இருக்கிறதோ தெரியவில்லை. ஒரு வருடம் கழியப் பேசுவோம்” என்றார் பிரதீபன். மாப்பிள்ளையின் தந்தைக்குப் பிரதீபனின் பேச்சில் விருப்பமில்லாது இருப்பது தெரிந்தது. அவர் சிவன் கோயிற் குருக்களிடம் சென்று கேட்டார். குருக்களுக்குத் தர்ம சங்கடமாகி விட்டது. அவர் எதுவும் சரியாகச் சொல்லாது சமாளித்தார்”

“அருணாசலம் மாப்பிளையின் தந்தையின் இரத்த உருத்தினன். அவன் அருணாசலத்துடன் கவலைப்பட்டான்.

அருணாசலம் சொல்வது போலப் பிரதீபன் நல்லவரல்ல என்று நினைத்தான்”

“அருணாசலம் பிரதீபனைச் சந்தித்துக் கதைத்தார். அதற்குப் பிரதீபன் சொன்னார் ; “மயூரன் என்னுடன் நெடுங்காலமாகப் பழகுவன். ஆனால் ஏமாற்றுக்காரன் மாப்பிள்ளையின் தந்தையை ஏமாற்றிப் பணம் பெற்றிருப்பான். அதனால் தான் நான் விரும்பவில்லை” என்றார் பிரதீபன்.

“அதன்பின் மாப்பிள்ளையைப் பற்றியும், அவரது குடும்பத்தைப் பற்றியும் அருணாசலம் பிரதீபனுக்கு எடுத்துரைத்தார். அதன் பின் பிரதீபன் சம்மதித்தார். சில தினங்களில் திருமணம் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. ஆகவே அன்பானவர்களே, நெடுநாள்ப் பழகினாலும் ஒழுக்கமில்லாதவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கக்கூடாது. சில நாட்கள் பழகினாலும் ஒழுக்கமுள்ளவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கலாம்” என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்”

தீர்ந்தேம் எனக்கருதித் தேற்றாது ஒழுகித்தாம்

ஊர்ந்த பரிவும் இலராகிச் - சேர்ந்தார்

பழமை கந்தாகப் பரியார் புதுமை

முழுநட்பிற் சாணுட்கு நன்று

நெடு நாளைய நண்பராக இருந்தாலும் அன்பில்லாதவர்களின் உறவைப் பழமை என்று நினைத்துப் போற்றுகல் கூடாது. புதியவரானாலும் அன்பிருந்தால் அவரை நண்பராக்கிக் கொள்ளலாம். “முழு நட்பிற் சாணுட்கு மாறு” என்பது பழமொழி.

“அன்பானவர்களே, ஒரு சபையிலே வினாவுவதும், அதற்கு விடை சொல்வதுமாக நடக்கும் சொற்போரிலே, விடை கூற வேண்டியவன் வினாவினைக் கேட்டால், அது சபையிலே செய்யப்படும் மிகவும் தவறான குற்றமாகும். வினாவை வினாவுபவன் தனது திறமை வெளிப்படக்கூடியதாகவும், விடை சொல்பவன் ஆராய்ந்தும் அதற்கு விடை அளிக்க முடியாததாகவும் வினாவைக் கேட்பது தான் இயல்பு. அதை விடுத்துக் கேட்கப்பட்ட வினாவுக்கு விடை கூறாது எதிர்வினாவினைத் தொடுப்பது கேட்கப்பட்ட வினாவுக்குப் பொருத்தமான விடையைச் சொல்ல முடியாமையே காரணமாகும். இது முழங்காலில் அடிபட்டு புண்பட்ட ஒருவனுக்கு மூக்கிலே மருந்து போட்டுக் கட்டுப் போடுவதை ஒக்கும். வினாவுக்குப் பொருத்தாத விடையை நெடுநேரம் விபரிப்பதும் இப்படிப்பட்டதேயாகும்”

“கடம்பவனத்தில் அறிவு தரும் பல நூல்களைக் கற்றறிந்த பல மிருகங்கள் இருந்தன. யானை, குதிரை, எருது, குரங்கு, கிளி, மயில், போன்றவை மெய்ப்பொருளை உணர்த்தும் நூல்களைக் கற்றவை. அதனால் அவை கடம்பவனத்தில் சிங்கத்தின் தலைமையில் பட்டிமன்றங்களை நடத்தும்; கவி அரங்குகளை வைக்கும். பூரணை நாளில் அக்காட்டில் வாழும் மிருகங்களும் பறவைகளும் பூச்சி புழுக்களும், பாம்புகளும் காட்டிலுள்ள ஆல மரத்தின் கீழ்க் கூடியிருக்கும்”

“சிங்கத்தின் தலைமையில் பட்டிமன்றம் தொடங்கினால் சபையில் உள்ளவர்கள் மெய் மறந்து போவார்கள். யானை பேச்சு வன்மை உடையது. அது பேசத் தொடங்கினால் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கலாம். அன்று திருக்குறளைப் பற்றி பட்டிமன்றம் நடைபெற ஏற்பாடாகியிருந்தது”

“பட்டிமன்றம் தொடங்கு முன் பட்டிமன்றத்தில் கலந்து கொள்வோர் மேடையில் வந்தமர்ந்தனர். பன்றியும் அப்பட்டி மன்றத்தில் கலந்து கொள்வதற்காகப் பட்டுப் பீதாம்பரங்கள் அணிந்து வந்து டேயில் அமர்ந்திருந்தது. பட்டிமன்றம் தொடங்கியது. யானை சொன்னது; “திருக்குறள்ப் பாக்கள் சிலவற்றின் உரைகளில் மயக்கம் உண்டு. அவற்றின் உரைகளை மாற்றி எழுதுதல் வேண்டும்” என்றது”.

“எல்லாக் குறள்களுக்கும் எழுதப்பட்ட உரை சரியானதாகவே உள்ளது. பெரிதாகப் படித்த யானை தன்னை அறிவாளியாகக் காட்ட முற்பட்டு அவமானப்படப் போகிறது” என்றது பன்றி”

“யானை அமைதியாகச் சொன்னது ; “தெய்வந்தான் ஆகாது எனினும் முயற்சி தன் மெய்வருந்தக் கூலி தரும்” என்ற குறளுக்குப் பன்றியார் உரை சொல்லல் வேண்டும்” என்றது”

“பன்றி கேலியாகச் சிரித்தது. பின்சொன்னது” தெய்வத்தால் ஆகாது விட்டாலும் ஒருவன் முயற்சி செய்தால் அந்த முயற்சிக்குக் கூலி கிடைக்கும். இது தெரியாதா உங்களுக்கு” என்றது பன்றி”

“பன்றியாரே, உமது உரையை என்னால் ஏற்க முடியவில்லை. முதலில் தெய்வத்தால் ஆகாத காரியம் எதுவென்று சொல்லும்” என்றது யானை”

“பன்றி அதை எதிர்பார்க்கவில்லை. உலகில் தெய்வத்தால் ஆகாத காரியங்கள் எதுவும் இல்லையே...” என்றவாறு யோசித்தது. நேரம் சென்று கொண்டிருந்ததே தவிரப் பன்றியால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. இருப்பினும் தெய்வத்தால் ஆகாதது எது என்று நீரே சொல்லும் என்று சொல்லப் பன்றிக்கு வெட்கமாக இருந்தது. அதனால் அது யானையைப் பார்த்துக் கேட்டது. அக்குறளுக்குச் சொல்லப்பட்ட உரை பிழையானதா...?”

“நான் கேட்ட கேள்விக்கு மட்டும் பதில் கூறும். என்னைக் கேள்வி கேட்காதையும்” என்றது யானை”

“இது கேட்கவேண்டிய கேள்வி. உமது பதிலைப் பொறுத்துத் தான் எனது பதில் அமையும்” என்றது பன்றி.

‘யானை எதுவும் பேசாதிருந்தது. அதனால் தலைவனான சிங்கம் சொன்னது ; ‘யானை கேட்ட கேள்விக்குச் சரியான பதிலைப்

பன்றி சொல்லுதல் வேண்டும். கேள்விக்குக் கேள்வி கேட்பது விடையாகாது. முதலில் யானையின் கேள்விக்குப் பதில் சொல். அதன்பின் கேள்வியைக்கேட்கலாம்” என்றது சிங்கம். பன்றியால் பதில் கூறமுடியவில்லை. ஆகவே அன்பானவர்களே, கற்றறிந்தவர்கள் உள்ள சபையில் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் கூறவேண்டுமே தவிரக் கேள்வி கேட்கக் கூடாது. மீறிக் கேட்டால் அவமானப்படவேண்டிய நிலை ஏற்படும் என்றார் நமசிவாயம் சுவாமிகள்”

துன்னி இருவர் தொடங்கிய மாற்றத்திற்

பின்னை உரைக்கப் படற்பாலான் - முன்னி

மொழிந்தால், மொழியறியான் கூறல் முழுந்தாள்

கிழிந்தானை மூக்குப் பொதிவு

கேட்கப்படும் கேள்விக்குப் பதில் கூறாது வேறொரு கேள்வியைக் கேட்பது முறையல்ல. “முழுந்தாள் கிழிந்தானை மூக்குப் பொதிவு” என்பது பழமொழி.

